

The book is owned by อจ. เอนก นาวิกมูล

Typed to Word Document by คุณ **navapong boonsit**

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พล นิกร กิมหงวน

เมื่อหญิงเป็นชาย

ป. อินทรปาลิต

วันอาทิตย์

คณะพรรคสามเกลออยู่กันพร้อมญาติ เป็นวันที่ใคร ๆ เขาก็พักผ่อนการทำงาน เว้นแต่คือกเตอร์ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์คนเดียวเท่านั้นที่ขลุกอยู่ในห้องวิทยาศาสตร์จนไม่เป็นอันกินอันนอน ปล่อยให้ผมเผ้าหวดเคราขุ่นเหลืองหมอนี้ถ้าไม่จริงเป็นบ้าเสียก่อนก็ต้องเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลก นายณรงค์ฤทธิ์ไม่เอาใจใส่กับสิ่งใด ๆ ทั้งนั้น แม้กระทั่งประภาเมียรักวันหนึ่ง ๆ ก็แทบจะไม่ได้พูดอะไรกันเลย

วันนี้, พล, นิกร, กิมหงวนไม่ได้ไปเที่ยวไหนเนื่องจากอากาศร้อนอบอ้าวนั่นเอง อาศัยอยู่กับน้องสาวชาวผ้าฝ้ายเขียว บ่นพึมพำมาตั้งแต่เช้านัยตาขวาง ๆ ซอบกล เห็นอะไรก็ดหน้าขวางตาไปหมด มีท่าทางคล้าย ๆ กับคนวิกลจริต ส่วนเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แลอยู่ในอ่างอาบน้ำในห้องน้ำตั้งแต่ตอนสายไปน้ำเสียเต็มอ่าง.

อากาศเดือนมีนาคมทำให้คนมีสติงตัวร้อนมาก สามเกลอได้ปรึกษากันว่า ในราววันที่ ๒๐ จะพากันไปพักผ่อนตากอากาศ แต่ยังไม่ทราบว่าจะไปไหนดี หัวหินหรือศรีราชาหรือสงขลาที่เคยไปแล้วอย่างไรก็ตาม ภายในวันที่ ๒๐ เดือนนี้ พล, นิกร, กิมหงวน จะต้องเดินทางไปจากพระนครแน่ ๆ ความมีสติงตัวทำให้รู้สึกร้อนจนแทบจะทนไม่ไหว.

ในราว ๑๑ นาฬิกาเศษ.

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขึ้นจากน้ำแล้ว ท่านนุ่งกางเกงแพรดำสวมเสื้อกั๊กแขนยาว ประแป้งหน้าขาววอกทาน้ำอบไทยหอมฟุ้ง เจ้าคุณเดินเตร่อยู่ที่เฉลียงหลังตึก ลมวาวที่พัดผ่านมาทำให้คลายความร้อนลงได้บ้าง.

ขณะที่เจ้าคุณกำลังยืนรับลมอยู่ที่เฉลียงหลังตึก อาเสียวก็เดินหัวเราะออกมาจากห้องของเขา กิมหงวนนุ่งกางเกงไทยขาสั้น สวมเสื้อกล้าม เรือนผมยุ่งเหยิงท่าทางไม่มีความสุขสบายเสียเลย.

" ้วย ! ร้อนเหลือเกิน้วย " อาเสี่ยตะโกนลั่น แขนงหน้ามองดูดวงอาทิตย์แล้วสอู่ " ซักรดซึ้นไปสูง ๆ หน่อยเถอะ้วย ผู้คนจะตายโหงหมดแล้ว วัทโซ่ "

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ ท่านรู้นิสัยของกิมหงวนดี เขาเป็นคนโมโหจนเฉียวอย่างนี้เสมอ.

" อ้ายหลานชาย ร้อนมากนักเชียววี ? "

อาเสี่ยมองดูเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แล้วยกมือท้าวสะเอว เจ้าคุณเห็นเสี่ยหงวนนัยตาขวางก็ซัใจไม่ดี กิมหงวนยิ้มอย่างน่ากลัว แล้วพูดเสี่ยงหัว

" คุณอาไซ้ใหม่ครับ ? "

เจ้าคุณสะอู่โหง

" เออ - ก็ซ่านะซี บา - ทำไม่ถึงปล่อยให้ผมเผ้าซุงเหิงยังงี้ละ้วย อาบน้าอาบท่าเสี่ยบั้งซี อ้ายหลานชาย, จะได้สบายอกสบายใจ "

อาเสี่ยเค้นหัวเราะ

" อาบอะไรกันครับ น้าในก็อกมันยังร้อนยังกะเดือด อาบแล้วซึ้นมาตัวยังไม่ทันแห้ง เห่ง้อออกอีก ฮื่อ - คู ๆ คล้ายกับว่าพระอาทิตย์ซึ้นสองดวงยังงั้นแหละครับ "

เจ้าคุณยกมือแปะหัวล้านแล้วทำปากจู๋

" ฮื่อ - อย่าให้มันพาดพิงมาถึงซ้าเลขน่า "

เสี่ยหงวนหัวเราะ ยกมือเสยผมให้เรียบร้อย

" ก็จริง ๆ นี้ครับ ร้อนอะไรยังงี้ก็ไมรู้ ผมเห็นจะบ้าในวันสองวันนี้เป็นแน่ อ้ายเรื่องที้อากาศมันร้อนจัดนะ คุณอารู้ใหม่ครับว่า มันเป็นเพราะอะไร ? "

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทำตาปริบ ๆ

" เอ - ถ้าไม่ดีเสี่ยแล้วละแก "

" อ้าว- ผมอยากรู้เหตุผลนี้ครับ "

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอื้ออก

" อากาศร้อนนะระอะ ? " ท่านพูดยิ้ม ๆ " ตามตำราภูมิศาสตร์ว่าโลกเราหมุนมาใกล้ดวงอาทิตย์ "

อาเสี่ยพะยักหน้าหงิก ๆ

" แล้วทำไมถึงเสือกหมุนเข้าไปใกล้มันละครับ บอกผมหน่อยเถอะน่า ใครเป็นคนทำให้โลกหมุน และการหมุนของโลกนั้นหมุนอย่างไร ? "

เจ้าคุณทำคายน

" โลกหมุนเพราะความดึงดูดของดวงอาทิตย์ ลักษณะการหมุนของโลกนั้น - ง่า - หมุนจากขวาไปซ้าย เข้าใจหรือยังละ ? "

กิมหงวนนั่งตรึงตรอง

" โลกเรานะ มันลอยอยู่หรือแขวนอยู่กับอะไรครับ ? "

เจ้าคุณฮ่าปากหาว นึกในใจว่า กิมหงวนเริ่มมีสติฟื้นเพื่อนไปแล้ว

" ลอยอยู่ในอากาศไว้อย่างไร ไฉนแขวน "

อาเสี้ยหัวเราะ

" คุณอาเชื่อหรือว่า น้ำหนักโลกตั้งหลายแสนล้านตัน สามารถจะลอยอยู่ได้ ฝรั่งเศสโกหกครับ ผมไม่เชื่อเป็นอันขาด โลกเราจะต้องแขวนติดไว้กับอะไรสักอย่างหนึ่ง เช่นเดียวกับเราแขวนตะเกียง "

" เออ - ตามใจแกเถอะวะ แยกไปนอนพักผ่อนเสียเถอะไป โธ่ - เมื่อเช้านี้ยังติดอยู่นี่นา "

กิมหงวนผิวปากเบา ๆ แล้วหัวเราะขึ้นมาดัง ๆ โดยไม่มีเหตุผล

" ฟัง - ฟังผมพูด พระอาทิตย์นี่นะ พอดตกก็ล่องลับไป และพระจันทร์ขึ้นมาแทนที่ แต่พระอาทิตย์จะกลับมาอีกพรุ่งนี้เช้า แล้วพระจันทร์ ก็ลาไป เฮ้อะเหอ ดอกไม้ทั้งหลายนอนหลับ แต่มันหาตายไม่ เมื่อรุ่งเช้าพระอาทิตย์ส่องแสง มันจะชูก้านไกวกิ่งรับแสงทมิทร คุณอาคิดดู - คิดดูให้ดีเถอะครับ หรือซีเกียงคิดก็ตามใจ หรือคิดแต่คิดไม่ออกผมก็ไม่ว่า หรือคิดไม่ออกแต่จะพยายามคิดให้ออกที่สุดแล้วแต่ จริงๆ นะครับ ไฉนผมแกล้งพูด ทฤษฎีแห่งการทำตุ้บข้างป้อเปี้ยะยอมแพร่ไปในสังคมทั้งหลาย มนุษย์เราทุกวันนี้ ถึงแล้วซึ่งความสาปแช่งของพระเป็นเจ้า พระองค์คือท้าวมหาพรหม คือพรหมผืนใหญ่ ได้สาปให้พวกเราดกนรก ทั้งเป็น " พูดจบกิมหงวนก็ตะโกนสุดเสียง " ร้อนไว้อย่างไร ! "

เจ้าคุณบัจฉริก ๆ ถอยหลังกรูด ๆ ทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

" อ้อย ! อ้ายหงวน "

อาเสี้ยชักคิ้วแผล็บ ทรวดตัวลงนั่งคุกเข่าในท่าอ่อนวอนพระเจ้า

" โธ่ - พระเป็นเจ้าเจ้าข้า ข้าพระองค์ร้อนเดือนทนแล้ว โปรดประทานอากาศให้เหมือนกับในโรงเฉลิมกรุงสักครึ่งวันเถอะเจ้าข้า "

" ว้า ! " เจ้าคุณร้องลั่น " โธ่ - หงวนเอ๊ย ไป - ลงไปหาดิเรกกับอาเถอะ ให้มันช่วยแก้ไขให้ ถ้าอาการของแกมันมากขึ้นก็จะลำบากนา "

กิมหงวนค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน

" อ้อ - ผมไม่บ้าหรอกครับ ทำไมผมจะต้องเป็นบ้า ในเมื่อความบ้าทั้งหลายไม่ใช่เป็นกรรมสิทธิ์ของผม "

เจ้าคุณถอนหายใจเบา ๆ

" โธ่ - แกพูดจนฟังไม่รู้เรื่องแล้ว "

อาเสี้ยคั้นหัวเราะอีกครั้งหนึ่ง

" คุณอาไม่รู้เรื่อง ฮะ - ฮะ โดยจะเพาะอย่างยิ่ง ผมพูดภาษาไทยคุณอาฟังไม่ออก อนิจจา, วิฤติการณ์
ข้อมผันผวนเหมือนกับคนที่กินยาถ่ายแล้วไม่ถ่าย คุณอาจะเอาความแน่นอนอะไรกับมันครับ คนเราเกิดมาแล้ว
ชาติหนึ่ง ควรคำนึงถึงชาติศาสนา สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าทรงพระราชนิพนธ์ไว้แบบนี้ คิดดูเถอะครับ
โดยนัยยะของเหตุที่ปุณฺณล่วงรู้ไม่ถึง จึงเกิดเป็นเครื่องที่มนุษย์ต้องรบราฆ่าฟันกัน สมดังที่พระบรมศาสดา
ของเราทำนายไว้ว่า พุทธศาสนากาลเมื่อครบสองพันห้าร้อยปีแล้ว โลกจะเกิดกิลิยฺก เชื่อผมเถอะครับ
เขาปั้นเขาทำเครื่องยนตร์กลไก ผิงสงผิงเสา หางสงหางเสื่อ ก้านแดงก้านดำ น้ำร้อนน้ำชา ตะเข็บก จิ้งจกป่า
ชะฮ้า, หลอกเด็กหลอกเล็ก หัวล้งหัวล้าน มะออกมะอิก อะไรเหล่านี้เป็นปฏิคมที่มนุษย์จะต้องปฏิบัติ
และปฏิเสธไม่ได้ เพื่อการปฏิวัตร ด้วยปฏิภาณอันเฉียบแหลม ไม่ให้เกิดปฏิพัทธ์ระหว่างผู้ชายต่อผู้ชาย
หรือผู้หญิงต่อผู้หญิง "

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กะโคตตัวลอย วิ่งโครมครามไปทางเฉลียงตึก ห้ามล้อพรีดหยุดหน้าห้องนายพัชรภรณ์
ยกมือตบประตูดัง ๆ

" พล ! พลโวย ! "

" ครับ " เสียงขานรับ " อะไรกันครับคุณอา ? "

" เร็ว - ออกมาเร็ว ๆ อ้ายหงวนมันเป็นบ้าแล้ว "

บานประตูกะจกฝ้าถูกเปิดออกโดยเร็ว พลแต่งกายล่าลงอย่างอยู่กับบ้านมองดูเจ้าคุณปัจจนิกฯ ด้วยความ
ตื่นเต้น

" อ้ายเสี่ยหรือครับเป็นบ้า ? "

" เออ - มันพูดเลอะเทอะ ฟังไม่รู้เรื่องแล้วออกไปคุณมันหน้อยซี "

พลขมวดคิ้วขึ้น

" ไหน - มันอยู่ไหนครับ ? "

เจ้าคุณบู้บ้ไปทางเฉลียง

" โนน - มันยืนอยู่โน่น กำลังบ่นพึมพำทีเดียว "

นายพัชรภรณ์เดินออกไปจากห้อง พาเจ้าคุณปัจจนิกฯ ไปหาгимหงวน อาเสี่ยแลเห็นพลก็ยิ้มให้เพื่อนเกลอ
มีกิริยาท่าทางปกติ

" ไง - นอนหลับหรือพล เจียบไปเชียว "

พลยิ้มแห้ง ๆ

" เปล่า - นอนอ่านหนังสือ อ้า - แก - ง่า - แกไม่ควรจะคิดอะไรให้ฟุ้งสร้านโวยหงวน ทำไมไม่อาบนํ้าเสี่ย
ละ ? "

อาเสี่ยหัวเราะเบา ๆ

" เอ๊ะ - นี่แกเข้าใจว่ากันเป็นขารี ? "

" เออ - คุณอาจจะหืดกะหอบไปบอกกันว่า พุดอะไรไม่รู้เรื่องแล้ว "

กิมหงวนสะดุ้งโหยง

" ฮะ - ผิดไปละ กันเป็นปกติคินี่นา "

พลหันมาทางเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทันที

" ว่าไงครับ ผมไม่เห็นว่ายัยหงวนมันแปลกไปกว่าคนธรรมดาเลย "

ท่านเจ้าคุณยกมือเกาศีรษะแกริ้ว ๆ

" ตะกิ้นมันพุดพลาหมนี้หว่า "

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

" เหลวละครับ ผมไม่ได้พุดอะไรสักคำ คุณอานะชิพุดไม่รู้เรื่องรูราว ก้านแดงก้านดำน้ำร้อนน้ำชาอะไรก็ไม่รู้ "

เจ้าคุณทำปากขื่นนัยตาถลน

" ถ้างั้นกูก็จะเป็นบ้านะชิโว้ย " ท่านตะโกนสุดเสียงเพราะแค้นเคือง.

กิมหงวนแกล้งทำเป็นกลัว ลากแขนพลพาไปยืนห่างจากเจ้าคุณราว ๑๐ ก้าว แล้วกะซิบกะซากับ นายพัชรภรณ์ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ จับตามองดูอยู่ตลอดเวลา ท่านแลเห็นพลพะยักหน้าหงิก ๆ.

เจ้าคุณมีกิริยาเหมือนช่างคกน้ำมัน ท่านแผดเสียงลั่นตึก

" กูไม่บ้า ! กูไม่บ้า ! "

สองเกลอทำคอข่นหรือม ๆ กัน พลเดินเข้ามาหาทำทางกลัว ๆ

" ง่า - คุณอาครับ, หาที่เข็นนอนหลับเสียสักเงิบเถอะครับ ตื่นขึ้นจะได้สบายใจ "

ร่างของเจ้าคุณปัจจนึก ๆ สั่นสะท้าน ท่านร้องเอ็ดตะโร

" กูไม่บ้า ! "

พลหันมามองดูกิมหงวน

" ยังไงกันแน่โว้ย ใครบ้าก็ไม่รู้ ? "

เจ้าคุณชิงพุดขึ้นทันที

" อ้ายหงวนบ้า "

อาเลี้ยก้อนควับ

" คุณอานะชิครับ บ้า ! "

" มึงชิบ้า ! "

" ผมเปล่า, คุณอาต่างหาก "

เจ้าคุณยกเท้ากะทิบพื้นเร่า ๆ ร้องตะโกนจนแทบคอหอย

" แก - บ้า ! "

นายพัชรภรณ์ยกมือห้ามทั้งสองฝ่าย

" พอ - พอทีครับ อย่าเถียงกันเลย ต่างคนต่างบ้าก็แล้วกัน คุณหลวงวิเชียร ฯ ยังรับรองว่า คนเราทุก ๆ คน มีความบ้าอยู่ในตัวราวสิบห้าเปอร์เซ็นต์ "

อาเสียกับเจ้าคุณทุ่มเถียงกันอีก ๒ - ๓ คำ แล้วต่างก็สงบปากเสียง ขณะนั้น, เจ้าแห้วคนใช้แก่นแก้วของพลขึ้นบันไดมา เจ้าแห้วนั่งกางเกงสักหลาด สวมเสื้อบลู มีผ้าพันคอขนสัตว์พันคอ มีหน้าซำใส่ถุงมือด้วยท่าทางของเจ้าแห้วบอกว่าหนาวมาก.

พลกับกิมหงวน และเจ้าคุณปัจจนิก ฯ มองดูเจ้าแห้วแปลกใจ เขาตรงเข้าโค้งคำนับแบบสะเป่ญ แล้วพูดกับนายพัชรภรณ์

" รับประทาน คุณคิดเรื่องเชิญคุณกับคุณนิกรและอาเสียลงไปพบในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ครับ "

พลหัวเราะก๊าก

" อ้ายแห้ว ! "

" ครับผม "

นายพัชรภรณ์สั่นศีรษะซำ ๆ พูดพลางหัวเราะพลาง

" แกนะไม่ร้อนดอกหรือวะ ? "

เจ้าแห้วอมยิ้ม

" รับประทานยิ่งกว่าอยู่ในเตาอบอีกครับ "

" แล้วทำไมแกเสือกใส่เสื้อสักหลาด สวมถุงมือและพันคอ "

เจ้าแห้วหัวเราะ

" ผมต้องการเอาชนะธรรมชาติครับ นะไปเลียนได้กล่าวไว้ว่า แม่ทัพที่ชนะศึกร้อยครั้งก็สู้คนที่เอาชนะใจตนเองเพียงครั้งเดียวไม่ได้ รับประทานจริงอยู่อากาศมันร้อนมาก แต่ถ้ารับประทานครมแล้วแต่ถึงความร้อน ก็ทำงานอะไรไม่ได้ นี่แหละครับ ผมจึงรับประทานสวมเสื้อสักหลาด "

พล, กิมหงวนกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ หัวเราะก๊าก

อาเสียว่า " จริงโวย แกนี่มีกำลังใจเข้มแข็งมาก อ้อ - ฉันจะต้องเอาอย่างแกบ้างละ ห่มผ้าผวยนั่งผิงไฟเลย " พูดจบก็ทำท่าจะเดินไป.

เจ้าคุณคว่ำคออาเสียไว้

" อย่าเฮ้ย - ถ้าแกจีนห่มผ้าผวยผิงไฟละก็ฉันรับรองว่าแกต้องไปอยู่ปากคลองสานเด็ดขาด "

เสี่ยหงวนหัวเราะหึ ๆ หันมาพูดกับเจ้าแห้ว

"ดิเรกมันต้องการพบพวกมันสามคนอะ?"

"ครับ, รับประทานสั่งให้มาเรียนว่า เวลานี้แก่กำลังว่าง จะช่วยเอาเลือดคุณสามคนออกตรวจหาเชื้อโรคตามที่พวกคุณเคยขอร้องไว้"

อาเลี้ยมเป็น

"เอ – ก้อดิเนะซี จะได้ว่าอายุโรคชุกชนของเราหายขาดหรือยัง" แล้วหันมาทางเจ้าคุณปัจจนึก ฯ

"คุณอาไม่ให้มันตรวจบ้างหรือครับ?"

เจ้าคุณสันศิริยะ

"ข้าไม่ได้เป็นอะไรนี่หว่า"

กิมหงวนยกมือปิดปากหัวเราะกึกกัก

"ไหนดิเรกมันบอกผมว่า เมื่ออาทิตย์ก่อนคุณอาเป็นผี"

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ ย่อขาลงต่ำแล้วกะโดดตัวลอย

"อ้ายเวร ข้าเป็นผีหัวขาดตรงข้อศอกนี้ – นี้ – ตรงนี้ เจ้าดิเรกมันผ่าให้เรียบร้อยแล้ว ไม่ใช่ผีพรคนั้นโว้ย"

"จะไปรู้หรือครับ มันบอกแต่เพียงว่าคุณอาเป็นผีนี่นา"

เจ้าคุณค้อนปะหลับปะหลือก

"มีอย่างหรืออะ คนอายุปูนข้าแล้วยังจะเที่ยวชุกชนอย่างพวกแก ไปซี – แกลงไปหาดิเรกก็ไป อาจจะไปคุ้มมันจะเลือดแกด้วย"

พลก่่าวถามท่าน

"อ้ายกรละครับ?"

"หา? ไม่รู้ตั้งสองสามชั่วโมง แล้วยังไม่เห็นหน้ามันเลย"

"ถ้าจะนอนหลับอยู่ในห้อง" พลพูดเปรยๆ.

กรั้นแล้วพล, กิมหงวนกับเจ้าคุณปัจจนึก ฯ ก็พากันเดินตรงไปห้องอ้ายเสือมือกาว ส่วนเจ้าแห้วลงบันไดไปข้างล่าง.

นิกร การณวงศ์นุ่งกางเกงแพรสีเลือดหมู สวมเสื้อเชิ้ตโปโล นอนหลับตาอ้าปาก กรนกรอก ๆ อยู่บนเก้าอี้โยก ภายในห้องนอนของเขาตามลำพัง กะดิ่งทองกลับมา ๒ ชั่วโมงแล้ว นายคนนี่เกิดมานอนแท้ ๆ.

ทั้งสามคนเดินเข้ามาในห้อง หยุดชะงักมองดูนิกรอย่างอนาใจ.

"โธ่เอ๊ย" เจ้าคุณปลงอนิจจ "ร้อนออกอย่างนี้มันยังหลับได้"

กิมหงวนล้วงกะเป๋ากางเกงหยิบไม้จี้ค้อออกมา

"อย่าเอ็ดไปครับ ผมจะทำไฟเย็นมัน"

เจ้าคุณจิวปากยกมือห้าม กะชิบกะซาบกับนายลิงทั้งสอง

"แถมเห็นธนบัตรใบละสิบบาทที่กะเป๋าสื่ออายุกรใหม่ ? จิกเอามาเสียรี ให้อ้ายแห้วไปซื้อวิกี่มาเลี้ยงกัน
ทำน้ำปลา มะม่วง เข้าสักชาม"

อาเสี่ยกับพลแลบลิ่นเลียริมฝีปาก

"เอาซีครับ" กิมหงวนกะชิบกะซาบ "คุณอาแสดงก็แล้วกัน แต่ระวังมันรู้สึกตัวตื่นขึ้นนะครับ"

เจ้าคุณอมยิ้ม

"เฮ้ย – กลับสนิทยังงั้วหวานเลย ฮะ – ฮะ ได้หล้ากินฟรี ๆ หนึ่งขวด"

แล้วเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ก็ค่อย ๆ ย่องจรดปลายเท้าเดินมาที่เก้าอี้โยก รู้สึกใจเต้นทิกทัก กลัวนิกรตื่น ท่าน
ทรุดตัวนั่งคุกเข่า ค่อย ๆ ยกมืออันสั้นรัยยื่นเข้าไปที่กะเป๋าสื่อไปโล

อ้ายเสี่ยมือถือกวาดตัวเปลี่ยนทำเป็นนอนตะแคงเคี้ยวปากจิบ ๆ มือขวาของเขาห้อยลงไปข้างล่าง

สัญญาตื่อถึงอย่างไรก็ต้องเป็นเสี่ย นิกรรู้แล้วว่าเจ้าคุณกำลังจะล้วงคอเสี่ย กะดิ่งทองแกลิ่งทำเป็นหลับ
สนิท แต่ค่อย ๆ ยกมือสอดเข้าไปในกะเป๋าสื่อกุยเฮงของเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ดิ่งทองธนบัตรออกมาโดยที่เจ้าคุณไม่
รู้สึกตัวเลย.

เจ้าคุณใจเต้นเหมือนกลองอเมริกัน ดิ่งธนบัตรใบละ ๑๐ ในกะเป๋าสื่อเช็ดนิกรออกมาทีละน้อย และกว่า
จะดิ่งออกมาได้ก็เหงื่อออกท่วมตัว.

ท่านถอนหายใจโล่งอกและยิ้มแหย ๆ ถือธนบัตรใบละ ๑๐ บาทย่องเข้ามาหาพล, กิมหงวน

"โงะ – ความจริงอา ก็มีศิลป์ในการล้วงกะเป๋าสื่อเหมือนกันไม่ใช่รี ?"

กิมหงวนกับพลยิ้มแป้น แต่แล้วก็หยุดยิ้มเมื่อแลเห็นนิกรลืมหูลงชูของธนบัตรรอด แล้วอ้ายเสี่ยมือ
กวาดรีบขัดลงในอกเสี่ย กล่าวเจ้าคุณจะเหลียวมาพบเข้า นิกรแกลิ่งทำเป็นหลับต่อไป อาเสี่ยกับพลพิศวงงงงวย
ในความสามารถของนิกรไปตามกัน.

"แหม – คุณอาเก่งจังครับ" เสี่ยหงวนแกลิ่งชมเบา ๆ.

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ยิ้มแก้มแทบแตก ส่งธนบัตรให้อาเสี่ย.

"เอ้า-เอ้าไว้ ประเดี๋ยวให้อ้ายแห้วไปซื้อตราดำมาหนึ่งขวด สั่งยายแม่ครัวให้แกสอยมะม่วงทำน้ำปลาหวาน
ให้เราสักห้าหกลูก ชืด – วิเศษเลย เฮ้ย แกแกลิ่งตะโกนเรียกอ้ายกรที่ชีวะ"

กิมหงวนซ่อนยิ้มไว้ในหน้า มองดูนายการุณวงศ์ซึ่งนอนหลับตากรนกรอก ๆ

"กรเว้ย ! ตื่นเสี่ยทีเถอะโว้ย กร"

กะดิ่งทองลืมหูลงจิกเกี้ยวอ้าปากหาดัง ๆ แล้วลุกขึ้นจากเก้าอี้โยก มองดูนาฬิกาที่ผนังตึก

"บ๊ะ – นี่กันหลับไปตั้งสองชั่วโมงเชียรี ?"

พลพะยักหน้ากับเพื่อนเกลอของเขา

"เจ้าดิเรกมันจะตรวจโรคให้เรา ลงไปหามันเถอะ ล้างหน้าล้างตาเข้าซี"

อ้ายเสมือถือกว้านสิริระะ

"ล้างทำไมวะ หมามันยังไม่ล้างนี่หว่า" แล้วเขาก็ยิ้มกับพ่อตาของเขา "ไหนคุณพ่อว่าจะไปบางปูไม่ใช่หรือครับ?"

เจ้าคุณไม่กล้าสบตานิก

"จี้เกียจโว้ย นั่งรถไปกว่าจะถึงร้อนแน่ อ้า- แกอยากกินเหล้าไหมล่ะ กร?"

"เหล้า!" เขาทวนคำแล้วหัวเราะก๊าก "ตักบาตรอย่าถามพระหน่อยเลยครับ คุณพ่อเลี้ยงหรือครับ?"

"เออ - ประเดี๋ยวจะให้อ้ายแห้วออกไปซื้อสักหนึ่งขวด"

นายการุณวงศ์เกือบจะกลืนหัวเราะไม่ได้

"วันนี้ถ้าจะฝนตกใหญ่ คุณพ่อใจดีซื้อเหล้าเลี้ยง" พุดจบก็พุดกับพล "นี่แหละไหมล่ะ โบราณว่า มีพ่อตาหัวล้าน สุขสราญจนตาย"

พลหัวเราะก๊าก เจ้าคุณอมยิ้มแถมคู่ๆ แต่แล้วก็หยุดยิ้มทันทีทันควัน ยกมือเขกกระบานนิกเรเต็มรัก

"ทะเลิ่ง - แกกับอ้ายหงวนนี่ มันน่าจะเป็นพี่น้องคลานตามกันมาเหลือเกิน ทะเลิ่งพอพิศพอเหวี่ยงกันทีเดียว"

กิมหงวนยกมือตอบว่าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เบบ ๆ

"นี่ - คุณอา, อย่าให้พาดพิงมาถึงผมหน่อยเลยครับ ถึงแม้ผมทะเลิ่ง แต่ผมก็ทะเลิ่งอย่างสุภาพเรียบร้อย และทะเลิ่งโดยรู้จักกาลเทศะ"

เจ้าคุณเหวี่ยงศอกกลับตักหน้าอกกิมหงวนดั่งบั้ง

"พุดก็พุดซี ทำไมถึงจะต้องเสือกมาตอบว่าข้าด้วย?"

อาเสี้ยมเหย ๆ ยกมือตบกันเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ๑ - ๒ - ๓ - ๔ ที

"ไม่ใช่ครับ ผมอธิบายให้ฟัง ทีนี้ตบตูดเห็นจะไม่เป็นไรนะครับ?"

เจ้าคุณทำปากจู้้นยตาถลน สะวิงหมัดขวาบั้งเข้าให้ถูกชอกคอเสี้ยหงวนเซแฮด ๆ

"นี่แน่ - ห้ามตอบว่าทะเลิ่งมาตบตูด โธ - อ้ายนี่ประเดี๋ยวพอด-"

กิมหงวนชักนิ้ว เลยเอ็ดตะโรลั่น

"ดีแล้ว, อยากชกผมผมเปิดโปงเลย เฮ้ย-กร, ตะกิ้นแก่นอนหลับ คุณอาอย่าเข้าไปจิกทรัพย์แกมาสิบบาทโว้ย" พุดจบก็ล้างกะเป๋าทบธนบัตรใบละสิบบาทเดินเข้ามาส่งให้นายการุณวงศ์ "เอ้า-แบ็งก์ใบนี้แหละ เอาของแกคืนไปเถอะ"

อ้ายเสมือถือกว้านหัวเราะลั่น มองดูเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ซึ่งยืนตีหน้าปู้เลียน ๆ

"นั่นแน่, คุณพ่อนี่ยังจี้เอง มีนาล่ะ, ผมนี่กสงสัยเหมือนกัน อยู่ดี ๆ จะเลี้ยงเหล้าผม อัฐยายซื้อขนมยาย ฮี - - ฮี"

เจ้าคุณนึกค่าแม่อาเสียในใจ ท่านแกว่งแขนทั้งสองไปมา ทำหน้ากระเรียกระดากชอบกล

"เปล่าน่า, ข้าล้อเล่นหรือคะ"

"ล้อ?" นิกรยานคาง "ถ้าอายหงวนไม่บอกความจริง เงินสิบบาทนี่ก็ต้องกลายเป็นวิสกี้ไป" แล้วเขาก็หันมาทางพล "โบราณท่านกล่าวไว้ไม่มีผิด มีพ่อตาผิดคิดจนพ่อตาตาย"

เจ้าคุณชักฉิวทันที

"อย่าพูดมากไว้อัยกร, กะอีสมบัติเงินเพียงสิบบาท ฉันไม่ต้องการเอามาทำตะหวักตะบวยอะไรหรอก สำหรับเหล้าข้าเลี้ยงแก่ได้วะ จะเท่าไหร่เชียว" พุดจบท่านก็ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าเสื้อกุยเฮงเพื่อจะหยิบเงินออกมาสำหรับให้เจ้าแห้วไปซื้อเหล้า.

ซองหนังธนบัตรอันตรธานไปแล้ว เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หาหูทั้งสองกะเป่าก็ไม่พบ ใบหน้าของท่านซีดเผือดทันที

"โอ๊ะ! ตายห่ากู!"

พลถามยิ้ม ๆ

"อะไรครับ คุณอา?"

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

"อะไรเล่า ของธนบัตรหายไ้ปนะซี ฉิบหายแล้ว เอ๊ะ – ตกหายที่ไหนก็ไม่รู้"

นายพัชรภรณ์หัวเราะหึ ๆ

"มีเงินอยู่เท่าไรครับ?"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เหงื่อแตกซิก

"เกือบบาทเน้อะไว้อัย อ้า – มีอยู่เก้าสิบเจ็ดสตางค์ ตั้งสิบแปดอันตั้งห้าสองอันตั้งแดงเจ็ดอัน ว้า – ซวยฉิบหายเลย มีน้ำล่ะ, เขม่นตาตั้งแต่เช้าแล้ว"

อ้ายเสื้อมือถ้าว้าปากหวอ ย่อตัวลงต่ำแล้วกะโดดตัวลอย รีบล้วงมือลงไปใ้ในอกเสื้อ ส่งซองธนบัตรคืนให้เจ้าคุณปัจจนึก ๆ โดยเร็ว

"เอาไปเถอะครับ คุณพ่อ นึกว่าหมู กลายเป็นปูเค็มไปฉิบ"

เจ้าคุณหัวเราะก๊าก หัวเราะอย่างขบขันที่สุด

"เออเน้อะ, ฉันไม่นึกเลยว่ามันจะอยู่ที่แก นึกว่าอายหงวนล้วงเอาไปเสียอีก" ท่านพุดพลางหัวเราะพลาง "สะ – ฮ้า เชื้อเถอะวะ, คนอย่างข้าเน้อะไม่ใช่หมูหรือ" พุดจบท่านก็เปิดซองหนังออก ชูให้สามเกลอดูธนบัตรราคาต่าง ๆ ปึกเบ้อเร่อซึ่งอยู่ในนั้น

นิกร้อ้าปากหวอ

"อ้าว – ไหนคุณพ่อบอกว่ามีไม่ถึงบาท?"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะอีก

"แกมันเด็กวานซีนี่นี่นา ถ้าฉันบอกตามตรงว่ามีเงินอยู่ในนี้ร้อยสามสิบบาทเก้าสิบเจ็ดสตางค์ ฉันจะได้คืนรี จริงไหมล่ะ?"

สามเกลอมองคูหน้ากัน กะดิ่งทองถอนหายใจเฮือกใหญ่ หลงกลพ้อตาอย่างง่ายดาย

อาเสี้ยพึมพำเบา ๆ

"ไม่ไหวโว้ย, เล็มฉิบหายเลย"

เจ้าคุณขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ยกเท้าเตะก้นกิมหงวนดั่งพับ

"เล็มเฉย ๆ ซิโว้ย, ทำไมต้องเล็มฉิบหายด้วย?"

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ สั่นศีรษะซ่า ๆ แล้วพุดกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

"ไปโว้ย, ลงไปหาดิเรกเถอะ"

สามเกลอกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างพากันออกไปจากห้อง นิกรหน้าสลดเจ็บใจตนเองที่เสี้ยวเจ้าคุณอย่างง่าย ๆ ยิ่งคิดก็ยิ่งเจ็บใจ และความเจ็บใจนี้ทำให้เกิดโมโหโทโส กะดิ่งทองกะชิบกับพลเบา ๆ

"เสี้ย – แกสลักอ้วให้ชนคุณพ่อทีเถอะวะ กันจะล้วงกะเป้าเอาทรัพย์ให้ได้"

พลลี้มตาโพลง

"หา? จริง ๆ นะระอะ?"

"เออ" แล้วนิกรก็แกล้งพุดขึ้นดั่ง ๆ "ว่า – วันนี้ทำไมมันร้อนยังงี้โว้ย ว่าไงพล, แกจะตกลงเดินทางไปตากอากาศกับกันหรือไม่ หรือว่ากลัวเมียไม่กล้าไปกับอกมา?"

พลลี้มนิกรพรวด เซมาชนเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เกือบหล้ม ด้วยความรวดเร็วราวกับฟ้าแลบ พอนิกรกะทบตัวเจ้าคุณ เขาดึงเอาซองธนบัตรออกมาอย่างง่ายดาย นายพัชราภรณ์แกล้งเฮ็ดตะโรลัน

"มีอย่างหรือวะ คนอย่างกันกลัวเมีย"

กะดิ่งทองหัวเราะ ก่อนที่เขาจะพุดอะไร เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็ดูพลอย่างเคื่อง ๆ

"อย่าเล่นยังงี้ซิโว้ย ดีไม่ดีข้าหล้มไปแกจะว่ายังงี้?"

พลขี้มอ่อนโยน

"ขอโทษเถอะครับ ผมไม่ได้เจตนาเลย"

นิกรแกล้งทำเป็นคุยเรื่องตากอากาศต่อไป ปล่อยให้เจ้าคุณเดินนำหน้าลงบันไดมาข้างล่าง อ้ายเสียมือกวาดเปิดของหนังหีบธนบัตรใบละ ๒๐ ออกมาเพียง ๑ ฉบับ แล้วเขาก็วิ่งพรวดพรวดลงบันไดมาข้างล่าง กะทบไหล่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นิดหนึ่ง สอดซองธนบัตรลงไปใ้ในกะเป้าเสือกุยเฮงท่านตามเดิม.

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมนิกรจะต้องวิ่งลงบันได ท่านยกมือลูบคลำซองธนบัตรของท่าน แล้วพุดขี้ม ๆ

"จะเล่นกะแตกไหล่ล้วงกะเป้านะเรอะ ไม่ได้กินหรือว่า อ้ายกร"

พล, นิกร, กิมหงวนอมยิ้มไปตามกัน

อาเสี่ยว่า "จริงซีครับ กะบวนคนเค็มละก้อใครจะมากินคุณอา"

การสนทนาสุดสิ้นแค่หน้าห้องดิเรก เจ้าคุณยกมือเคาะประตูกระจกฝ้าเบา ๆ เสียงนายแพทย์ณรงค์ฤทธิ์ ร้องบอกอนุญาตเป็นภาษาฝรั่ง

"คัมอิน"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หมุนลูกบิดเปิดประตูออก พานายถึงทั้งสามเข้าไปในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ แลเห็น ดิเรกกำลังส่องกล้องจุลทรรศน์ ตรวจค้นเชื้อโรคอะไรสักอย่างหนึ่ง ค็อกเตอร์ณรงค์ฤทธิ์ปล่อยผมเผ้ารุงรังหวดเกรา ขึ้นเขียว.

แลเห็นสภาพของดิเรก เจ้าคุณก็รู้สึกเวทนา อาหารว่างตอนกลางวันยังวางอยู่บนโต๊ะ เกี้ยวเปิดตุ๋นแห้งติด ขามโคม กาแฟในกาเย็นชืด แซนวิชหมูแฮมมูกกลมแข็งหมด

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เดินเข้ามายกมือตบว่าเขยใหญ่เบา ๆ

"ดิเรกเอ๊ย พักผ่อนเสียบ้างเถอะลูก"

ดิเรกยกหน้าขึ้นจากกล้องจุลทรรศน์ ทำหน้าตาตมึงทึงเหมือนกับคนวิกจริต

"ไปนั่งโน่น ทะลิ่ง!"

แล้วเขาก็ก้มหน้ามองดูกล้องต่อไป ใบหน้าที่เคร่งขรึมของนายแพทย์เผยยิ้มเล็กน้อย สักครู่เขาก็ยกหน้า ขึ้นหัวเราะก๊าก

พล, นิกร, กิมหงวนและเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยืนทำตาปริบ ๆ อาเสี่ยกะชิบกะซาบกับเพื่อนเกลอเบา ๆ

"เฮ้ย – ดูทำอ้ายดิเรกมันซึกยังงี้ ๆ เสียแล้วละโว้ย"

เสียงกะชิบของกิมหงวนหาเบาเกินไปไม่ ภายในห้องเงียบกริบดิเรกจึงได้ยินถนัด ค็อกเตอร์ณรงค์ฤทธิ์ ผลุดลุกขึ้นยืน ล้วงกะเป้าหยิบวัตถุสีดำ ๆ อันหนึ่งขึ้นมาจ้องอาเสี่ยมันคือปิ่นพอกขนาด ๖.๓๕ มม.

"แกหมายความว่าอะไร?" นายแพทย์พูดเสียงกร้าว.

สามเกลอสะดุ้งเฮือก

"อ้อย!" กิมหงวนร้องลั่น "กัน – กันเปล่าโว้ย"

ดิเรกคำรามลั่น

"ฮืม – แฮ่ ทีแรกแกพูดว่าถ้าฉันยังงี้ ๆ นะ หมายถึงไอเป็นบ้ายังงั้นรี มึง – กู ต้องยิงมึงเดี๋ยวนี!"

อาเสี่ยหน้าซีดดอกสั้นขวัญแขวน รีบนั่งคุกเข่ายกมือไหว้ดิเรก

"เปล่า่น่า, กันหมายความว่าทำทางของแกคล้าย ๆ กับท่านเอ็ดสันต่างหาก"

ค็อกเตอร์ยิ้มแป้น เก็บปิ่นใส่กะเป้าทันที วิ่งเข้ามาถอดกิมหงวน

"โอ – มายเดียร์เฟรน เวล – เวล – เวล"

กิมหงวนหายใจไม่ทั่วท้องเลย

"เฮ้อ ๆ ทีหลังอย่าเล่นยังเงี้ยวไว้อีเสียไว้สิ แก่เรียกกันสามคนลงมาพบแก้ทำไป ?"

นายแพทย์หัวเราะเบา ๆ

"เดี๋ยวก่อน แก่นะชื่อกิมหงวนใช่ไหม ?"

อาเสี่ยกลืนน้ำลาย

"ก็ใช่ล่ะซี"

ดิเรกพะยัคหน้าหงิก ๆ

"อ้ายสองคนนี่ใครกัน ?"

"ตายห้า !" นิกกร้องลั่น "อ้ายเหรอกเป็นโรคเส้นประสาทแน่ ๆ เฮ้ – นี่ – นิกกร การณวงศ์เพื่อนแกไว้อ นั่น – เจ้าพลยังไงล่ะ"

ดิเรกขมวดคิ้วอย่างตริตรอง ยืนนิ่งอยู่สักครู่ก็หัวเราะก๊าก ปรีเข้ามาจับมือเพื่อนทั้งสอง

"ขอโทษที ความทรงจำของไอเลอะเลือนไปมาก เพราะกันไม่มีสมองที่จะจดจำสิ่งอื่น สมองของกันมีประโยชน์ในการทดลองวิทยาศาสตร์ของกันเท่านั้น อ้า- แล้วก็อีตาแกหัวล้าน หนวดเพิ่มขึ้นฟูปลิ้นอยู่นี่นะใครกัน ?"

พลหัวเราะลั่น เจ้าคุณทำคายนหลังดาบี่

"พระยาปัจจนิกพ่อตาแกไว้อ"

ดิเรกมองดูหน้าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วสั่นศีรษะซ่า ๆ

"ยู่นะเราจะจะเป็นพ่อตาไอ ฮะ – ฮะ เก๊ทเฮ้อท์ ไป – ออกไปให้พ้น พ่อตาของไอทำไมหัวล้านยังเงี้ยว ออกไป เหม็นเขียวฉิบหายเลย"

เจ้าคุณขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอด ๆ ท่านพูดกับสามเกลอ

"ต้องส่งเจ้าดิเรกไปปากคลองสานแน่ ๆ โธ่ – คนดี ๆ แท้ ๆ กลายเป็นคนบ้าไปแล้ว บ้าขนาดสี่ดาวที่เดียว"

"อย่าถือมันเลยครั้นคุณอา"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มแหย ๆ

"ถือนะไม่ถือหรอก แต่ว่ามันมีปิ่น พวกแกจะขูอะไรกับมันก็เชิญ อาไม่รับประทานแล้ว" พุดจบท่านก็เดินมาที่ประตูห้อง หมุนลูกบิดเปิดประตูออก พาตัวออกไปแล้วปิดประตูปั้ง.

นายพัชราภรณ์ตรงเข้ามาหานายณรงค์ฤทธิ์

"เฮ้ย – แก่แกสั่งทำเป็นบ้าหรือบ้าจริง ๆ วะ ?"

ดิเรกอมยิ้มแ้มคู่ย

"แกลิ่งนะซี ฟูโซ- ไม่น่าถามเลย กันกะเข้าคุณพ่อเล่นสนุก ๆ กันรำคาญท่านจะตายโหง แอบเข้ามาชวนคุยเรื่อย ชักโน้นชักนี้ ไม่รู้ว่าจะชักถามเอาตะหวักตะบวยอะไรกัน ทำบ้าปล่อยหนดเครารุงยังงี้แหละดี ไม่มีใครมารบกวนเวลาของกัน แต่สำหรับแกสามคนกันอนุญาต"

พลกับนิกรหัวเราะลั่น ส่วนกิมหงวนเดินเข้ามายกเท้าเตะก้นนายแพทย์ดังพับ

"นี่เนาะ, แกทำให้ฉันใจคอหายหมด โซ-นึกว่าบ้าจริง ๆ เสียอีก"

ด็อกเตอร์หัวเราะลั่น ซึ่งมีให้เพื่อนทั้งสามนั่งบนม้านั่งเป็นกลมคนละตัว

"กันมีเวลาว่างแล้ว" ดิเรกพูดกับเพื่อนเกลอทั้งสาม "อ้อ- พวกแกเคยขอร้องให้กันตรวจร่างกายแะไม่ใช่หรือ?"

นิกรพะยักหน้า

"เออ-แกช่วยตรวจทีเถอะวะ หมูนี่มันเป็นอย่างนี้ไม่รู้ อ่อนระโหยชอบกล"

นายแพทย์แม้ริมฝีปากเล็กน้อย

"น่ากลัวชั่วหัวใจหลุด ม่ายก็กะเพาะอาหารบวม ไหน – แลบลิ้นคูชิ"

นิกรแลบลิ้นยาวออกมาตั้งว่า กิมหงวนยกมือลูบลิ้นนิกรพลิกแล้วหัวเราะ

"กินจี่มี้ออเลย"

ดิเรกผลักหน้ากิมหงวนเซแซ่ด ๆ ไปหลายก้าว

"อย่าเพิ่งหมิ่นหน้า อ้ายหงวน, แกมันเล่นเสียนไม่รู้จักเวลา" พูดจบกิมมองดูลิ้นนิกร "อ้อ-ลิ้นเป็นฝ้ายังงี้ นี่เล่า ต้องใช้น้ำดิเรกปราบชีวาทาก่อนเข้านอน แกท้องผูกหรือเปล่า?"

นิกรข้มแข็ง ๆ

"ไม่รู้" เขาพูดหน้าตาเฉย.

"อะไรไม่รู้ ตัวของตัวเองไม่รู้มีอย่างรี"

"วะ – ไม่ได้สังเกตนี้หว่า มันก็ตลอดปตลอดไปรงดีนี่นา อ้อ – ตอนแรก ๆ เบ่งกันอยู่หลายพักเหมือนกัน เล่นเอาหน้าดำหน้าแดง แต่ไป ๆ ก็ปกติ อ่านหนังสือพิมพ์พลางขี้พลาง"

ดิเรกพิวปากเบา ๆ

"ห้องแกผูกเสียแล้ว ต้องกินยาระบายตราจิ้งจกสองหางของห้างขายยาดิเรกคลินิก แล้วก็คุมธาตุด้วย ยาธาตุดิเรกโอสถ" พูดจบกเขาก็มองดูกิมหงวนกับนิกร "พวกแกทั้งสามคนต่างต้องกรากกรำทำงานมาก ฉะนั้น, อาจจะมีโรคภัยไข้เจ็บอยู่ในตัวก็ได้ กันมีเวลาพอที่จะตรวจร่างกายให้พวกแกแล้ว"

พลข้มเล็กน้อย

"ดีซี, จะได้รับจัดการรักษาโรคต่าง ๆ ที่มันเกิดขึ้นในร่างกายของกัน"

นายแพทย์เดินวนเวียนไปมารอบห้อง สักครูที่กล่าวกับสามเกลอ

"มันจะต้องเจาะเอาเลือดในตัวพวกแกออกมาตรวจ

กิมหงวนสะดุ้งเล็กน้อย

"จะเอาออกสักแค่ไหน?"

"อ้อ, นิดหน่อยเท่านั้น ราวสิบลิตรก็พอ"

อาเสี่ยกะโศดตัวลอย

"เท่าไรนะ?"

นายแพทย์อ๋มยิ้ม

"สิบซี. ซี. ้วย ไม่ใช่สิตร พุคผิดไป"

เสี่ยหงวนยิ้มออกมาได้

"นี่กว่าสิบลิตรละก็ ฉันไม่ยอมให้ตรวจละ เอาซี, จะเจาะเลือดหรือจะทำยังงี้ก็เอา"

ด็อกเตอร์ช่อนอ๋มไว้ในหน้า เริ่มลงมือทำงานเจาะเลือดพล, นิกร, กิมหงวน.

ดิเรก ฌรณฤทธิ์ กำลังคิดที่จะทดลองชีวิตจิตใจของสามเกลอให้เป็นผู้หญิง และเปลี่ยนชีวิตจิตใจของนันทา, ประไพ, นวลละออให้เป็นผู้ชาย เขาได้คิดค้นตัวยาสำเร็จแล้ว ต้องอดหลับอดนอนมาหลายวัน เดี่ยวนี้ดิเรกมั่นใจว่า ถ้าเขานำตัวยาผสมลงไปกับเลือดของนันทา, ประไพ, นวลละออ แล้วฉีดยาที่ผสมแล้วให้สามสหาย พล, นิกร, กิมหงวนก็จะต้องมีชีวิตจิตใจเหมือนกับเมีย ๆ ของตน ส่วนแม่งามทั้งสามก็เช่นเดียวกัน ถ้าดิเรกฉีดเลือดของสามเกลอเข้าสู่ร่างกายของหล่อนแล้ว (หมายความว่าเมียใครก็เอาเลือดคนนั้นฉีดให้) นวลละออ, ประไพ, นันทาก็จะเปลี่ยนวิถีจิตต์ตลอดจนความรู้สึกต่าง ๆ เหมือนอย่างสามีของตน.

ตอนนี้, ผู้เขียนอธิบายไม่มีใครถูกเหมือนกัน เรายังงี้ก็แล้วกันนะครับ พุคให้ท่านเข้าใจง่าย ๆ ก็คือว่าดิเรกกำลังจะทำให้กิมหงวนเป็นนวลละออ, พลเป็นนันทา, และนิกรเป็นประไพ คล้ายกับว่าเปลี่ยนหัวใจผัวมาใส่หัวใจเมีย และเปลี่ยนหัวใจเมียมาใส่หัวใจผัว.

ความวิถิตารของด็อกเตอร์ฌรณฤทธิ์จะก่อให้เกิดความยุ่งยากอย่างที่สุด ซึ่งผู้อ่านจะได้ทราบในบทต่อไป.

ขณะนี้ภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์เจียบกริบ ด็อกเตอร์ดิเรกได้จัดการเจาะเลือดสามเกลอโดยเรียบร้อยภายในเวลาราว ๑๐ นาทีเท่านั้น ด้วยความชำนาญของเขานั่นเอง.

"ฉันจะต้องใช้เวลาตรวจค้นเชื้อโรคนในโลหิตของแกสามคนราวหนึ่งวัน" นายแพทย์กล่าวกับสามสหาย.

"ขอบใจมาก อ้ายด็อก" กิมหงวนพูดยิ้ม ๆ มองดูเลือดของเขาในหลอดแก้ว "เฮ้ย-ทำไมเลือดอ้วสิมันไม่แดงแจ็ดละหว่า สีมันทะลุ่ม ๆ ยังไงอยู่นา"

ดิเรกยกมือท้าวสะเอว แหงนหน้ามองดูเพดานแล้วหัวเราะก๊าก

"ทีแกมันบวกลี่นี้หว่า จะให้เหมือนเจ้าพลเจ้ากรอย่างไร?"

กิมหงวนเกือบลมจับ

"โธ่-ถึงบวกลีเซียวรี หมอต้องช่วยอ๊วนา?"

"เออน่า, บวกลีเซียวรียังรักษาหาย พุดแล้วจะว่าคุย เมื่อตอนที่ฉันกลับจากอังกฤษ ตอนที่เรือแะอินเดีย มหาราชองค์หนึ่งป่วยเป็นโรคชุกชนถึงบวกลีเซียวรี ครบเครื่องเซียวแกเอี้ย กันรักษาสามวันเท่านั้นหายขาด พระองค์ได้ประทานเงินให้กันสองหมื่นห้าพันรูปี แล้วก็ประทานอะไร ๆ ให้อีกมาก"

พล, นิกร, กิมหงวนมองดูหน้ากัน

นิกรว่า "เรื่องมหาราชมาอีกแล้วโว้ย"

สามเกลอหัวเราะกรีน ดิเรกจัดแจงเก็บหลอดแก้วสามหลอดที่บรรจุโลหิตเพื่อนเกลอไว้ให้เรียบร้อย เขา เดินเข้ามาหยุดยืนข้างหน้าพล, นิกร, กิมหงวน

"ถ้าจะให้การชันสูตรโรคมะเร็งแน่นอน แกควรจะให้เมีย ๆ ของแกมาเจาะเลือดตรวจเสียบ้าง ตัวเมียนะ ติดต่อกันง่ายนา หากเป็นอะไรขึ้นจะได้รีบจัดการรักษาหรือให้แยกกันอยู่"

สามสหายต่างเห็นพ้องตามคำแนะนำของนายแพทย์

"เออ-จริงซีโว้ย" พลพูดกับดิเรก "แม่นันของกันหมูนี่สามวันดีสี่วันไซ้ จริง – ถูกแล้ว ควรจะตรวจทั้งผู้ ทั้งเมีย"

ดิเรกพะยักหน้าหงิก ๆ

"ถ้ายังงั้น แกบอกให้คุณนั่น, คุณนวล, คุณไพ ลงมาหากันหน่อยซิเนะ"

พลรับคำ กิมหงวนเอื้อมมือเขี่ยตะโพกต้อกเตอร์ณรงค์ฤทธิ์

"เจาะแต่เลือดอย่างเดียวนา ห้ามไม่ให้แก้ไข้เครื่องฟังหัวใจตรวจเมียอ๊วเป็นอันขาด"

ดิเรกอมยิ้ม

"ไม่ตรวจจะรู้ว่าป่วยเป็นอะไรบ้าง"

"ว้า – เคา ๆ เอาก็ได้เนี่ยนา ความจริงนวลละอองของกันนะ ไม่เคยเจ็บไข้กับใครหรือนอกจากท้องผูก เข้าส้วมที่ตั้งสองชั่วโมง"

นิกรยกมือผลักหน้าอาเสี้ยเต็มแรง

"โธ่เอ๊ย-อ้ายเวร ! ไป – ไปตามเมีย ๆ เรามาพบเจ้าดิเรกเถอะ แล้วเราจะได้กินเหล้ากันด้วย"

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ

"ตะกี้นี้ยกไว้เท่าไรวะ?"

นิกรชักคิ้วแผลส์

"อีลิบบาท ไปโว้ยพวกเรา"

เสี่ยหงวนกะพุ่มมือไหว้นิกร

"กันขอมยกให้แกเป็นอาจารย์ ผ่าซี, ไวชะมัดเลย"

อ้ายเสื้อมือขาวหัวเราะชอบใจ สามสหายพากันเดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ พอพ้นประตูห้อง ก็แลเห็นประไพ, ประภา, นันทา, นวลละออ เดินออกมาจากห้องโถง

สามเกลอขี้มรับแม่งามทั้งสี่ นวลละออเริ่มเอ็ดตะโรกิมหงวน

"ไปดูลูกบ้างซีคะ อะไร, ตั้งแต่เช้าแล้วไม่โผล่ไปเยี่ยมลูกบ้างเลย ตั้งสามสี่คนร้องกันกะจองอแง คุณอา หมึงท่านคงรำคาญแย่"

อาเสี่ยขี้มแห่ง ๆ

"จ๊ะ – เสี่ยกำลังจะไปตึกใหญ่เดี๋ยวนี้ อ้า- นวลจ๊ะ, นวลพาคุณนันทากับคุณประไพ ไปหาหมอติเรกหน่อย ซี มันบอกว่ามันจะช่วยตรวจโรคให้ ถ้าเจ็บป่วยเป็นโรคอะไรจะได้รักษา

นวลละออขี้มเล็กน้อย

"ยังงั้นหรือคะ นวลตั้งใจอยู่เหมือนกันว่า ถ้าคุณติเรกแกมีเวลาว่างจะขอให้แกช่วยตรวจร่างกายให้สักครั้ง"

นันทาพูดเสริมขึ้น

"ดิฉันก็เหมือนกันคะ สุขภาพไม่ค่อยสมบูรณ์เหมือนเมื่อก่อนเลย"

ประไพพูดขึ้นบ้าง

"ดิฉันเจ็บในคอมาหลายวันแล้ว ต้องให้คุณติเรกแกตรวจดูเสียที"

ประภาว่า "พี่ก็เหมือนกัน น้องไพ เจ็บในหน้าอกมาก น่ากลัวปอดไม่ดี"

สามเกลอมองดูหน้ากัน แล้วทำตาปริบ ๆ พลพูดกับแม่งามทั้งสี่

"ดีแล้วครับ ไปหาติเรกเถอะ ตะกี้มันเงาะเลือดผมทั้งสามคนเอาไว้ตรวจแล้ว พวกคุณคงจะถูกเงาะเลือด เช่นเดียวกัน"

คณะพรรคฝ่ายตัวกับฝ่ายเมียสนทนากันอีกสักครู่แล้วก็แยกกันไป พล, นิกร, กิมหงวนลงบันไดหลังตึก "สี่สหาย" ตรงไปที่ตึกใหญ่ เพื่อไปเยี่ยมเขียนลูกชายของตน.

-๒-

เมื่อคืนนี้.

กะทั่งรุ่งสว่างตึกเตอร์ติเรกไม่ได้หลับนอน ง่วนอยู่แต่ในห้องวิทยาศาสตร์พะสมตัวยาที่เขาคิดขึ้นปนกับ โลหิตของสามหนุ่มสามนาง และกว่าจะสำเร็จเรียบร้อยก็พอตีรุ่งเช้า.

บัดนี้เขาบรรจุใส่หลอดยานิดเรียบร้อยแล้ว นึกหวังตั้ง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ว่า งานสำคัญของเขานี้คงจะ สำเร็จสมความปรารถนาอีก.

หลังจากอาหารเข้าผ่านไป ประมาณ ๘.๐๐ น. เศษ นายแพทย์ณรงค์ฤทธิ์ได้ใช้ให้เจ้าแก้วไปตามสามหนุ่ม สามนางมาพบกับเขา ผู้เขียนขอถือโอกาสนี้เรียนให้ท่านทราบด้วยว่า ระหว่างนี้พล, นิก, กิมหงวนของท่านได้หยุดทำงานชั่วคราว เพื่อพักผ่อนร่างกายเนื่องจากอากาศร้อนจัด สามสหายจะเดินทางไปล่าสัตว์ในวันเสาร์ที่จะถึงนี้ ต่างเตรียมเข้าของเดินทางอย่างขมุกขมน

ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ นั่งพักผ่อนอยู่ในห้องวิทยาศาสตร์ตามลำพัง เขากำลังใช้สมองนึกคิดหาวิธีที่จะทำให้มนุษย์ได้มีอายุถึงหมื่นปี ทั้งนี้เพราะเมื่อต้นไม้ใหญ่ ๆ เช่นต้นโอ๊กมีอายุนับหลายพันปี มนุษย์ก็ควรจะเป็นเช่นนั้นบ้าง.

กำลังคิดเพลิน ๆ ประตูกระจกฝ้าก็ถูกเปิดออก ประไพ, ประภา, นันทา, นวลละออกับสามสหายพากันเดินเข้ามาในห้องด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"สวัสดิ์ไวยหอม" อาเสี่ยทักทาย

"เฮส – สวัสดิ์ มายชัน" ดิเรกตอบกิมหงวนแล้วลุกขึ้นยืน "ดีแล้วที่มาพร้อมหน้าอย่างนี้"

นันทาพูดกับนายแพทย์

"คุณดิเรกเรียกพวกเรามาพบเพื่อจะบอกการวินิจฉัยโรคไข้ไหมคะ?"

ดิเรกพะยักหน้าช้า ๆ

"ครับ, เป็นลูก แล้วผมจะรักษาให้ด้วย นัง – เขยูนังครับ นังตามสบาย พวกคุณทั้งสามคนต่างมีโรคร้ายแรงด้วยกันทั้งนั้น"

กิมหงวนหน้าจ้อย พุดชัดขึ้น

"พวกอ้าวล่ะ?"

นายแพทย์หัวเราะ

"ก็เหมือนกันนั่นแหละ เท่าที่กันตรวจเม็ดโลหิตแดงด้วยกล้องจุลทรรศน์ ปรากฏว่าแก่เป็นโรคผู้หญิงซึ่งเรื้อรังมานาน"

นวลละออกะโจนพรวดเข้าจับหน้าอกเสี่ยเขาแล้วถามด็อกเตอร์

"จริงหรือคะ คุณหมอ?"

ดิเรกยิ้มแหง ๆ แลเห็นกิมหงวนขยับหูขยับตาก็เลยโกหกนวลละออ

"ปละ – ปละ – เปล่าครับ เจ้าหงวนเป็นโรคไล่ไส้รวเท่านั้น"

อาเสี่ยอ้าปากหาว

"แล้วจะทำยังไงไวย ต้องถึงกับจ้างเจ๊กบัคกรี่ไหม?"

ด็อกเตอร์หัวเราะชอบใจ

"ไม่ต้อง, รักษาด้วยยานิด เข็มเดียวหายขาดเลย"

กิมหวอนยิ้มออกมาได้ ยกมือไหว้นายแพทย์ปะหลก ๆ

"ช่วยรักษากันหน่อยเถอะเพื่อน กันจะไม่มีบุญคุณแก่เลย" พูดจบก็หันมาพูดกับนายพัชรภรณ์ "มีเพื่อน เป็นต็อกมันดียังไงแหละนา"

ดิเรกถลื่นน้ำลายเอือก พูดจบขึ้นทันที

"เรียกให้มันเต็มคำหน่อยเถอะวะ ต็อก – อิทอิสหมา ยูโน้ ไอแอมต็อกเตอร์ ทีหลังเรียกต็อกเฉย ๆ พ่อถีบ ตายห้าเลย"

ขณะสามเกลอพากันหัวเราะชอบใจไปตามกัน พลกล่าวถามดิเรกบ้าง

"กันเป็นโรคอะไรบ้างหรือเปล่า ดิเรก?"

นายแพทย์พะยัคหน้าหงิก ๆ

"แกก่อนข้างจะร้ายแรงหน่อย ถลื่นหัวใจหลุดไปสองอัน แต่ไม่เป็นไร นิดยาเมื่อกี้เชื่อมคลอไรด์อะฮีดซี่บี๋ เข็มเดียวหาย"

พลหัวเราะก๊าก

"เอ- ยาฉีดของแกชื่ออะม่งอะไรชอบกลโว้ย"

ดิเรกทำตาโต พูดอย่างขึงขัง

"ยาเยอรมัน อ้ายเช่อ"

นิกรเอี่ยมมือตอบว่าดิเรกแล้วกล่าวถามบ้าง

"อ้าวละโว้ย เป็นโรคอะไรหรือเปล่า"

ต็อกเตอร์ขมวดคิ้วเล็กน้อย มองดูอ้ายเสื่อมือกวจากสิริษะตลอดปลายเท้า

"แกโรคมากน่ากลัวจะต้องกินรากโมกซ์ ฟังฉันจะบอกให้การตรวจโลหิตในตัวแก่ปรากฏว่า กะเพาะอาหารของแกเนื่อหลุดไปสามตัว ปอดซีกซ้ายเป็นจี้ราก แล้วก็ม้ามหย่อนลงไปอยู่เกือบถึงหัวเข่า"

นิกรพะยัคหน้า

"ถ้าจะต้องนิดยา"

"เฮสต์ – ต้องฉีด โซดาแมงกานีสสติกนินฟรอสฟอรัส เอ.บี.ซี.ดี. อย่างมากสองเข็มหาย"

กะดิ่งทองถอนหายใจเฮือกใหญ่

"เอา-จะนิดจะผ่าหรือรักษาทางยาที่สุดแต่แก อย่าให้กันตายห้าก็แล้วกัน"

นายแพทย์เงยหน้ามองดูเพดาน แล้วแหกปากหัวเราะ

"เน็ฟเวอไร้ม – มหาราษาที่อินเดียป่วยแทบไม่รอด กันยังเอาไว้อยู่"

อาเสี่ยยกเท้าเหยียดกันดิเรกดั่งพับ

"มหาราษาอีกแล้ว ประเดี้ยวพอด ---"

ดิเรกยิ้มแหย ๆ เดินไปที่โต๊ะสี่เหลี่ยมริมหน้าต่าง หยิบแบบฟอร์มรายงานการวินิจฉัยโรคขึ้นมา แล้วเขาก็พูดกับทุก ๆ คน

"ฟัง-ฟังทางนี้ ผมจะอ่านให้ฟัง จะได้ว่าใครเป็นโรคอะไรบ้าง" เขาหยุดกะแอม ๖-๗ ครั้ง แล้วอ่านข้อความในนั้น "พล พัทธภรณ์ ลิ้นหัวใจหลุด อาการทั่วไป ชอบกินเหล้าและเจ้าชู้ สอง, กิมหงวน ถ้าใส่ทะเลประมาณห้าแห่ง อาการทั่วไป ทะลึ่งและชอบกินเหล้า สาม, นิกร กะเพราะอาหารขำรูดต้องซ่อมใหม่หมด ปอดเป็นจึกกราก ม้ามหย่อน อาการทั่วไป ทะลึ่งและชอบล้วงกะเป๋าสี, นันทา กะบังลมหลุด"

"อู๊ตตาย!" นันทาร้องลั่น "เหลวแล้ว คุณดิเรก"

ดิเรกจู้ปาก

"ไม่เหลว เพียงแต่หลุดเท่านั้น โปรดอย่าเถียงผม" แล้วเขาก็อ่านต่อไป "ห้า, ประภา เมียข้าพเจ้า โลหิตจางและ - ง่า ---"

อาเสี้ยบริบพูดต่อ

"ผีในท้อง"

ประกาศร้องกรี๊ด เอ็ดตะโรกิมหงวน

"คุณหงวนนะซี เป็นผีในท้อง พิลึก, เที้ยวมาแข่งเขา"

เลี่ยหงวนหัวเราะลั่น

"เปล่าน่า ผมแข่งเมื่อไหร่ เห็นคุณผอม ๆ ก็นี่กว่าเป็นที่.บี. นะซี"

ต็อกเตอร์ยกมือห้ามให้สงบปากเสียง แล้วอ่านต่อไป

"ห้า, ประภา เป็นโรคโลหิตจางและตับทรุด อาการทั่วไปไม่ปรากฏ โดยกะเพาะประภายังให้การรักษาไม่ได้ ต้องรอวินิจฉัยโรคอีกครั้ง หก, ประไพ ป่วยเป็นโรคเส้นโลหิตซึม ต้องฉีดยา "ญโคเอ็นตาโพซาย" เข็มเดียวหายขาด ได้จัดเตรียมยาไว้ให้แล้ว เจ็ด, นวลละออ-"

"เมียข้า" อาเสี้ยร้องขึ้นดัง ๆ.

ดิเรกจู้ปากจึกจึก

"จะเป็นเมียหรือเป็นแม่ก็หนึ่ง ๆ เอะน่า โธ- อ้ายเก๊า"

กิมหงวนทำคอขุ่น

"ว่าเก๊าประเดี้ยวพ้อเล่นน้องเสี่ยหอรอก อ่านต่อไปซิวะ"

นายณรงค์ฤทธิ์หัวเราะหึ ๆ ก็มลงมองดูรายงานการวินิจฉัยโรค

"เจ็ด, นวลละออ มารดาบังเกิดเกล้านายกิมหงวน ป่วยเป็นโรคความดันโลหิตสูง และได้พิการ อาการทั่วไป ชอบด่าฟัวและมุทะลุ วิธีการรักษาต้องให้ยาฉีดเขอรมันซ้อ "อินเดนบูร์ก ซีอู่มกะซีอิมม" ฉีดสองครั้ง ๆ ละสอง

ซี.ซี. หายขาด" แล้วเขาก็ยิ้มกับทุก ๆ คน "ตามอาการของโรคที่อ่านให้ฟังนี้ ถ้าใครไม่เต็มใจให้ข้าพเจ้ารักษา โปรดบอกมา ถ้ายินดีให้ข้าพเจ้ารักษา ข้าพเจ้าจะได้เริ่มรักษาให้เดี๋ยวนี้"

ทุกคนเงยบกริบ ต่างเต็มใจให้ค็อกเตอร์ณรงค์ฤทธิรักษาตน ไม่ต้องสงสัยว่าดิเรกจะดีใจสักเพียงใด เขา หลอกหลวงสามหนุ่มสามนางให้หลงเชื่อ เพื่อเขาจะได้ฉีดยาพิเศษที่เขาคิดขึ้น เปลี่ยนชีวิตจิตใจสามเกลอกับเมีย ๆ ของเขา.

ดิเรกไม่ปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ เขาจัดแจงฉีดยาให้พล, นิกร, กิมหงวน กับประไพ, นันทา, นวลละออ เพียง ๑๕ นาทีเท่านั้นก็เสร็จ.

บัดนี้, ฤทธิยกำลังชิมชาบไปทั่วร่าง นายแพทย์ณรงค์ฤทธิเก็บเครื่องมือเครื่องมือเรียบร้อย แล้วเดินเข้ามา พุดกับสามหนุ่มสามนาง

"ยาที่ฉีดให้นี้แรงมาก เพราะต้องการให้หายเร็ว ทางที่ดีควรจะขึ้นไปนอนสักคนละตื่น ไปซีครับเมื่อตื่น ขึ้นมาแล้วจะรู้สึกสบายมาก"

นันทายิ้มเล็กน้อย

"ซักมีน ๆ ศิริระอย่างไรชอบกลคะ คุณหมอ"

"อ้อ-ไม่-ไม่เป็นไรครับ เชื่อผมเถอะครับขึ้นไปนอนดีกว่า"

พุดถึงเรื่องการนอน นิกรก็หาวขึ้นดัง ๆ กล่าวกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

"ไปนอนไว้ อ้าวชักง่วงเต็มทนแล้ว เจ้าดิเรกมันคงจะหะสมยานอนหลับลงไปด้วย เฮ้ว-ง่วงจัง"

พลหัวเราะหึ ๆ

"ถึงดิเรกไม่ใส่ยานอนหลับ แกก็ง่วง ไป-นอนกันนอน"

ครั้นแล้ว, สามหนุ่มสามนางก็พาอันออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ คงเหลือแต่ดิเรกกับประภาอยู่ กันตามลำพัง

นายแพทย์ณรงค์ฤทธิตามไปปิดประตู เขายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ การทดลองของเขาเป็นผล เขาจะมีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในวงการแพทย์.

ประภาจ้องมองคูหน้าสามีอย่างแปลกใจ

"ดิเรก - ด็อกดีใจอะไรหรือคะ?"

ค็อกเตอร์หัวเราะเบาๆ

"ดอลลิ่ง, อีกสักสองสามชั่วโมงเธอจะแปลกใจมาก ฉันจะบอกเธอให้รู้ ยาฉีดยาที่ฉันฉีดยาให้เจ้าสามคนและ พรรคพวกของเธอ นะ ไม่ใช่รักษาโรคหรอก แต่มันเป็นยาที่จะเปลี่ยนแปลงความรู้สึกให้ผู้หญิงเป็นผู้ชาย และ ผู้ชายกลายเป็นผู้หญิง"

ประภาขมวดคิ้วขุ่น

"ว่ายังไงนะคะ? ดิฉันงงไปหมดแล้ว"

"ไม่ต้องงง ดาลิ่ง, คือกิ่งๆ พุดให้เธอเข้าใจง่ายก็คือ กิมหงวนจะมีชีวิตจิตใจเป็นนวลละออ เจ้าพลกลายเป็นนันทา และเจ้านิกรกลายเป็นน้องสาวของเธอ ส่วนคุณนวลจะกลายเป็นเจ้าหงวน คุณนันทากลายเป็นเจ้าพล และน้องสาวของเธอจะกลายเป็นเจ้ากร"

แม่งามทำตาปริบ ๆ

"ดิฉันยังไม่เข้าใจอยู่นั้นแหละ"

ดิเรกยกมือเกาศีรษะแกร๊ก ๆ

"ยู- เป็นโง่มาก ฟังอีกที คือว่า-ว่า- ฉันทองก็อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน"

ประกายยิ้มอ่อนโยน

"คะ, เข้าใจแล้วคะ"

ต็อกเตอร์สะดุ้งโหยง

"แล้วกัน, โอบอกว่าอธิบายไม่ถูก ยุกลับบอกว่าเข้าใจ ฮี๊ย!" แล้วเขาก็เดินไปนั่งที่โต๊ะสี่เหลี่ยมยาวกลางห้อง เริ่มทำงานของเขาต่อไป.

ประกายถอนหายใจเบา ๆ รู้สึกสงสารสามีมาก เขาทำงานเหมือนกับเครื่องจักร ไม่มีเวลาหยุดพักผ่อนเลย หล่อนตรงเข้ามาขึ้นข้าง ๆ วางมือบนบ่าดิเรก

"ที่รัก, พักผ่อนเสียบ้างซีคะ โช- อย่างน้อยดิเรกควรจะอาบน้ำแปรงฟันโกนหนวดโกนเคราเสียบ้าง ภาเห็นดิเรกทำงานอย่างนี้ก็ลุ่มใจเหลือเกิน"

เขาหัวเราะ

"เนี่ยเวอร์ไม ดาลิ่ง, นักวิทยาศาสตร์ผู้เรื่องนามของโลกจะต้องเป็นอย่างนี้"

ประกายถอนคิ้ว

"ดิเรกจะทำงานให้เหมือนอย่างเครื่องจักรนะ ไม่ได้หรอกคะ เชื่อกับ้างซี โช- คือ- คือ- ขึ้นทำงานอย่างนี้อีกหน่อยคงเป็นบ้าตาย"

นายแพทย์พรวดพลาดลุกขึ้นยืน เขาเริ่มแสดงบทบาทเป็นคนบ้าอีก จ้องมองดูประกายด้วยแววตาดมิงถึงมือขวาบ่อย ๆ ล้วงลงไปใ้ในกะเป๋าสีหีบปืนพกออกมา เขาเสะยิ้มอย่างน่ากลัว ยกมือซ้ายชี้ผมให้ยุ่ง

"เฮ้- เก๊ทเฮ้าท์!"

ประกายร้องวิดถอยหลังกรูด

"ดิเรก! นี่ภามีขของดิเรกนะคะ"

นายแพทย์ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอด ๆ

"ฉันทองบอกว่าให้ยูออกไปนอกห้องเดี๋ยวนี้ ม่ายพ่อยิงตายน่าเลย หนึ่ง-สอง-"

"ว้าย ! อย่าคะดิเรก ดิฉันจะออกไปเดี๋ยวนี้"

ด็อกเตอร์ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า ก่อนที่เขาจะพูดอะไรต่อไป บานประตูก็ถูกผลักออกซ่า ๆ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ แต่งกายลาลองเดินเข้ามาด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ประภาวิ้งจู้ดเข้ามาทอดท่าน แล้วพูดละล้าละลัก

"คุณพ่อ! คุณพ่อคะ ดิเรกจะยิงหนูค่ะ"

เจ้าคุณยิ้มแห้ง ๆ ก็มั่งมองดูตามพื้นห้อง

"หา? หนูที่ไหน เอากับดักชีวะ ทำไม่ถึงต้องใช้ปืนยิงด้วย หนวกหูชาวบ้านเขาเปล่า ๆ "

ประภาเข้ากำบังหลังเจ้าคุณปัจจนึก ๆ หล่อนยกมือชี้ตัวเอง

"หนูนี่คะ ไม่ใช่หนูอย่างนั้น"

"ว้า-" เจ้าคุณร้องลั่น "หนูนี้หนูนั่นตะหวักตะบวยอะไรกัน หนูมันก็มีอยู่อย่างเดียวเท่านั้น"

"โธ่ - คุณพ่อ ทำไม่ถึงเซ่อขังจี้คะ ไม่น่าจะเป็นเจ้าคุณเลย ดู - เห็นไหมคะ คุณว่าดิเรกถืออะไรอยู่ในมือ?"

เจ้าคุณเงยหน้ามองดูเขยใหญ่และยิ้มให้ดิเรก แต่แล้วก็หยุดยิ้มทันทีทันควัน เมื่อนึกได้ว่าท่านไม่ควรจะยิ้มกับปืนพก

"เฮ้ย ๆ ๆ ทะลึ่งควักออกมาทำไม เอาเก็บเสีย"

นายแพทย์เดินอย่างสามขุมเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกปืนจี้หมับลงบนหน้าอกเจ้าคุณพอดี เจ้าคุณออกสั่นขวัญหาย

"ออกไป-ออกไปจากห้องนี้ให้หมด !"

"บรี้อส์วี่ !" เจ้าคุณครางเสียงสั่น "อะ- อะ- ออกจ๊ะ ออกเดี๋ยว - นะ - อี- แหลว อะ- เอาปืนหันปากกะบอกปืนไปทางอื่นเสียก่อน"

นายณรงค์ฤทธิ์ลดปืนลง

"ไป-ออกไปเดี๋ยวนี้ ถ้าใครซิ่นโผล่เข้ามารบกว่นเวลาอีกพ่อยิงออกทะเลเลยผ่าซี" แล้วเขาก็ตะโกนสุดเสียง "ออกไป !"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กะโดดตัวลอย หันมาพูดกับธิดาของท่าน

"เร็ว-อีหนูออกไปเหอะ"

"เดี๋ยวค่ะ" ประภาพูดเบา ๆ.

"เดี๋ยวตะหวักตะบวยอะไรอีกเล่า อยากรเป็นผีตายโหงระอะ โป้งป้างออกมาก็จอดเท่านั้น"

ประภายิ้มแห้ง ๆ

"แต่ดิเรกเคยพกปืนไม่มีลูกนี่คะ คุณพ่อ"

เจ้าคุณขมวดคิ้วมองดูลูกเขยของท่าน

"เฮ้ย - ใ้ลูกไว้หรือเปล่า?"

ต็อกเตอร์คำรามลั่น

"ฮีม – แฮ่ ไล่ชีวะ"

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

"ให้ตายห่า?"

ดิเรกขบฟันกรอด ๆ คึงแหนบกะสุนออกมาชูดเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ เขาบรรจู่ไว้ถึง ๕ นัด

"เห็นไหมนี่อะไร ฮีม !" แล้วดิเรกก็ไล่ไว้ตามเดิม.

"อีหนู!" เจ้าคุณร้องเสียงหลง "ไปไว้วัย ตัวใครตัวมัน"

ทั้งสองต่างโกยอ้าวออกไปจากห้อง พอร่างของสองพ่อลูกลับตาดิเรกก็หัวเราะชอบใจ เขาเดินไปปิดประตู
ไล่กลอนแล้วพุดกับตนเอง

"มันต้องแกลิ่งทำเป็นบ้ายังงี้ กวนฉิบหายเลย"

เย็นวันนั้นเอง.

ราว ๑๖.๐๐ น. ดิเรกเดินออกมาจากห้องนอนของเขาด้วยใบหน้าข่มขื่น เขาโกนหนวดโกนเคราเรียบร้อย
แล้ว นายแพทย์หนุ่มหิวผมแปร์ สวมกางเกงแพรสีน้ำเงิน และเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว ปากคาบกลิ้งยาเส้นอย่าง
สง่าผ่าเผย เขาเพิ่งวางมือจากการงานเมื่อสักครู่ใหญ่นี้เอง.

ดิเรกเดินมาหน้าห้องนายพัชราภรณ์ เขาหยุดยืนหน้าประตูมองเข้าไปในห้อง พล, นิกร, กิมหงวน นอน
หลับไหลไม่เป็นสมประคืออยู่บนเตียงเดียวกัน ต็อกเตอร์ฮีมเล็กน้อยพาตัวเข้าไปยืนหน้าเตียง ร้องเรียกสามเกลอให้
รู้สึกรู้สิดัว

"เฮ้ ! ลูกขี้ขี้ ไ่ว้ว พล! กร-ไ่ว้ว ! อ้ายเสี่ย อ้ายเสี่ย!"

ม่านตาของพลผอขึ้นซ้ำ ๆ นายพัชราภรณ์มีชีวิตจิตใจเป็นนันทาไปแล้ว พอแลเห็นดิเรก พลก็รีบ
พรวดพราดลุกขึ้นนั่ง หยิบผ้าขนหนูปิดหน้าอก ใบหน้าแดงระเรื่อเพราะความกะดากอาย.

"ตายจริง ดิเรกเข้ามาในห้องฉินันทำไมคะนี่ น่าเกลียดออกกะ ประเดี่ยวนันทาจะเข้าใจผิดคิดไปทาง
อกุศล แหม-ไม่อยากเชียว แอบเข้ามาเมื่อไหร่ก็ไม่รู้"

ดิเรกรู้สึกปิติยินดีเหลือที่จะกล่าว ยานิดของเขาได้ผลแล้ว ความดีใจทำให้ดิเรกกะโดดโลดเต้น ร้อง
ตะโกนลั่นห้อง.

"ไชโย้ ! วู้ป – ในที่สุดงานของเราก็เป็นผล ไช-โย ! ฮะ – ฮะ ฟรังคิจังไ่ว้ว"

"อู๊ตตาย – มากะโดดโลดเต้นในห้องฉินัน" พลพุดซ้ำ ๆ และค้อนควับ "พับแผ่ชี-ประเดี่ยว โถปั้ง โถแป้ง
ของฉินันแตกหมด"

นายแพทย์หัวเราะก๊าก ตรงเขาฉุดนิกรให้ลุกขึ้น

"เฮ้ย – ลูกขึ้น"

กะดิ่งทองลืมนตาโพลง มีกิริยากะตัวมกะเตี้ยมเหมือนประไพ

"ว้าย-ตาเถร ! ออกไป – เข้ามาทำไมก็ไม่รู้ คุณดิเรกนี่แหละ"

ดีออกเตอร์หัวเราะจนเสียดท้อง ปรี๋เข้ามาขมมือจับแก้มนิกร

"ไหงวะ ?"

อ้ายเสื่อมือกวาดบมือดิเรกเพี้ยะ แล้วลุกขึ้นยืน

"พิลึกคนจริง ทำไมมาจับคางจับคางดิฉัน บ้า-บ้า ประเดี้ยวดิฉันบอกประไพคุณก็จะโดนเตะเท่านั้น"

ดิเรกหัวเราะงอหาย สิ้นศิริชะง่า ๆ

"โธ – อีเจาก๊วย"

นิกรร้องวี๊ด กะทียบเท้าเรา ๆ

"อู๋ – ฟังซิกะคุณพล คุณดิเรกว่าดิฉันอีเจาก๊วย" พุดจบนิกรก็ร้องไห้ "ไม่ยอม-คุณหมิ่นประมาทดิฉัน"

นายณรงค์ฤทธิ์หลับตาปี พุดกับตนเองเบา ๆ

"อือ – ขาของเราไม่เลวว้าย ฮะ – ฮะ" แล้วเขาก็ก้มลงคว่ำผมกิมหงวนกะตุกแรง ๆ "เฮ้ย ! อีจ้อกกะลือก
นี่นะ ตื่นเสียวทีเถอะ"

อาเสียดะตุงตงใจตื่น ค่อย ๆ ลุกขึ้นนั่ง พอแลเห็นดิเรกก็ยกหลังมือปิดปาก

"ว้าย ! ขยชช่วยตาเถร คุณเข้ามาในห้องดิฉันทำไมกัน ออกไป ประเดี้ยวवलละออกมาพบเข้า ไม่ดี
หรอกกะ แหม – ดิฉันนอนโป้หรือเปล่าก็ไม่รู้"

ดิเรกทรุดตัวนั่งของ ๆ เอมือกุมท้อง วิ่งโครมครามออกไปจากห้องเสียงเขาหัวเราะเอ็ดตะโร ในราว ๑ นาที
เขาก็ลากเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถูถู่กั้งเข้ามาในห้อง นายณรงค์ฤทธิ์ขี้มือให้เจ้าคุณดูสามเกลอ.

"คูชึกรับ คุณพ่อ อ้ายสามคนนี่กลายเป็นผู้หญิงไปแล้ว"

กิมหงวนค้อนควับ

"อะไรกันกะ ดิฉันจะกลายเป็นผู้หญิงอย่างไรอีก ในเมื่อดิฉันเป็นผู้หญิงอยู่แล้ว คุณอาดู ดิเรกนะพิลึกคน
จริงกะ หนูสามคนนอนหลับอยู่บนเตียงนี่ดอคเอบเข้ามาในห้องยังงั้นแหละ"

นิกรพุดขึ้นทันที

"อวดดีเหลือเกินกะคุณพ่อ มาจับคางหนูแล้วยังว่าหนูว่าอีเจาก๊วย"

พลพุดขึ้นบ้าง

"จริงกะคุณอา คนอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ ไม่มีกิริยาเข้ามากะโคคโคคเดินในห้อง ว่าแล้วยังจะหัวเราะอีก
กว้างขวาง เดี้ยวดิฉันดำให้ะเออ อวดดี ต้องบอกให้มันเตะสั่งสอนเสียบ้าง" แล้วพลก็ทำปากหุบหิม.

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำตาโตเท่าไข่ห่าน ท่านยื่นตะลิ่งพริงเพริด พล, นิกร, กิมหงวน กลับกลายเป็นผู้หญิงไปแล้ว กิริยาท่าทางเป็นผู้หญิงจริง ๆ เจ้าคุณมีนงไปหมด ท่านยกแขนขาขึ้นกักแรง ๆ เอนิ้วชี้ที่มลูกนัยตาท่าน และรู้สึกเจ็บ

"เราไม่ได้ฝันนี้หว่า"

ดิเรกหัวเราะก๊าก

"แปลกใจมากเชียวหรือครับ คุณพ่อ?"

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

"อ้ายแปลกนะไม่แปลกหรอก แต่สงสัยว่า ทำไมอ้ายสามคนนี่มันถึงเกิดสติวิปลาสขึ้นพร้อม ๆ กัน"

"อู๋ตาย!" กิมหงวนร้องลั่น "คุณอาทำไมมว่าหนูยังงี้ โธ่ – อยู่ดี ๆ หว่ำเป็นบ้าเสียแล้ว"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขมวดคิ้วนี้วหน้า

"เฮ้ย-อ้ายหงวน แก่นะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายวะ?"

อาเสี่ยหัวเราะกิก

"ก็ผู้หญิงนะซีคะ" พุดจบก็หันมาพูดกับพล, นิกร

"คุณอาของเราทำไมถึงฝันเพื่อนเลอะเทอะยังงี้เล่าน้องกร?"

เจ้าคุณสะอื้นโฮง มองคูหน้าดิเรก

"มันเลยหว่ำข้าบ๊ว ยังไงกันไวยดิเรก อ้ายสามคนนี้เป็นบ้าไซ่ใหม่?"

ต็อกเตอร์มยิม กะชิบข้างหูพ่อตาของเขา

"ออกไปข้างนอกซีครับ ผมจะอธิบายให้ฟัง"

เจ้าคุณเดินตามนายณรงค์ฤทธิ์ออกไปโดยดี นิกรวิ่งกะตัวมกะเต๋ยมไปปิดประตูใส่กลอน ดิเรกพาเจ้าคุณปัจจนิก ๆ มายืนข้างราวลูกทรง

"อย่าว่าแต่คุณพ่อเลยครับ" เขาพุดยิม ๆ "ทุก ๆ คนที่ไม่รู้ความจริงก็คงแปลกใจเช่นเดียวกับคุณพ่อ"

"ก็นั่นนะซี มันยังงี้กันเล่า?"

ดิเรกหัวเราะลั่น แล้วอธิบายให้เจ้าคุณทราบความจริงถึงเรื่องที่เขาเปลี่ยนชีวิตจิตใจสามหนุ่มสามนางให้ฝันเป็นเมียและเมียเป็นฝัน คล้ายกับถอดหัวใจเปลี่ยนกัน ด้วยอำนาจวิทยาศาสตร์ที่เขาคิดขึ้น.

ตอนสุดท้ายดิเรกพุดว่า "อย่าสงสัยเลยครับ ป้า เต๋ยนี้เจ้าหงวนก็คือนวละออ เจ้าพลคือนันทา และเจ้ากรคือประไพนั่นเอง"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กลืนน้ำลายถึงยี่สิบครั้งจึงพุดกับนายแพทย์

"ว้า – แก่นี่อูดริไม่เข้าเรื่อง นี่อีกกี่วันที่เดือนฤทธิ์มาถึงจะเสื่อมละไวย"

"อ้อ- ไม่เสื่อมหรอกครับ จะเป็นเช่นนี้เรื่อยไปจนตลอดชาติ"

เจ้าคุณสะอื้นเฮือก

"ตายโหงตายท่าเลย แล้วก็มีเมีย ๆ ของอ้ายสามคนนั่นล่ะ"

"ก็คงเปลี่ยนชีวิตจิตใจเหมือนกันสิครับ ไปซีครับ ผมจะพาไปดู กำลังนอนหลับอยู่ในห้องคุณนวล"

เจ้าคุณยิ้มออกมาได้ นึกสนุกสนานขึ้นมาทันที

"เออ-พาไปหน่อยโวย อยากเห็นเหลือเกิน" แล้วท่านก็จู้ปาก "แกนี่ไม่เลวเลย ผ่าซี จะคิดจะทำอะไรก็สำเร็จทั้งนั้น เสียอย่างเดียว แะ - แะ"

"อะไรป่า?"

เจ้าคุณบึ้งหน้า ๑ ขกนิ้วชี้มือขวาใส่ปากกัด แสดงกิริยาจะคาบคาย

"อ้า - ยาปลูกผมที่พ่อสั่งให้แกคิดค้นขึ้นให้พ่อนะซี ตั้งหลายเดือนแล้วไม่เห็นแกทำให้เลย"

ดีออกเตอร์หัวเราะคิก

"โอ - เป็นล้มครับ เป็นล้มจริง ๆ เอาเถอะครับ อีกสองสามวันผมจะคิดให้ ไม่ยากหรอกครับ ผมรับรองว่า อีกในราวสองเดือน คุณพ่อจะหัวผมได้แปรที่เดียว"

"แปรเซียวรี?"

"ครับ"

เจ้าคุณยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก แล้วกะโดดตัวลอยแสดงกิริยาดีอกดีใจ

"ไหว้ละวะ ช่วยทำให้พ่อหายหัวล้านทีเถอะ อ้ายหงวนมันจะได้ไม่ลื้อ โธ - คนที่หัวล้านอย่างพ่อนะ แกลอย่างนี้กว่าดีนา ใครเห็นเข้าเขาก็ยิ้มเยาะ เห็นเราเป็นตัวการ์ตูน"

ดีเรกยิ้มแป้น

"ผมจะลองคิดค้นดูครับเชื่อว่าไม่ยาก ครั้งแรกจะลองสกัดน้ำมันจี้ไก่ลองดูก่อน แต่ส่วนผสมนี้แหละครับ ยังไม่ทราบว่ามีอะไรบ้าง ฝรั่งเศสที่เมืองอังกฤษคนไหนหัวล้านเขามักจะใช้จี้ไก่แฮร์ทูนิกแห่งทาทา ครับ"

เจ้าคุณอ้าปากหาว

"ฮ้า ? นั่นเขาพูดเล่นกันไม่ใช่หรือ?"

"อะได้ครับ เป็นความจริงทีเดียว ง่า - ผมเสียตายเหลือเกินที่ทำตำรายาปลูกผมหาย ความจริงผมเคยช่วยคนหัวล้านให้มีผมขึ้นเป็นเงางามมาหลายคนแล้ว ง่า - มหาราชชาติอินเดียองค์หนึ่งนะครับ กะบานแดงแจ้เหมือนคุณพ่อยังงี้แหละ ผมผสมยาให้ทาอาทิตย์เดียวเท่านั้น ผมขาววันละนิ้วฟูตเซียวครับ"

เจ้าคุณบึ้งหน้า ๑ กะหิ้มยิ้มข่อย

"ยาน้ำมันจี้ไก่อะไรอะ?"

"ครับ"

"อ้อ-ถ้าจะเข้าที่โวย เออ-จี้ไก่อันนี้ภาษาฝรั่งเศสเขาเรียกว่าอะไรอะ?"

ด็อกเตอร์ขมวดคิ้วตริ๊กครอง

"กองเดียวหรือหลายกองครับ?"

"เอาเถอะน่า ก็กองก็ได้"

ดิเรกหัวเราะ

"ไม่ใช่ครับ ผมจะได้พูดถูก จี๋ไก่ออกเดียวภาษาอังกฤษว่า "ไคกี้" ครับ ถ้าสองกองขึ้นไปเป็นพหูพจน์ ต้องอ่านว่า "ไคกีสี่"

เจ้าคุณพะยัคหน้าซ้ำ ๆ

"อ้อ – พักล, แล้วก็จี๋หมาละ ภาษาอังกฤษเรียกว่าอะไร?"

"อ้อ – จี๋หมาหรือครับ? เรียกว่าคามีสี่ครับ"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ สะอื้น

"มันเป็นคำพวนในภาษาไทยนี่หว่า คามีสี่ก็จี๋หมา"

"ถูกแล้วครับ" นายแพทย์พูดหน้าตาเฉย "ไทยเราเอามาจากเขานี้ครับ"

เจ้าคุณหัวเราะชอบใจ

"คามีสี่แปลว่าจี๋หมา ไคกีสี่ว่าจี๋ไก่อ่ ที่นี้คันพีละ แปลว่าอะไร?"

"อย่าแปลเลยครับ คุณพ่อชักรู้มากเกินไปเสียแล้ว ไปดูเมีย ๆ ของเจ้าสามคนนั่นเถอะครับ ผมคิดว่าคุณพ่อคงหัวเราะงอหายเลย คุณประไพ, คุณนันทา, คุณนวลละออกคงมีชีวิตจิตใจเป็นผู้ชายเมื่อตื่นขึ้นจากนอนหลับ"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ แสดงกิริยาตื่นเต็นจนออกนอกหน้า

"ไป – ไปไว้ย ขยายพวกนั้นนอนอยู่ที่ไหนล่ะ?"

"อยู่ในห้องคุณนวลครับ"

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ เดินตามดิเรกไปตามเฉลียงตึก ท่านรู้สึกแปลกใจในความสามารถของด็อกเตอร์ดิเรก ฉรงคฤทธิมาก ดิเรกจะคิดทำอะไรของมันสำเร็จทั้งนั้น ทำให้ท่านนึกกะหิ้มใจเรื่องยาปลูกผม ซึ่งอย่างไรเสียดิเรกก็ คงทำได้.

ขณะนี้ นวลละออ, นันทา และประไพกำลังนอนหลับสนิทอยู่ในห้อง ด้วยฤทธิ์ยาฉีดแม่งามทั้งสามได้ เปลี่ยนชีวิตจิตใจเป็นสามีของหล่อนไปแล้ว นวลละออกับนันทานอนอยู่บนเตียง ส่วนประไพหลับอยู่บนเก้าอี้ โยก ความร้อนอบอ้าวของอากาศทำให้ทั้งสามนางเหงื่อไหลโทรม.

ดิเรกกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ เดินเข้ามาในห้อง เจ้าคุณจู้ปากเมื่อแลเห็นประไพธิดาของท่านนอนไขว่ห้างยก มือก่ายหน้าผาก.

"เออเนาะ ประไพนี่มันนอนพอกพวมเหลือเกิน เป็นผู้หญิงยิ่งเรือนนอนไขว่ห้าง จี – จี" พุดจบท่านก็เดินเข้ามา ยกมือตบศีรษะประไพ "เฮ้ย – เกือบจะค้ำเม็ดแล้วโว้ย ลูกขึ้นเสียทีชีแม่มหาจำเริญ"

ประไพบิดชีเกียจอิด ค่อย ๆ ลืมตาขึ้น แล้วเอือนเอ่ยเป็นกลอนยี่เกทันที

"อนิจจาอากาศเร็ด เสียงใครมาฟืดเผ็ดค้อยู่ข้างหู โคมเจ้ากะดิ่งทองจึงลืมนตามองดู ตะรุหรั่งเต็ง
ตรง คู่เร็งเต็งตรง"

ร้องเพลงจบประไพก็ลุกขึ้นยืน ร่ายรำทำท่าเป็นยี่เก

"อ้อ - พระราชบิดาคอกหรือคร้าบ ตัวของเกล้ากระผมเอง เผลอต้มมอยไปหนึ่งจับ พระราชบิดามี
ประสงค์อะไรหรือคร้าบ จึงได้มาปลุกข้าวะเจ้า"

"ว่า - " เจ้าคุณร้องเสียงยาว ทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้ ท่านหันมาทางด็อกเตอร์ณรงค์ฤทธิ์ "ดิเรก - อ้อย
- ลูกสาวข้าเชียวนี้ไปแล้วหรือนี่?"

ประไพรำป้อเข้ามาลอยหน้าพูด

"เออเนาะ พระราชบิดา" หล่อนยกเท้ากะทืบพื้นปั้ง พร้อมกับยกมือชี้หน้าเจ้าคุณปัจจนึก "เหตุไฉน
พระราชบิดาถึงได้หาว่าเกล้ากระผมเป็นบ้า"

เจ้าคุณทำคายนหลับตาปี

"อนิจจสุขุเอ๊ย" ท่านปลงอนิจจยกมือสลักหน้าธิดาของท่าน "ไป-ไปนั่งห่าง ๆ ประเดี้ยวพ่อตะหงายท้อง
เลย"

ประไพอมยิ้มแก้มตุ่ย ยักคิ้วแผล็บ มองดูหน้านายแพทย์หนุ่ม

"เฮ้ - อ้ายด็อก คำ ๆ ไปเที่ยวเฮ้ปี่สอลล้กะอ้าวไหมล่ะ อ้าวเป้ยเองวะ อย่างอกให้นิการู้ก็แล้วกัน
ประเดี้ยวแม่จะตามไปรั้งควานอีก"

ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก

"แฮะ - แฮะ" "ไม่ไปล่ะคร้าบ เชิญคุณไปกันตามลำพังเถอะ"

ประไพหัวเราะคิก

"ชะ - ชะ" "วันนี้พุดจาเรียบร้อยจริงนะ อ้ายหมาวัด"

นายแพทย์สะดุ้งโหยง หันมากะชิบกะชาบกับเจ้าคุณเบา ๆ

"เห็นฤทธิ์ยาของผมหือยังคร้าบ?"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พะยักหน้า

"แกใส่เม็ดดำโพงลงไปด้วยหรือเปล่า?" ท่านกะชิบถาม "สงสัยเหลือเกินโว้ย"

ดิเรกหัวเราะ

"เปล่าคร้าบ"

เจ้าคุณรู้สึกคล้ายกับว่าท่านฝันไป ท่านถอนหายใจเอือกใหญ่ สันสิร์ชะซ่า ๆ เดินเข้ามาที่หน้าเตียงร้อง
เรียกแม่งามทั้งสอง

"เฮ้ย! เย็นค้ำแล้ว ตื่นเสียทีซีแม่คุณ นัน – นันเอ๊ย ลูกขึ้นเถอะ"

นันทาเผยอหน้าต่างขึ้น ยกแขนบิดขี้เกียจ มีกิริยาท่าทางเหมือนกับนายพัชรภรณ์ หล่อนยิ้มให้เจ้าคุณปัจจนึก ๆ แล้วลุกขึ้นนั่ง

"เอ๊ะ – นี่มันก็โงงแล้วครับนี่ ทำไมผมถึงหลับไปได้ก็ไม่รู้ว่าจะเอนหลังเล่นเลยหลับไปจริง ๆ อู๋ – ร้อนเหลือเกิน" พูดยบหน้าต่างก็ถอดเสื้อชั้นนอกออก

เจ้าคุณนัยตาเหลือก กะโดดตัวลอย เมื่อแลเห็นนันทาดึงชายเสื้อชั้นในออก ทำท่าจะถอด

"เฮ้ย! อย่าถอด" ท่านร้องเอ็ดตะโร

นันทายิ้มเล็กน้อย

"ทำไมล่ะครับ ร้อนออกจะตายไป ผมสวมเสื้อไม่ไหวครับ"

เจ้าคุณทำปากจู๋

"ถอดได้เรอะ โป้ตายห่าซี"

นันทาหัวเราะลั่น

"อะไรโป้ ผมไม่ใช่ผู้หญิงนี่ครับ" พูดยบหล่อนก็ยกแขนดึงเสื้อชั้นในคอลูกไม้ขึ้น จนชายเสื้อพันทรวงอก

"เฮ้ย!" เจ้าคุณตะโกนสุดเสียง.

นันทาสวมเสื้อชั้นในลงไปตามเดิม แล้วหัวเราะชอบใจ

"ทำไมนะครับ คุณอา, ทำไมถึงขัดขวางไม่ให้ผมถอดเสื้อ กลัวว่าผมจะทำให้เสื่อมเสียวัฒนธรรมของชาติหรือครับ ก็นี่มันในบ้านผมแท้ ๆ "

เจ้าคุณวิ่งปราดเข้าไปหยิบตะพัดอันถนัดใจขึ้นมาถือ เดินอย่างสามขุมเข้ามาหานันทา แล้วขยับตะพัด

"เอาเถอะ – แกจะถอดเสื้อชั้นนอกฉันไม่ว่า แต่ถ้าแกขึ้นถอดเสื้อชั้นในพอดีกะบานแยกเลย ให้ลากเลือดซีเอ้า" พูดยบท่านก็หันมาทางประไพ แลเห็นประไพแก้มะโปรงออก เหลือแต่กางเกงยี่ชั้นในเท่านั้น เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เกือบลมจับ ท่านตะโกนราวกับช่างร้อง "ประไพ! ฉิบหายแล้ว ดันแก้มะโปรงออกทำไม?"

แมงามหัวเราะก๊าก เดินไปหยิบผ้าขาวม้าของกิมหงวนมาคล้องอกนุ่ง

"ผมจะอาบน้ำนี่ครับ"

เจ้าคุณยกมือยกไม้วุ่นไปหมด เทบจะพูดอะไรไม่ได้

"ตายห่า นันผ้าขาวม้าเจ้าหงวน"

ดิเรกเอื้อมมือเขี่ยแขนเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แล้วกะชิบพูด

"ปล่อยตามเรื่องเถอะครับ เดี่ยวนี้ร่างกายภายนอกเท่านั้นที่ยังเป็นผู้หญิงอยู่ ชีวิตจิตใจนะเป็นผู้ชายไปหมดแล้วครับ"

เจ้าคุณขมวดคิ้วหน้า

"ปล่อยได้รื้อะ ประเดี้ยวแม่เกิดนุ่งผ้าขาวม้าปล่อยออกโทง ๆ เดินไปข้างล่างก็ถูกหมาฟัดตายห้าเท่านั้น
อ้อย – แก่ไม่ควรเลยดิเรก โธ่ – คนดี ๆ เสียไปหมด"

นันทาหันมาพูดกับประไพ

"เฮ้ย – อ้ายไพ วันนี้เจ้าคุณอาเป็นยังไงไปหว่า ดูกะป้ากะเปื้อชอบกล"

ประไพหัวเราะ

"อ้อ – พ่อตาข้าถ้าจะยังงี้ ๆ เสียแล้วละไวย"

เจ้าคุณอ้าปากหวอ จ้องมองคูริดาของท่านอย่างตื่น ๆ

"อ้อ – เตี้ยนี้ฉันนะไม่ใช่พ่อบังเกิดเกล้าของแกดอกหรือ"

"อ๊ะ – เป็นแต่เพียงพ่อตาเถอะครับ" พุดจบประไพก็หันมาทางนวลละออ เดินเข้ามายืนหน้าเตียง "เฮ้ย –
อ้ายนวล ตื่นเสียทีซีไวย"

นวลละออกรนกรรอก ๆ เคี้ยวปากจ๊ับ ๆ นันทาจับขานวลละออกระซอกเต็มแรง

"ลุกขึ้นไวย อ้ายเปรต! ไม่ถูกตบตักเตียงนา"

นวลละออลืมตาโพลง ประไพกับนันทาช่วยกันดึงหล่อนให้ลุกขึ้นนั่ง นวลละออขมมือขี้ตา แล้วลุกขึ้น
เบา ๆ โดยไม่ทันเห็นเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

"เอ – เหม็นเขียวอะไรดี ๆ หว่า คล้ายกับกลิ่นหัวล้าน ? "

ประไพจ๊วยปาก

"เฮ้ย ๆ ๆ พุดอะไรละก็้อ ดูตาม้าตาเรือเสียก่อนซีไวย"

นวลละออสะดุ้งเฮือก แล้วหล่อนก็แลเห็นเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยืนท้าวสะเอียวทำตาปริบ ๆ มองดูหล่อนด้วย
ความแปลกใจ แมงามรีบยกมือไหว้ปะหลก ๆ อากัปกิริยาของนวลละออก็คือกิมหงวนนั่นแหละ

"เฮะ – แอ่ ขอโทษเถอะครับ ผมไม่ทันเห็นคุณอาจริง ๆ" พุดจบก็มองดูนาฬิกาปลุกบน โต๊ะ "ไอ้ยา ! สี่
โมงครึ่งแล้วไวย ยังงี้กันนี้หว่า ทำไมถึงด้นนอนหลับกันหมดทั้งสามคน ? "

ประไพว่า "นั่นนะซี ทำไมเราถึงมานอนหลับในห้องนี้ก็ไม่รู้ เมื่อกลางวันเรากินเหล้ากันหรือเปล่าไวย?"

นันทาสันสิร์ษะ

"ไม่รู้ กันก็จำไม่ได้เหมือนกัน เอ – นอนกลางวันไม่ดีเลยเฮะ ตื่นขึ้นมาปวดหัว อาบน้ำอาบท่ากันเถอะ
ไวย ประเดี้ยวแต่งตัวเอารถออกจากบ้านไปหาอะไรกินกันที่ลุ่มพินิย์รมย์"

นวลละออลุกขึ้นจากเตียง ถอดเสื้อชั้นนอกออก เจ้าคุณมีกิริยาอึดอัด จะพูดห้ามก็พูดไม่ออก คล้ายกับมี
อะไรมาจุกคอกออย แล้วท่านเจ้าคุณก็ใจหายวาบเมื่อนวลละออถอดเสื้อยกทรงชั้นในออก.

"ไป – ดิเรกออกไปจากห้องนี้โดยเร็ว" ท่านพุดตะล่ำละลัก.

ดิเรกย่อขาลงต่ำแล้วกะโดดตัวลอย เขาแลเห็นนวลละอองปล่อยท่อนบนเปลือยเปล่า นายแพทย์ณรงค์ ฤทธิ์คว้ามือเจ้าคุณปัจจนึก ๆ คุกกะซากลากออกไปจากห้องโดยเร็ว แมงามทั้งสามหัวเราะลั่น

-๓-

เมื่อประมุขที่บ้าน "พัชรารณ" ได้ทราบความจริงจากเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ว่า สามหนุ่มสามนางได้เปลี่ยน ชีวิตจิตต์ใจกัน ด้วยการกระทำของนายแพทย์ดิเรก เจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ์ ๆ ก็ตื่นตื่นตกใจอย่างยิ่ง ท่านสั่ง เจ้าแห้วโทรศัพท์บอกให้เจ้าคุณวิจิตร ๆ คุณพ่อของนิกรทราบทันที.

แล้วเรื่องนี้ก็แพร่สะพัดไปทั่วบ้านอย่างรวดเร็วราวกับไฟไหม้ป่า ทุก ๆ คนพากันไปดูสามหนุ่มสามนาง.

เจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ์ ๆ กับคนในบ้าน "พัชรารณ" ขึ้นบันไดหินอ่อนหน้าตึก "สี่สหาย" เลยเข้าไป ในห้องโถงชั้นบันไดไปชั้นบนของตัวตึกอย่างรีบร้อน.

พล, นิกร, กิมหงวนเดินออกมาจากห้องพลพอดี สามเกลอกลายเป็นผู้หญิงไปแล้ว นายพัชรารณนั่งขึ้น ยกสีฟ้าคืนทองเป็นลวดลายไทย สวมเสื้อคอปกพิดเป้งสีเดียวกับชิน ผูกนาฬิกาเรือนกะจิวหลิวซึ่งเป็นนาฬิกา ของนั้นทานั่นเอง ริมฝีปากทาลิปสติกแดงแจ๊ด เรือนผมหวีเรียบ คิ้วทั้งสองข้างถูกเขียนด้วยดินสอ กิมหงวน ซ่อนร่างอันสูงชะลูดอยู่ในเสื้อกะโปรงสีน้ำตาล เสื้อชั้นนอกคอ ๓ เหลี่ยมแขนสั้นแลเห็นขนจ๊กกะแร้วยาวเพื่อย เขียนคิ้วทาปากเช่นเดียวกัน ส่วนนิกรแต่งกายเรียบ ๆ นุ่งผ้าถุงสีน้ำเงิน สวมเสื้อสีขาว แขนยาวแค้ศอก.

พอแลเห็นสามเกลอมีอันเป็นไปถึงเช่นนี้ คนในบ้าน "พัชรารณ" ก็ยืนตะลึงพริ้งเพริดไปตาม ๆ กัน ไบหน้าของเจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ์ ๆ ขาวซีด ท่านเข้าใจว่าสามเกลอเป็นบ้ามากกว่า

คุณหญิงยกมือขวาทาบอก

"เอื่อ - -" ท่านครางเสียงยาว แล้วชวนเซล้มลงบนพื้น

"ว้าย!" กิมหงวนร้องลั่น "คุณอาหญิงเป็นลมกะ คุณพล"

สามเกลอต่างวิ่งกะตัวมกะเตี้ยเข้ามาช่วยเหลือ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ จ้องมองดู พล, นิกร, กิมหงวนไม่วางตา ท่านยกมือแปะหัวล้านแล้วล้มครืนลงข้าง ๆ คุณหญิง เกิดโกลาหลอลหม่านกันทั่ว

"เร็ว - อ้ายแห้วเอ๊ย ไปเอายาคมมาที" พลพูดกับคนใช้จอมแก่นของเขา.

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ.

"รับประทานไปไม่ไหวครับ - เอ๊ก -" เจ้าแห้วซึ่งยืน โงนเงนหงายหลังตั้งนอนราบบนพื้น.

พล, นิกร, กิมหงวนมิได้เอาใจใส่ในความตื่นตื่นของคนใช้ ต่างช่วยกันนวดบีบประมุขที่บ้าน "พัชรารณ" จนกระทั่งท่านทั้งสองลืมตาขึ้น.

คุณหญิงประสิทธิ์ ๆ จ้องตาเขม็งมองดูนายพัชรารณ

"โซ่ – ลูกรักของแม่ อยู่ดี ๆ กลายเป็นบ้าไปแล้ว กรรมเวรอะไรอย่างนี้ "

พลขมวดคิ้วขึ้น

"อะไรกันคะ คุณอา นั้นทานะหรือคะเป็นบ้า"

คุณหญิงน้ำตาคลอหน่วย

"ไม่ใช่ันทาหรือ แก่สามคนนี่แหละเป็นบ้า โอ๊ย – แย่แล้วลูกของแม่"

นายพัชรภรณ์แสดงที่ทำแปลกใจอย่างยิ่ง ก่อนที่เขาจะพูดว่าอะไร เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ก็พูดขึ้นเปรย ๆ

"อากาศร้อน ทำให้คนเราเป็นบ้าง่ายคายเหลือเกิน โซ่ – เมื่อเช้านี้ก็ยังดีอยู่แท้ ๆ "

พลทำตาปริบ ๆ หันมามองเพื่อนเกลอทั้งสอง

"ดิฉันไม่เข้าใจอะไรเลย คุณหงวน ใคร ๆ พวกนี้เข้าใจว่าเราเป็นบ้า"

อาเสี้ยมแหม่ง ๆ

"นั่นนะซีคะ เราไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงสักนิด เอ๊ะ นั่นตัว ๆ ของเราเขาจะไปไหนกัน"

ทุก ๆ คนมองตามสายตาเสี้ยมหงวน คราวนี้เสียงหัวเราะอย่างครั้นแครงก็ดังขึ้น

แม่มงามทั้งสามกำลังจะพากันนั่งรถเที่ยว ต่างนั่งกางเกงฝรั่งขาวสวมรองเท้ายาง สวมเสื้อเชิ้ตโปโลแขนสั้น นวลละออคาบกลัองยาเส้นพาเพื่อเกลอทั้งสองเดินอาด ๆ เข้ามาอย่างสง่าผ่าเผย

คุณหญิงประสิทธิ์ ๆ ยกมือขวาทาบอก

"โอ๊ย ! เป็นลมอีกแล้ว" ท่านร้องเสียงดังขึ้น โงงเงงเงงทำท่าจะล้ม เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กะโดดเข้าไปประคองไว้.

"เดี๋ยว – อย่าเพิ่งเป็นคุณหญิง"

คุณหญิงตื่นตะลึงจนพูดไม่ถูก

"โอ๊ย – นี่มันยังงัยกันแน่คะ ลูกหลานเราวิกลจริตไปหมดแล้ว โซ่ – ไม่เอาละ ดิฉันเป็นลมดีกว่า" แล้วร่างของคุณหญิงประสิทธิ์ ๆ ก็อ่อนเปียกล้มลงคุกเข่า.

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หัวปักคุดคุณหญิงไว้ แต่ท่านคงจะนึกหมั่นไส้ขึ้นมาเลยปล่อยมือออก คุณหญิงล้มฮวบลงบนพื้น

นวลละออ, นันทา, และประไพวิ่งกะหืดกะหอบเข้ามา นันทายกเท้าเหยียดกั้นเจ้าแห้วดังพับ

"เร็ว ! เข้าไปในห้องข้า เอายาคนในลิ้นชักโต๊ะมาเร็ว"

เจ้าแห้วเป็นลมอีก !! ยืนโงงเงงเหมือนคนเมาแล้วหงายหลังตั้ง นวลละออปราดเข้ามา ยกเท้าจะกะทืบซ้ำ เจ้าแห้วพรวดพราดลุกขึ้น โโกยอ้าว.

คนในบ้าน "พัชรภรณ์" ไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมถึงมีการลักเพศเกิดขึ้นได้ ท่าทางของนวลละออเหมือนกิมหงวนมากที่สุด นันทาก็เหมือนพล และประไพถอดแบบมาจากนิกรทีเดียว

พล, นิกร, กิมหงวนช่วยกันบีบนิ้วคปฐมพยาบาลคุณหญิงประสิทธิ์ ฯ สักครู่ท่านก็ฟื้น พอดีเจ้าแห้ววิ่ง
กะหืดกะหอบถือกระดาษห่อหนึ่งส่งให้นายพัชราภรณ์

"รับประทานยาตามหาไม่พบครับ มีแต่ยาถ่ายรับประทานคงใช้แทนได้"

พลขว้างห่อยาถ่ายทิ้ง ยกเท้ากะทืบพื้นเร่า ๆ

"โธ – อ้ายแห้ว ฉันอยากจะตบหน้าแกแน่ๆ พบแพทย์ คนบ้านอะไรยังงี้ไม่รู้ เซ่อระยำเชียว"

นันทาปรีเข้ามาจิกผมเจ้าแห้ว

"ใครบอกแกว่า ยาถ่ายนะ ให้แกคนเป็นลมได้" พูจบก็ดึงศิรัษะเจ้าแห้วให้ต่ำลงมา ยกเจ้าขึ้นกะแตก
หน้าพล็อก.

นวลละออหัวเราะก๊าก

"ดี – สมน้ำหน้า เซ่อฉิบหาย" แล้วหล่อนก็พุดจับคุณหญิงประสิทธิ์ ฯ "คุณอาวันนี้ถ้าจะไม่สบายกะมั่ง
ครับ ไม่เคยเป็นลมเลยนี่นา"

ประไพพุดสอดขึ้น

"ยังงี้เขาเรียกว่าลมตะกัง ถ้าไม่มีใครเห็นละก็ตายเลย"

นันทาหัวเราะ เดินเข้ามาจับแขนคุณหญิงประสิทธิ์ ฯ

"สบายดีแล้วหรือครับ คุณแม่ ?"

คุณหญิงทำตาปริบ ๆ

"จ๊ะ – จ๊ะ สบาย, โอย – ประเดี๋ยวแม่เป็นลมเสียอีกหรือ โธ – ดิเรก ไม่ควรอดตรีเลย แล้วนี่จะทำ
อย่างไรกันดี หรือปล่อยให้มันลักเพศกันยังงี้ตลอดชาติ ?"

ต๊อกเตอร์ณรงค์ฤทธิ์หัวเราะหึ ๆ

"เมื่อเรียนผูกก็ต้องเรียนแก้สิครับ นิคยาปู่เดียวก็คืนดีอย่างเดิม แต่ – คุณอาครับ ผม – อ้า – คิดว่า การที่
อ้ายสามคนนี่กลับกลายเป็นเมียของมันนับว่าผมได้ช่วยมันทางอ้อมนะครับ ผมรับรองว่า ถ้าเปลี่ยนเพศกันยังงี้สาม
วัน พอมันกลับเพศตามเดิม เจ้าพล, เจ้ากร, เจ้าหงวน จะเลิกตี้มเหล่าได้เด็ดขาด"

คุณหญิงประสิทธิ์ ฯ ยกมือขวาทาบอก ยิ้มออกมาได้

"โอ – ยังงั้นก็อดินะซี พ่อเหรก" ท่านพุดด้วยความดีใจ "ดีแล้ว, อย่าเพิ่งนิคยาให้มันเลย" แล้วท่านก็
หัวเราะลั่น.

พล, นิกร, กิมหงวนกับแม่งามทั้งสามต่างมองดูหน้ากัน

นวลละออพุดยิ้ม ๆ "เอ – นี่พวกเราเป็นบ้าไปหรือยังงี้โวย กลับเพศกลับเพศอะไรกัน ไม่เข้าใจเลย ไป
เถอะโวย, นั่งรถเล่นดีกว่าพวกเรา ข้าหัวเหล่าเต็มทนแล้ว"

กิมหงวนยกมือท้าวสะเอว มองคุณวลละออด้วยสายตาขุ่น ๆ

"เฮียจะไปไหน ?"

นวลละออยิ้มแห้ง ๆ

"ไปนั่งรถตากลมเล่นจ๊ะ"

อาเลี้ยก้อนควับ

"ไปนั่งรถตากลม ฮี – คอยคุณะ ถ้ากลับมาอีกถิ่นเหล่าแม่ตบลูกตาพลัดเลย"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หมั่นไส้เต็มทน จึงยกเท้าถีบหลังกิมหงวนปึงเข้าให้

"ว้าย !" อาเลี้ยร้องสุดเสียง เซเซ่ด ๆ ไปหลายก้าว หันมามองดูเจ้าคุณปัจจนึก ๆ อย่างตื่น ๆ

"ตายจริง คุณอา, คุณอาทำไมถึงรุนแรงกับหนูยั้งจ๊ะคะ ?"

เจ้าคุณสันศิริชะงัก ๆ

"โธ – อีเด้าฮวยลั่นถั่ง แก่นะอยากเป็นกะเทยอะ ?"

เลี้ยหงวนร้องไห้กะซิก ๆ

"คุณอา" เขาพูดเสียงสะอื้น "คุณอาไม่เคยคำว่าหนูยั้งจ๊ะคะ ---"

นิกรปราดเข้าจับแขนเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

"ทำไมคุณพ่อทำกับคุณหงวนยั้งจ๊ะคะ ?"

เจ้าคุณทำปากจู๋ ยกมือเปะหัวล้าน แล้วตะโกนลั่น

"ไม่ไหวโว้ย ! มันยุ่งกันใหญ่แล้ว จีนอยู่นี่กูเป็นบ้านแม่" พูดจบท่านก็วิ่งโครมครามเข้าไปในห้องปิดประตูไล่ก๊อลอน.

นันทา, ประไพ, นวลละออหัวเราะลั่น นันทาเดินเข้ามาหาพล แล้วพูดตะกุกตะกัก

"พลจ๋า, ขอดังให้นันสักขี้สิบบาทเถอะ"

พลค้อนและสับค้อน กะทืบเท้าปึง

"ไม่มี, ดังเดียวก็ไม่ให้ นี่จะพากันไปแฮ็บปีฮอลล์ละซี ?"

นันทายิ้มแหะ ๆ

"เปล่าจ๊ะ, โธ – ไหว้ละน่า"

พลสันศิริชะ

"ไม่รู้ไม่ชี้ วานนี้ก็ให้ไปตั้งสามสิบบาทแล้ว"

นันทาทอนหายใจเฮือกใหญ่ หันมาพูดกับนวลละออ

"เฮีย – แกมีเท่าไรวะ ?"

แม่งามขมวดคิ้วขึ้น

"มืออยู่บาทกว่าเท่านั้นแหละ ไม่มีอัฐก็อย่าไปเลยวะ ลงสนามเล่นเทนนิสกันดีกว่า"

ประไพจู้ปาก

"งานงแล้วต้องยิงไว้ ไม่มีตั้งกลัวอะไรวะ เราสามคนใคร ๆ ก็รู้จัก เกรตตีชีวะ"

นิกรพูดสอดขึ้น

"อ้อ – ดิจริงพ่อคุณ, ไปเที่ยวเซ็นเชื่อเขาไว้ แล้วเขาก็เอาบิลล์มาเก็บที่ดิฉัน ยังจะทำหน้าทะเล้นอีก ประเดี้ยวแม่ ----"

ประไพยิ้มกระเรียกระราด กระซิบกับนิกรเบา ๆ

"ขอพี่สักสิบบาทเถอะน่า, กร"

นิกรอมยิ้ม ล้วงมือลงไปนอกเสื้อหยิบกระเป๋าตังค์เล็ก ๆ ออกมาเปิดออก หยิบสตางค์ ๑๐ อันหนึ่งส่งให้ประไพ แล้วพูดสะบัด ๆ

"เฮ้อ – เอาไป ให้เท่านี้แหละ"

ประไพทำคายนหลับตาปี

"ตายห่า! สิบสตางค์นะเขาให้ขอทาน ไม่ใช่ให้พี่วะ แล้วกันไว้"

นิกรทำตาเขียว

"ทำไมยะ, ทำมาพูดไว้เว้ยกับดิฉัน ประเดี้ยวเถอะ"

"อย่า – อย่า – อย่า" ประไพโบกมือห้าม โยนสตางค์ ๑๐ ไปบนพื้น "อย่าพูดมากอีกเลยกร ประเดี้ยวมีเรื่อง"

นิกรยกมือผลักหน้าอกประไพทันที

"ทำมาย คุณจะทำไมดิฉัน?"

ประไพขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

"แน่ – ประเดี้ยวพ่อขอมติดคุกเลย"

พลปราดเข้าไปยื่นตะขิงหน้ากับประไพ

"แกอย่าอวดดีให้มากนักนา ประไพ, แกจะเตะเมียเรอะ เอาซี, ลองดูหน่อยเถอะน่า"

ประไพหัวเราะ

"แล้วมันงการอะไรของพี่ด้วย พี่ลึก ? "

พลกะทืบเท้า

"แก่นะซีพี่ลึก"

เจ้าคุณประสิทธิ ฯ ถอนหายใจเฮือกใหญ่ เดินเข้าขวางกลาง แล้วพูดกับพวกลักเพศทั้งหลาย

"อย่าทะเลาะกันเลยไว้ นวลละออ, นันทา, ประไพ แกสามคนจะไปหัวหกกันชีวิตที่ไหนก็ตามใจ ไปเถอะ มันกำลังจะเป็นโรคเส้นประสาทอยู่แล้ว"

ประไพยกคิ้วกับนิกร แล้วพูดกับแม่งามทั้งสอง

"ไปไว้อย่างไร พวกเรา, ไปทั้ง ๆ ที่ไม่มีสตางค์นี้แหละ คินนี่พ่อเมาก็หายเลย บ้านช่องไม่ต้องกลับละวะ ไปนอนค้างกับยายเรณูดีกว่า"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กะโคดตัวลอย

"ตายโหง ! อย่าให้ถึงกับขังนั่นเลย"

"ทำไมล่ะครับ ?" ประไพถามยิ้ม ๆ

เจ้าคุณขมวดคิ้วขึ้น

"ฟ้ามันจะผ่าแก่นะซี โธ่เอ๊ย – ทำไมถึงเป็นขังงี้กันไปหมดก็ไม่รู้ คู ๆ คล้ายกับว่าที่นี่เป็นโรงพยาบาลโรคจิตต์" พูดจบท่านก็ตะครุบมือประไพซึ่งกำลังควานหาธนบัตรในกระเป๋าเสื้อกุยเฮงท่าน "นั่นแน่ – แกนี่ขังตัวเอง"

ประไพตีหน้าครึ่งยิ้มครึ่งแหย

"แะ – แะ, ผมลองซุ่มดูท่านนั่นแหละครับ"

นิกรค้อนประไพอย่างเคื่อง ๆ

"คนอะไรก็ไม่รู้ ชอบปลิววงกะเปาะ เผลอไม่ได้ เผลอเป็นจะโมย หน้าด้าน- หน้าด้าน"

ประไพยกคิ้วแผ่ลิบ หันมาพูดกับนวลละออ

"ไปไว้อย่างไร อ้ายนวล, เสื้อโน้กเสื้อนอกอย่าใส่มันเลยวะร้อนจะตายโหง"

สามนางต่างกอดคอกัน แล้วพากันเดินไปตามเฉลียงท่ามกลางความตื่นตะลึงของคนในบ้าน "พัชรภรณ์"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กลืนน้ำลายเอือก วิ่งปลุ่ ๆ เข้าไปหาแม่งามทั้งสาม ท่านคิดว่าท่านควรจะให้เจ้าคุณปัจฉิม ๆ ติดตามไปด้วย เพราะไม่ว่าจะคืนกี่ปีปล่อยให้ไปเที่ยวกันตามลำพัง ถึงแม้ันนั้น, ประไพ, นวลละออ มีชีวิตจิตใจเป็นผู้ชายแต่ร่างกายยังเป็นผู้หญิงอยู่ และเป็นผู้หญิงที่สวยงามด้วย ดีไม่ดีเกิดพากันไปเที่ยวตามบ้านคุณน้ำคุณป้า ก็จะต้องกันใหญ่เท่านั้น

"เสีย – เดียว – เดียวก่อนไว้อย่างไร" เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ร้องลั่น.

แม่งามทั้งสามหยุดชะงักหน้าบันได ต่างหันมามองดูประไพของบ้าน"พัชรภรณ์"

"อะไรอีกล่ะครับคุณอา ?" นวลละออพูดยิ้ม ๆ.

"อ้อ – พวกแกจะไปไหน บอกมาซิ ?"

นวลละออยกคิ้วแผ่ลิบทำทางเหมือนกิมหงวนไม่มีผิด

"ไปเที่ยวครับ"

เจ้าคุณพะยัคหน้าหงิก ๆ

"ก็นั่นนะซีจะไปไหนกันบ้างล่ะ ?"

นวลละออว่า "ผู้ชายหนุ่ม ๆ เขาไปเที่ยวกันที่ไหนบ้าง ผมก็ไปเที่ยวอย่างเขาแหละครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ ทำคอย่นหลับตาปี

"อย่าไปเลยวะ อ้ายหลานชาย" พุดจบท่านก็หัวเราะ นึกขันตัวเอง.

"ทำไมล่ะครับ?" นวลละออพุดยิ้ม ๆ

"เถอะน่า คำ ๆ อามีธุระที่จะวานพวกแกให้ทำอะไรให้หน่อย"

นันทาพุดเสริมขึ้น

"ถ้างั้นคำ ๆ ผมกลับมาก็แล้วกันนะครับ"

ท่านเจ้าคุณถอนหายใจเฮือกใหญ่พุดพึมพำเบา ๆ

"ว่า – ประเดี้ยวพ่อปล่อยให้เสียคนเลย พับผ่า" แล้วท่านก็พุดกับสามนาง "พวกแกไม่มีตั้งไม่ใช่?"

ประไพยิ้มเป็น

"ไม่มีหรือครับ เมียเขาไม่ให้"

เจ้าคุณสะดุ้งแล้วหัวเราะหึ ๆ

"ง่า – ยังงั้นก็รอดเดียวซี ฉันทจะให้แกไปสักยี่สิบบาท"

นวลละออถลึงตาโพลง ถามเร็วปรือ

"คนละยี่สิบบาทเชียวหรือครับ?"

"สามคนยี่สิบไว้ย"

"ฮึ –" นวลละออร้องขึ้นคัง ๆ "มีเงินตั้งล้านให้ลูกหลานไปเที่ยวสามคนยี่จับ ไม่ไหวไว้ย"

เจ้าคุณทำตาปริบ ๆ เกือบจะตะนวลละออเสียแล้ว

"ฮือ – นี่แกทะเล้งสิ้นดีเชียวนิ"

นันทาหัวเราะก๊าก

"คุณพ่อเพิ่งรู้หรือครับ?"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ สันสิร์ชะซ่า ๆ แล้วกล่าวกับสามนาง

"รออยู่นี้แหละ ฉันทจะให้เงินพวกแกไปเที่ยว"

แม่งามทั้งสามยกมือไหว้พร้อมกัน แล้วหัวเราะกันคิกคัก หันไปแลบลิ้นปลิ้นตาหลอกลือพล, นิกร,

กิมหงวน

ประมุขของบ้าน "พัชรภรณ์" กลุ่มใจแทบจะเป็นบ้า ท่านเดินมาทางห้องเจ้าคุณปัจจนึก ๑ ยกมือเกาะ

ประตู

เจ้าคุณปัจจนึก ๑ เอ็ดตะโรลั่น

"เกาะทำไมไว้ย อ้ายเปรต!"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ หลับตาปี

"ผมเองเจ้าคุณ ไม่ใช่เปรตหรอก คุณหน้าก่อนถึงค่อยคำชี้นำ แล้วกัน" ประมุขของบ้าน "พัชรภรณ์" พูดอย่างหัวเสีย.

บานประตูถูกถอดคดกลอนเปิดออก เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยืนตีหน้าปูเลียน ๆ

"อ้อ- ขอโทษเถอะครับ ผมนึกว่าอิพวกกะเทยสามคนนั่นมันมาเคาะประตูเรียก ก็ไม่ให้สும்เสียงนี่นา ใครจะไปรู้เล่า"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ยิ้มออกมาได้ เดินเข้าไปจับแขนเพื่อนเกลอของท่าน

"นี่ – เจ้าคุณ เรื่องมันซักจะยุ่งกันใหญ่เสียแล้วละ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าเบ้

"ก็นั่นนะซี ผมจึงได้หลบเข้ามาในห้อง มันยังงันแน่นะเจ้าคุณ ผมอยากจะเข้าใจว่าเจ้าสามคนกับแม่สามหน่อนั้นถูกเจ้าดิเรกทำให้เป็นบ้าเสียแล้ว มีอย่างหรือครับผู้หญิงจะกลับเป็นผู้ชายและผู้ชายจะกลับเป็นผู้หญิง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

"เอาเถอะครับ เราจะเข้าใจอย่างไรก็ตาม เจ้าฟัวเมียสามคู่มันก็ได้เปลี่ยนชีวิตจิตใจกับแล้ว อ้อ-ขณะนี้ประไพ, นวลละออ, นันทากำลังจะพากันไปนั่งและเที่ยว และอาจจะเลยไปเที่ยวฮอลล์ก็ได้ ประไพถึงกับคุยโขมงว่าคืนนี้จะไปนอนค้ำกับนั่งเรณู"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สะอื้นเฮือก

"ฮ้า?"

"ไม่ฮ้าละ"

"ตายห่า" เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คราง "ถ้ามันเกิดกลืนขูดกันคราวนี้แหละ อ้ายดิเรกไม่ควรทำให้ยุ่งเลย ผ่าซี, แล้วนี่มันไปกันหรือยัง?"

"ยังครับ แต่กำลังจะไป ผมได้ห้วงเหนียวมันไว้ และรีบมาหาเจ้าคุณ เพื่อจะขอให้เจ้าคุณช่วยติดตามมันไปด้วย"

"จะให้ผมตามไป?" เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทวนคำ "ไม่ไหวละครับ ตั้งต่างว่ามันเกิดกินเหล้าเมาขึ้นผมจะทำได้ยังไง จะประคองกลับบ้านหรือจะเหนียวรั้งถูกต้องเนื้อตัวมันก็ไม่เหมาะ มันลูกหลานเราก็จริง แต่มันเป็นผู้หญิงสาว แล้วอ้ายผมก็เป็นหนุ่ม – เอ๊ย – เป็นผู้ชาย"

เจ้าคุณประสิทธิ์จู้ปากจิกจิก

"น่า – เจ้าคุณช่วยตามไปคุ้มครองมันหน่อยเถอะ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นิ่งตริตรอง

"เอา – ไปก็ไป ขึ้นปล่อยให้มันไปกันตามลำพังคงเสียที่เขาแน่ ผู้หญิงสวยลงกินเหล้ามันก็เค้าเป้เท่านั้นแหละ เคี้ยว – ผมแต่งตัวก่อน"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะ

"จะต้องแต่งทำไมอีกเล่า เจ้าคุณนุ่งกางเกงขาสั้นยังจี๊ดแล้ว สวมเสื้อนอกเท่านั้นก็ไปได้ เร็วเถอะครับ เดี่ยวมันจะหนักเกินไปเสียก่อน"

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ สิ้นสิริระด้วยความอิดหนาระอาใจ.

"เฮ้อ – บ้านเรานี้ทำไมมันถึงมีเรื่องยุ่ง ๆ ไม่รู้จักจบจักสิ้นนะ ผ่าซี" ท่านบ่นพึมพำ เดินไปหยิบเสื้อชั้นนอกขึ้นสวม.

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ตามเข้ามาขึ้นข้าง ๆ แล้วพูดยิ้ม ๆ

"ขอยืมเงินผมสักยี่สิบบาทเถอะ เจ้าคุณ"

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ สะอื้น โหรง

"หา – พูดเล่นหรือพูดจริง?"

"จริงครับ ผมจะเอาไปให้ยายสามคนนั่นมันไปเที่ยวกัน ที่ผมหวังเหนียวไว้ก็เพราะบอกว่าจะเข้ามาเอาเงิน"

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ยิ้มเล็กน้อย ชี้มือไปที่ผนังตึก

"อ่านประกาศนั่นสิครับ"

ประมุขที่บ้าน "พัชรภรณ์" มองคูผนังตึกทันที แลเห็นตัวอักษรขนาดใหญ่เขียนบนกระดานแจ้งปรากฏข้อความสั้น ๆ ว่า.

"คนอื่นร้อยละ ๑๐ กันเองร้อยละ ๕"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะลั่น

"ดอกเบียหรือครับ?"

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ พะยั๊กหน้า

"ครับ" แล้วปลดพวงกุญแจออกจากเข็มขัด เดินไปไขตู้ไม้ "เอาเท่าไรครับ ยี่สิบบาทรี?"

"ครับ" เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ เดินเข้ามาขึ้นข้างตู้เซฟแล้วพูดสัพพอก "อย่างผมเจ้าคุณกล้าเอาดอกเบียได้ลงคอเชียวรี?"

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ หัวเราะลั่น

"มีอย่างรี ผมพูดเล่นสนุก ๆ ต่างหาก" พูดจบก็ส่งธนบัตรใบละ ๑๐ บาท ๒ ใบ บับให้เพื่อนของท่าน "แล้วต้องใช้พมณาเจ้าคุณ "

"ว่า- " เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ร้องเสียงลั่น " งจจริงแฮะ ผมไม่ใช่ละเจ้าคุณจะทำไมผม ? "

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ยักคิ้วแผ่ลิบ

"ไม่ใช่ผมก็ไม่แปลก ผมได้กำไรจากเจ้าคุณมากมายมาพอแล้ว ผมกับลูก ๆ มาอยู่ที่นี้ไม่ต้องเสียอะไร แม้แต่สตางค์แดงเดียว ฟรีหมดทุกอย่าง กลางคืนนอนเปิดไฟร้อยแรงเทียนตลอดรุ่ง น้ำประปาก็ใช้ฟรี ผมอยู่ที่นี้ อาบน้ำวันละร้อยครั้งแสนจะมีความสุข"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ อ้าปากหาว

"เอาเถอะครับ เจ้าคุณจะใช้ไฟใช้น้ำมากเพียงไรผมไม่ว่า เพราะผมจดหมายไปบอกโรงไฟฟ้าและที่ทำการ ประปาแล้วว่า ต่อไปให้ส่งบิลล์มาเก็บในนามพระยาปัจฉิมกษัตริย์"

เจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์ ฯ ทำคอขุ่น

"จริงหรือครับ ?" ท่านถามโดยเร็ว.

"ครับ – ไม่เชื่อถามคุณหญิงดูก็ได้"

"ฮือ – เล่นสกปรกจริงแฮะ ไม่ได้การ ผมต้องสั่งปฏิวัติครั้งใหญ่ ไฟฟ้าจะใช้ได้อย่างมากห้าแรงเทียน เท่านั้น ก๊อกประปาที่ต้องใส่กุญแจ ว้า – ไม่ยักรู้ ผมแกล้งเปิดไฟร้อยแรงเทียนมาลิบกว่าคืนแล้ว เป็นข้า โรงไฟฟ้ากันคราวนี้เอง"

ท่านทั้งสองตบท้ายกันคนละทีแล้วหัวเราะลั่น เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ นำเจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์ ฯ ออกมาจากห้อง.

นนทา, ประไพ, นวลละออกำลังทะเลาะกับ พล, นิกร, กิมหงวน พ่อกะเทยทั้งสามขึ้นเสียงแว๊ด ๆ

เจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์ ฯ ยกมือห้าม

"เฮ้ย ๆ ๆ อย่าทะเลาะกันซีไวย์"

อาเสี้ยทำหน้ากะเง้ากะงอด ค้อนนวลละออเสี้ยก่อนจึงพูดกับเจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์ ฯ

"อวดดีเหลือเกินคะ คุณอาคะ"

เจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์ ฯ กลืนน้ำลายเอือก

"ง่า – แกออกไปห่าง ๆ ฉันเหนื่อยเออะ อย่าอยู่ในระยะเท้าเลย โธ่ – อีจ้าวกเฮี้ย เคาะใส่เสื้อกะโปรง มองดูคล้ายกับเมียขมพะบาล

กิมหงวนยกหลังมือปิดปาก ขมวดคิ้วขุ่น

"ตายจริง คุณอา, ทำไมถึงว่าหนูยังงี้ละคะ?" แล้วก็เดินกะพืดกะเพียดเข้ามาหาท่าน "คุณอาไม่เคยด่าว่า หนูถึงเพียงนี้เลย"

เจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์ ฯ หมั่นไส้เต็มทน ยกเท้าถึงปั้งเข้าให้ กิมหงวนเซถลาเหมือนนกปีกหัก ล้มลงก้นกะแทก พื้นร้องไห้โฮ

"ฮือ – ฮือ ยังไม่มีใครกล้ามาทำกับหนูยังงี้เลย ดิบเอาจมดลูกแทบหัก ไม่ยอมละวะ เป็นอะไรก็เป็นกัน ขาดอาขาดหลานกันที ฮือ – เสียแรงที่เราบังคับ"

เจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์ ฯ เม้มริมฝีปากแน่น หันมาพูดกับแม่งามทั้งสาม

"ไปไว้อย. แกจะไปไหนก็ไป ฉันไปด้วย"

นวลละออขมมือตบ่าท่านเบา ๆ

"ดีซีครับ, เราสามคนไปเที่ยวไหน ถ้าขาดคุณเอาไปเสียคนหนึ่งก็หมดสนุก เหมือนกับตำน้ำพริกไม่ได้ลูกมะอีก"

เจ้าคุณนั่งอึ้ง

"อ้อ – แกนี่ทะเล่่งเป็นเหมือนกันนะ"

นวลละออชักคิ้วแผ่ลิบ

"อะไรก็ช่างเถอะ แต่ตะกี้ี้คุณเอาถีบเมียบผม"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"อ้อ – นั้นนะเมียบแกระอะ?"

"ก็เมียบนะซีครับ" นวลละออพูดหน้าตาจิงจัง

"เออ-เอา-ตามใจเถอะวะ ยุ่งกันจนไม่รู้ว่าจะไรเป็นอะไรแล้ว"

เจ้าคุณประสิทธิ ฯ ส่งธนบัตรให้หน้าตา แล้วพูดกับเจ้าคุณปัจจนึก ฯ

"พามันไปเถอะครับ"

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ เกือบจะคิดว่าท่านเป็นบ้า ท่านพะยักหน้ากับแม่มงมทั้งสาม แล้วพาเดินลงบันไดไปข้างล่าง

กิมหงวนยื่นรื่องให้กะซิก ๆ พล, นิกรเข้ามาปลอบ

"โถ-คุณหงวน, เจ็บไหมคะ?" พลถามเบา ๆ "เจ้าคุณเอาทำไมถึงเป็นยังงี้ไปได้ก็ไม่รู้"

นิกรหน้าซีดเผือด วางมือลงบนบ่าอาเสี่ย

"อย่าโกรธอย่าเคืองท่านเลยนะคะคุณ คุณพ่อดิฉันนะ ท่านเคยเป็นโรคจิตต์มาครั้งหนึ่ง ตอนที่ท่านออกจากราชการรับเบี้ยบำนาญ แล้วก็ทุก ๆ ปีถึงหน้าร้อน ท่านมีอาการคลุ้มคลั่งยังงี้เสมอ ๆ แหละคะ"

อาเสี่ยสะอื้น

"โธ – มีอย่างหรือคะ อยู่ดี ๆ ท่านก็ถีบดิฉัน ถ้าเป็นคนอื่นดิฉันไม่ยอมจริง ๆ" พูดจบก็รื่องให้โฮ.

พลกับนิกรช่วยกันประคองกิมหงวนพาเข้าไปในห้อง เจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ ฯ ตลอดจนคนในบ้าน"พัชรภรณ์" ขึ้นตะลิ่งพริ้งเพริดไปตามกัน.

สะตู่กัดแก้งเลียขวามือเฉียดป้อมจรรยาที่สี่แยกราชวงศ์ ไปตามถนนเขาวราชอย่างรวดเร็วกว่ากับจะเขี่ย ท่านชายพีระให้ได้อาย หญิงสาวสามคนที่นั่งอยู่ในรถคุยกันหัวเราะกันอย่างเอ็ดตะโร ส่วนตาแก่หัวล้านนั่งเคร่งขรึม นาน ๆ ก็ถอนหายใจและสั่นศีรษะด้วยความอดทนระอาใจ.

นนทา, ประไพ, นวลละออและท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ของเรานั้นเอง นวลละออทำหน้าที่เป็นคนจับนั่งเคียงคู่กับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ประไพกับนนทานั่งข้างหลัง.

อนิจจาเอ๊ย แม่เสียทั้งสามได้มีชีวิตจิตใจและความรู้สึกเป็นสามีมของหล่อนทุกประการ เพราะการกระทำของนายแพทย์ณรงค์ฤทธิ์ ท่านผู้อ่านคงจะสงสัยว่า เมื่อเปลี่ยนชีวิตจิตใจกันแล้ว ทำไมนนทาจึงไม่เรียกนวลละออว่ากิมหงวน หรือทำไมนวลละออจึงไม่เรียกประไพว่านิกร หรือทำไมประไพจึงไม่เรียกนนทาว่าพล ตอนนี้อยู่เขียนขอกราบเรียนให้ทราบว่าร่างของแม่งามทั้งสามไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปด้วย จึงได้เรียกกันตามร่างที่มองเห็น อนึ่ง ถ้าจะเรียกชื่อกลับกันเสียด้วย เรื่องนี้ก็หมดรส คือท่านอ่านไม่รู้เรื่องนั่นเอง จึงขอให้ท่านโปรดเข้าใจตามนี้นะครับ แล้วผมก็จะได้โกหกขนาดสี่ดาวให้ท่านฟังต่อไป.

ฟอร์คแก้งแล่นสวิตซ์สว่าง หลบหลีกรถอย่างคล่องแคล่ว โปлицารจรหลายคนพยายามจะจดนมเบอร์รด์แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ หลายต่อหลายครั้งที่เหตุหวิดจะปะทะรถสามล้อ หรือเฉี่ยวผู้คนที่เดินไปมา เล่นเอาเจ้าคุณปัจจนิก ๆ หายใจไม่ทั่วท้อง

"เฮ้ย ๆ ๆ อย่าขับให้มันโลดโผนนักเว้ย นวลละออ" เจ้าคุณกล่าวห้าม.

"น่า - ไว้ใจผมเถอะ กะบวนขับรถละก้อมือขวaley เครื่องบินยากกว่านี้เป็นกองผมยังขับได้นี่นา เสืออากาศของประเทศไทยนะ ไม่ใช่พวกผมหรือครับ?"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำตาปริบ ๆ แล้วท่านก็สะอึกโหยง เมื่อรถยนต์กะดอนขึ้นคล้ายกับทับคนคนหนึ่ง ประไพชะโงกหน้ามองทางหลังรถ

"เฮ้ย - นวล เล่นยายแก่เข้าแล้วโว้ย"

นวลละออใจหายวาบ เหยียบห้ามล้อฟรีด

"จริง ๆ นะเรอะ ฉิบหายละซีกู"

ประไพหัวเราะ

"เปล่า - ล้อเล่นนะ"

เจ้าคุณพุดซัดขึ้นทันที

"ตะกี้ี่รถมันกะดอนนี่หว่า?"

นนทาว่า "ท่อประปาครับ เขาชุดถนนซ่อมท่อน้ำ แต่กลับไม่เรียบร้อย เป็นยังงี้แทบทุกแห่งนะแหละครับ"

เจ้าคุณถอนหายใจโล่งอก

"เออ-สิ้นเคราะห์ไปที ถ้าทับยายแก่ละก็อ แม่เขี้ยวแก"

นันทามยิ้ม "ผมจะไปแยอะไรครับ ผมไม่ได้เป็นคนขี้บ่นนี่ อ้ายนวนนะซีครับแม่"

นวนละอห้าวเราะหึ ๆ เขียบครีษเข้าเกียรนำรถเล่นต่อไป

"มันไม่แยเปล่านะซีแก ต้องคิดตระวางด้วย การขับรถยนต์นะ ไม่ใช่ของโก้เก๋เลย พอจับพวงมาลัยก็เท่ากับแยขาข้างหนึ่งเข้าไปในคุกแล้ว ชนคนเป้งขยับเข้าไปอีกครั้งขา พอศาลตัดสินปับ เข้าไปทั้งตัวเลย"

ประไพกับนันทาหัวเราะชอบใจ นवलละอผิวปากเพลงจีนลั่นถนน เจ้าคุณปัจจนึก ๆ อิดหนาระอาใจ เหลือที่จะกล่าวแล้ว.

สะตูดึงกงแล่นไปโดยสวัสดิภาพ จนกระทั่งจวนจะถึง "แฮปปี้ฮอลล์" ความเร็วของรถก็ช้าลง.

เจ้าคุณพูดกับนวนละอเบา ๆ

"หลานสาว, นี่เจ้าจะแวะแฮปปี้ฮอลล์จริง ๆ นะหรือ?"

แม่งามจู้ปากจิก

"อี- เรียกหลานสาวอีกแล้ว ปู่โธ- นี่จะพยายามให้เป็นผู้หญิงจริง ๆ หรือยังงั้นนะ ผ่าซี, ผมอาศัยนวนละอ ไทยแท้ เป็นผู้ชายขอรับ เจ้าใจไหม?"

"เออ-เออ ๆ เป็นผู้ชาย ขอโทษที เอาละ,แกอยากเป็นผู้ชายฉันก็ต้องอนุโลมตามใจแก"

นวนละอหัวเราะลั่น

"นั่นแน่ - คุณอาแน่ซึกเป็นเอามาก ถ้าไม่ดีเสียแล้วละครับ เอ-ชอบกล ผมเป็นผู้ชายมาตั้งแต่ออก คุณอายังพูดได้ว่าผมอยากเป็นผู้ชาย"

เจ้าคุณเม้มริมฝีปากแน่น แล้วพูดพึมพำ

"โธ- ประเดี้ยวพ่อยอมเสียผู้ใหญ่ จูบกินเปล่าเสียคนละทีสองทีหอรอก"

นวนละอทำคอย่น

"ตายห่า! คุณอาจะจูบผม" แล้วหล่อนก็ป้องแก้มเอียงหน้าเข้ามา "ถ้าไม่กลัวหมื่นขี้ฟันผมก็เชิญซีครับ"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เกือบจะโคดลงจากรถ

"อย่า - อย่าเล่นยังงี้ไว้ย อ่าไม่ใช่พระอิฐพระปูน ไฟฟ้าในตัวมันเกิดช้อทขึ้นจะลำบาก"

นวนละอเขียบห้ามล้อ บังคับสะตูดึงให้หยุดริมบาทวิถีหน้า "แฮปปี้ฮอลล์" พอดี หล่อนดับสวิชไฟ เรียบร้อย หันมาทางท้ายรถ แลเห็นประไพนั่งสัปปะหงกก็เอ็ดตะโรลั่น

"เฮีย! อ้ายไฟ, แล้วกันแกนี่"

ประไพลื้มตาโพลง

"ถึงแล้วอะ ป๊ะ – เร็วจริงอะ เอา – ลงไว้วพวกเรา มีต้นทุนมาเท่าไหรวะ นันทา, รวมกันเข้ากินกันให้เต็มที วันนี้อ้าวต้องมาละ "

นันทาตบกะเป๋ายักควั้แผล็บ

"ยี่สิบบาท แกมีมาบ้างหรือเปล่า ? "

ประไพอมยิ้มแก้มตุ่ย

"มีชีวะ เมื่อตอนก่อนจะมานี้ แอบไปกุญแจเซฟเล่นเสี่ยห้าสิบ นิกรรู้เข้าละก้อแม่เล่นงานอ้าวแม่ชีวะ"

นันทาหัวเราะ เปลี่ยนสายตามาที่นวนละออ

"แกละ มีมาเท่าไหร ?"

แม่เสื้อล้วงกะเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละ ๒๐ ปีกบื้อเริ่มออกมาชูด

"นี่ – ราวสามสิ่ร้อยบาทไว้ว"

นันทาลืมตาโพลง

"อ้าว – ไหนแก้วไม่มี ?"

นวนละออขมวดควั้ขุ่น

"แล้วกัน ขึ้นบอกว่ามี ก็ไม่ได้มาเที่ยวเท่านั้นแหละ เมียกันยังกะเสื่อแกก็รู้ดีแล้ว"

สามนางพากันหัวเราะลั่น ต่างเปิดประตูก้าวลงจากรถ เข้าคุณปัจจนิก ๑ ตามลงมาที่หลัง เจ้าคุณกะอักกะอ่วนใจอย่างยิ่ง นันทา, ประไพ, นวลละออเดินเป็นแถวเรียงเดี่ยวเข้าไปในแฮ็ปปี้ออลล์ ผู้ที่เล่นบิลเลียดอยู่ข้างล่างพากันมองดูเป็นตาเดีว นวลละออรู้ตัวว่าถูกเขาจ้องมองก็ชักฉิว

"มองอะไรไว้ว" หล่อนเอ็ดตะโรลั่น "ไม่เคยเห็นรี มานี้แทบทุกคืน อย่าหน้อยเลยนำพี่ชาย อ้าวกับลื้อนะเห็นกันจนเจนหน้าแล้ว"

พวกเล่นบิลเลียดทำตาปริบ ๆ ไปตามกัน บางคนกะชิบกะซาบบอกกันว่า แม่งามทั้งสามนี้แหละคือเมียพล, นิก, กิมหงวน ขาประจำ "แฮ็ปปี้ออลล์"

สามนางขึ้นบันไดไปชั้นบน ขณะนี้ "แฮ็ปปี้ออลล์" กำลังครึกครื้น กะหึ่มด้วยเสียงย้าสแบนด์และเสียงคุยกัน แม่เสีฟสาวนั่งอยู่ตามโต๊ะต่างๆ อาเซาะนอและขอเหล้าเป๊กกิน ซึ่งเป็นธรรมดาอยู่เองที่หล่อนจะต้องขอเพราะเป็นรายได้อันสุจริตของหล่อน

ประไพ, นันทา, นวลละออ นำเจ้าคุณปัจจนิก ๑ เดินผ่านผู้คนเข้าไปที่โต๊ะว่างโต๊ะหนึ่ง ผู้ที่อยู่ใน "แฮ็ปปี้ออลล์" พากันมองดูด้วยความแปลกใจ ผู้หญิง ๓ คนนั่งกางเกงฝรั่ง สวมเสื้อเซ็ดมาเที่ยวสถานที่เช่นนี้และมีกิริยาทำทางเป็นผู้ชาย ยิ้มให้คนโน้นคนนี้ โบกมือตะโกนเรียกชื่อใครต่อใครหลายคน นวลละออเอะอะกว่าเพื่อน นำหน้าพาเพื่อนไปนั่งที่โต๊ะว่างโต๊ะหนึ่ง

นันทาลุกขึ้นยืนเท้าสะเอวตะโกนเรียกแม่กุหลาบงามแห่ง "แฮ็ปปี้ออลล์"

" เรณู ! เรณู! เร็ว – มาที่นี่เร็ว"

แม่เลิฟสาวหน้าซัดเผือด ทำหน้าตื่น ๆ เข้าใจว่านันทาเรียกหล่อนไปหาเพื่อจะไต่ถามเรื่องพลและบางทีอาจจะหาเรื่องตบหล่อนก็ได้ ดังนั้นแทนที่เรณูจะเข้าไปหา หล่อนกลับรีบหลบเข้าไปในห้องทางหลังบาร์.

นันทาทยกมือเกาศีรษะแกร็ก ๆ

"เอ๊ะ – วันนี้ยายเรณูของอ้าวแปรพักตร์เสียแล้วละโว้ย"

นวลละออเอ็ดตะโรลั่น

"ถ้าจะมีหวังคิดว่าพวกเรา อย่าไปง้อหน่อยเลยวะ ชักทำ, ประเดี๋ยวพอดตามเข้าไปเตะปากคอแตกเลย ถมไปวะนั่น โน่น – หน้าใหม่ ๆ ทั้งนั้น ตั้งสามสี่คนโว้ย! มาเลิฟทางนี้บ้างโว้ย!"

ขอให้ท่านนึกดูเถอะ ผู้หญิงสาวที่ตะโกนแจ้ว ๆ ยังจี๋ คนที่แลเห็นและได้ยินเข้าจะนึกยังงัยบ้าง แน่นอนเหลือเกิน แม่งามทั้งสามกำลังอยู่ในความสนใจของบรรดาผู้ที่อยู่ใน"แฮปปี้ฮอลล์"

แม่เลิฟสาวคนหนึ่งเดินอมยิ้มเข้ามา

"คุณจะรับประทานอะไรคะ?"

นวลละออชักคิ้วแผล็บ คว่าข้อมือแม่เลิฟปုပ်

"น้องสาว ขอวิสกี้ขวดใหญ่ให้อ้าวหนึ่งขวด แล้วโซดานะ เข้าใจไหมล่ะ อ้า – กับข้าว เอาปลาจระเมียดเจียนน้ำแดง, หมี่กรอบ, ไส้กรอกเยอรมัน แฮ็ย-อ้ายนั่น, อ้ายไฟเอาอะไรสั่งเอาเถอะวะ คุณอาล่ะ – โธ่ – นั่งหน้าเสร์ว่าเป็นเคนเจ้าทุกซี่ไปได้ รับประทานอะไรสั่งซี่ครับ"

เจ้าคุณทำปากเบะเหมือนกับจะร้องไห้

"สั่งน้ำมันระกามาให้ข้าสักสองขวดก็แล้วกัน"

นวลละออทำคอย่น

"เอามากินนะซี่ โธ่ – กลุ้มใจฉิบหายเลย แฮ็ย - อ้ายเหรกทำป่นหมด" พุดจบท่านก็ยกมือผลักหน้าประไฟ

"เฮ้อ – นั่งสับปะหงกอยู่ได้"

ประไฟลื้มตาโพลง ยกหลังมือเช็ดน้ำลายที่เลอะเทอะริมฝีปาก แล้วเงยหน้ามองดูแม่เลิฟสาวหน้าใหม่

"เอ – เธอเพิ่งมาทำงานหรือนี่?"

นวลละออหันมาทำตาเขียวกับประไฟ

"อย่าเสือกเลขน่า จะเพิ่งมาทำหรือทำนานแล้ว มันไม่ใช่กงการอะไรของแกเหรอก"

นันทาพุดสอดขึ้นทันที

"แฮ็ย – ข้ามศพกันไปก่อนเถอะวะ" แล้วหล่อนก็พุดกับแม่เลิฟที่มีหน้าตาเป็นลูกครึ่ง "ขอโทษ, เธอชื่ออะไรจ๊ะ?"

"ง่า – ดิฉัน – อ้า – มากาเร็ดล่ะ"

นวลละออหัวเราะก๊าก

"บา - คล็องกะฉันเป็ยบเซียวเธอ ฉันท่อนวลละออจะ อาเสี้ยนวลละออมหาเสรษฐีแห่งประเทศไทย นักฝึกเบ็งก์อาชีพ ขาประจำแฮปปี้ฮอลล์รู้จักพวกเรารั้ง ไป - ไปจัดเหล้าและอาหารมาให้ฉัน พวกเธอสวย ๆ มีอีกไหมละ เรียกมาอีกสองคนซี แต่นั่งเรณูไม่เอา ยักทำนั๊ก, วันนี้เห็นหน้าหลบได้ ต้องมีชิ้นใหม่แน่ ๆ ไป - บอกพวกเธอมาหาเราอีกสองคน ซูศรีกับลัดดาก็ได้"

மாகาเร็ดอยากจะเข้าใจว่า แม่งามทั้งสามคงจะวิกจริต เพราะมีท่าทางเป็นผู้ชายจริง ๆ พุดจาห้าวหาญ แต่อย่างไรก็ตาม หล่อนมีหน้าที่เสิร์ฟ จะเป็นคนดีหรือคนบ้า หล่อนก็ต้องเสิร์ฟอาหารและขายเครื่องดื่มให้มาากาเร็ดเดินยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปที่บาร์กวั๊กมือเรียกเพื่อนหญิง ๒ คนเข้ามาหา

"นี่ - ซูศรีกับลัดดา" มากาเร็ดพุดยิ้ม ๆ "ไปเสิร์ฟโต๊ะสิบสองหน่อยซี ฮะ - ฮะ ฉันทันจะตายแล้ว เห็นไหมผู้หญิงสาวสามคนที่มากับอีตาแก่กะบานแห่งนี้ล่ะ"

ซูศรี, แม่ตุ้มสาม โครกมือปิดปากเพื่อน

"ตายจริง ! ท่านคือเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ อย่าเอ็ดไป"

"ไหน ? ตาแก่หัวลูกมะอีกรูปร่างเตี้ย ๆ มีหมวดเหมือนแปรงสีฟันนั่นนะรี ?"

ซูศรีจู้ปาก

"นั่นแหละ, แล้วกัน ยังจะส่งเสียงดังอีก ท่านได้ยินเข้าท่านฟ้องผู้จัดการ เธอก็ถูกไล่ออกจากงานเท่านั้น" มากาเร็ดยิ้มแห้ง ๆ

"แล้วแม่อยู่จู่สามคนนั่นใครกันล่ะ ?"

ลัดดาอธิบายให้ทราบ

"สามคนนั่นนะรี เป็นเมียของคุณกำแหง, คุณประชา และอาเสี้ยนกิมหงวน ที่ฉันทันเคยเล่าให้เธอฟังยังงี้เล่า"

மாகาเร็ดพะยักหน้า หันมาสั่งอาหารกับวิสกีที่บาร์ แล้วพุดกับแม่เสิร์ฟต่อไป

"อ้า - ฉันทัน - ฉันทันคิดว่า แม่สามคนนั่นถ้าไม่บ้ำก็คงจะเมา"

ซูศรีหัวเราะ

"ฉันทันกำลังจะบอกเธออยู่เดี๋ยวนีเซียว นั่น - คุณเธอพยายามแเอ็ดทำให้คล้ายตัวของเขา เอ - แปลกจริงแะหรือจะเป็นโรคจิตที่เรียกไม่รู้ โธ - น่าสงสาร เป็นผู้หญิงไม่ชอบ คัดจริตเป็นผู้ชาย"

மாகาเร็ดยักคิ้วกับเพื่อนหญิงของหล่อน

"เขาต้องการให้เธอกับลัดดาไปเสิร์ฟเขา"

ลัดดาทำปากจู้

"ไม่เอาละจะ ประเดี๋ยวมารูบฉันทันเข้า จักจี้ตาย"

"อู๋ - จะเป็นไรไปนะ เมื่อเขาอยากจะเป็นผู้ชาย เราก็สนุกกับเขาสักพัก ออเฮาะฉะฉะเข้าสั่งเหล้าเปก มากินกันให้เพลิน"

ลัดดาอิมเล็กน้อย

"เออ - เข้าที่เหมือนกัน" แล้วหล่อนก็หันมาทาง

"แม่ศรี - ไปเลิฟโต๊ะแม่ลักเพศกับฉันเถอะ"

แม่ตุ่มสามโคกโยกไม้ไหวลืมหูลง

"ว่า- กะดากจ้งเธอ ถ้าเป็นผู้ชายเสียรู้แล้วรู้รอดไป นี่ผู้หญิงด้วยกัน ---"

"เออะน่า" พุดจบลัดดาที่จุดเทียนชูศรีพาไปที่โต๊ะหมายเลข ๑๒.

อาเลี่ยนววละออกกำลังคุยกับนันทาอย่างน้ำไหลไฟดับ ประไพนั่งยกศอกยันกับโต๊ะสับปะหงกหงิก ๆ ส่วนเจ้าคุณปัจจนิกนั่งเคร่งขรึม ท่านก้มใจในอาการของแม่มามทั้งสามอย่างที่สุด.

พอแลเห็นลัดดากับชูศรีเดินเข้ามา ววละออกก็ยกมือโบกและยักคิ้วให้แม่เลิฟสาว

"ฮัลโหล ชูศรี - มาๆๆๆ ไม่ได้โผล่มาแฮปปี้ฮอลด์เพียงสองวันเท่านั้น คิดถึงเธอเหลือเกิน ให้รักเลือดซี"

ชูศรีอิมทะแม่ง ๆ นั่งลงบนเก้าอี้ว่างข้างววละออกกับนันทา ก่อนที่หล่อนจะพุดอะไรกับววละออก นันทาได้เอื้อมมือมาจับชูศรีไว้ แล้วพุดอิม ๆ ทำหูทำตาเจ้าชู้ ถอดแบบจากพลทีเดียว

"อย่าไปพุดกับอ้ายหมอนี่เลยเธอ คุยกับฉันดีกว่า" แล้วนันทาก็กะแอมดัง ๆ "ว่าไงจะที่เราพุดกันไว้เมื่อ สิ้นวันเสาร์ที่แล้ว?"

ชูศรีกลืนน้ำลายเอือก

"เอ๊ะ - พุดเรื่องอะไรคะ?"

"อ้าว - ยังไม่ทันไรเลยลืมหูละแล้ว เรื่องที่ฉันขอให้เธอเลิกทำงานอย่างนี้แล้วไปอยู่กับฉันอย่างไรละ ตกงเออะนำชูศรี ฉันรับรองว่าจะไม่ให้เมียฉันมายุ่งกับเธอเลย ไหน - มานั่งสิ มานั่งบนตักฉันดีกว่า"

ชูศรีทำหน้าที่เหมือนกินดีเกลือ

"ไม่ได้หรอกค่ะ ดิฉันอายุคนอื่นเขา"

ววละออกพุดเสริมขึ้น

"ถ้าอายุมานั่งตักฉันเถอะ เธอไม่ต้องอายุใคร ผู้หญิงอีกหลายร้อยหลายพันคนนักรู้ที่อยากนั่งตักววละออก"

ชูศรีอิมแหง ๆ มองลัดดาซึ่งยืนตักหน้าจะเรียกระบาดอยู่ข้าง ๆ ลัดดาอยากลองดีกับววละออกจึงเดินเข้ามา นั่งบนตักหล่อน.

"ดิฉันนั่งแทนชูศรีก็แล้วกันนะคะ"

ววละออกถอดแม่เลิฟสาวแน่น แล้วก้มลงจูบหนึ่งฟอด

"เฮ้อ - หอมชื่นใจยังจี้ ฉันจะลืมหูลืมหอกอย่างนี้ได้"

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ทนดูอยู่ไหวแล้ว ท่านพรวดพราดลุกขึ้นยืนแล้วร้องเอ็ดตะโร

"ประเดี๋ยวเถอะฟ้าได้ผ่าลึบหายหมด โธ – อนิจจ อนิจจาเอ๊ย ว้า – น่ากะที่บ้ายติเรกเหลือเกิน อีกหน้อยมันคงจะถึดยาให้คนกลายเป็นหมาบ้าหรือก " พูจอบท่านก็เดินไปทางขวามือ.

นันทารับร้องเรียกท่าน

"คุณอา – คุณอาจะไปไหนหรืบนั้น ?"

เจ้าคุณยิ้มอย่างสุคดีน

"อาไปข้างนอกเดี๋ยว เดี๋ยวมา แกคุยกันไปก่อนเถอะ เขยทวิสก็มาให้แกโน่นแล้ว"

เจ้าคุณเดินเลียดเวทิดั้นร้อออกไป นวลละออ, นันทา, ประไพหารู้ไม่ว่าเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ออกไปโทรศัพท์บอกไปทางบ้าน "พัชราภรณ์" เพื่อให้ทราบว่แม่งมทั้งสามกำลังจะยุ่งใหญ่.

มากาเรียดกถาดใส่วิสกีโซดากับถ้วยแก้วมาวางบน โต๊ะ หล่อนจัดวางให้เรียบร้อยแล้วทำตาทวนกับนันทา

"คุณจะไม่กรณาให้พวกเราดื่มไวน์บ้างหรือคะ ?"

นันทาทยกขาขึ้นไขว่ห้าง พะยักหน้าหงิก ๆ

"เชิญ – สั่งตามความพอใจเถอะ กินคนละก็สิบเปกก็ได้ หรือจะซื้อมาเทกก็ตามใจ เท่าไหร่ ๆ ไม่ต้องอันนี้ – อาเสี้ยนวลละออเพื่อนฉัน เปิดฟริบารี่สำหรับพวกเธอ"

นวลละออทำคอย่น

"อ้อ – ในที่สุดอ้วก็หลงจิงเก้่าเจ็งคนเดียว"

นันทาทหัวเราะ

"แกอยากเป็นอาเสี้ยนทำไมละ?"

นวลละออขมวดคิ้วย่น

"ใครอยากเป็นวะ มันเสือกเป็นเองนี่หว่า" พูจอบหล่อนก็หันมาทางประไพซึ่งนั่งหลับน้ำลายไหลย็ด นวลละออยกมือผลักหน้าประไพเต็มแรง "เฮ้ย !"

ประไพสะดุ้งโหยงล้มตาโพลง เคี้ยวปากจ๊ับ ๆ พอแลเห็นขวิดวิสก็รีบตะครุบเปิดออก จัดแจงผสมใส่แก้ว.

สามนางดื่มเหล้าเคล้าผู้หญิงอย่างสนุกสนาน ชุศรีถ้อถาดใส่เหล้าเปกประมาณ ๒๐ แก้ว เดินเข้ามาวางบน โต๊ะ พวกแม่เสีฟสาวหน้าใหม่อีก ๒ – ๓ คน ยกกับแกลัมตามกันเข้ามา.

แล้วตลอดเวลาที่ผ่านมานี้ ทุก ๆ คนที่อยู่ใน "แฮปปี้ฮอลล์" ต่างพากันมองคุณนันทา, ประไพ, นวลละออเป็นตาเดี๋ยว บางคนถึงกับกล่าวว่า เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็พึงเคยเห็นผู้หญิงสาวแต่งตัวเป็นผู้ชาย ดื่มเหล้าเหมือนกับดื่มน้ำประปา คุยกันเอ็ดตะโรยิ่งกว่าผู้ชาย มีหน้าซำยังกอดจูบเล้าโลมพวกแม่เสีฟสาวของ "แฮปปี้ฮอลล์" อีก.

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินกลับเข้ามาด้วยใบหน้าอบบุญไม่รับ ท่านโทรศัพท์แจ้งข่าวไปให้เจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ์ ๆ ทราบแล้ว อีกสักครู่ก็คงจะมานี่

ท่านเจ้าคุณทรุดตัวนั่งกอดเข่าบนพื้น ห่างจากโต๊ะเล็กน้อย ท่านก้มใจเหลือที่จะกล่าวแล้ว.

นวลละออบเหลือบแลเห็นเข้าก็สะดุ้งโหยง

"คุณอาครับ ! แล้วกัน, ขึ้นมานั่งบนเก้าอี้กินเหล้ากันซีครับ"

เจ้าคุณพูดเสียงหนัก ๆ

"ไม่เอาไว้ย นั่งนี่แหละ ก้มใจจะตายท่าแล้ว"

นันทาหัวเราะ

"ก้มใจอะไรกันครับ ?"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตวาดเว็ด

"ก้มใจพวกแกกินเหล้านะซี"

นันทาหัวเราะอีกครั้งหนึ่ง

"เอ๊ะ – ไม่ใช่ที่ผมไม่เคยกินนี่ครับ เชิญมานั่งที่นี่เถอะครับ ปลายะพงเจียนกำลังร้อน ๆ นำรับประทานเหลือเกิน"

เจ้าคุณค้อนปะหลังปะเหลืออก

"จ๊ะ – จ๊ะ เชิญแม่พวกจ๊ับไปรับประทานกันเถอะจ๊ะ" แล้วเจ้าคุณก็เอ็ดตะโรขึ้นดั่ง ๆ "นี่แหละไว้ย สาวพ.ศ. แปดสิบสี่ละ ประเดี้ยวเถอะได้คลานกลับบ้านกันหรือ"

ประไพอมยิ้มแก้มตุ่ย

"อะไรครับคลาน วิสก็ขูดเดียวกินตั้งสามคน ถ้าเมาก็ไม่ใช่หนักเลงนะซีครับ"

เจ้าคุณจี้เกียดต่อล้อต่อเถียง นั่งนั่งเฉยผิวปากเบา ๆ แม่เสื่อทั้งสามกินเหล้าและสนทนากันอย่างครึกครื้น.

เวลาผ่านไปราวครึ่งชั่วโมง.

นันทา, ประไพ, นวลละออบเฝ้าไปไปตาม ๆ กัน นวลละออบยื่นโซเซของอองแก่นัยตาปรือ พูดเสียงอ้อแอ้

"เฮ้ย – เล่นล่าตัดกันเถอะเว้ย – อิก – แกสองคนช่วยเป็นลูก – ลูกคู่หน่อยได้ไหมละ ?"

ประไพพะยักหน้า

"ได้ – ได้ – อ้าก – อ้ากนัคนักเรื่องว่าล่าตัดเป็นมือขวา"

นวลละออบกะแอมดั่ง ๆ

"ง่า – ร้องเรื่องอะไรดีหว่า ?"

นั่นทว่า "เรื่องดินแดนที่เราได้คืนชีวะ ค่อยทันสมัยหน่อย เอื้อก - รื่องซีไวย์ โจ๊ะ ๆๆ พรีเม ๆๆ โจ๊ะพรีเม ๆ โจ๊ะ ๆๆพรีเม ๆ โจ๊ะ พรีเม ๆ โจ๊ะ พรีเม ๆ พรีเม ๆ พรีเม ๆ เฟละ !"

นวนละออหลับตารำป้อ เอื้อนเอื้อยเป็นทำนองลำตัด

"มายาเซาะลำไ้บ ดินแดนของไทยได้กลับคืนมา เป็กพ่อ ! ทหารของชาติ อดจากลำ้าหาญ ฝรั่งเศสกลัวราน ต้องยอมเซ็นสัญญา เป็กพ่อ!"

นั่นทากับประไพลูกขึ้นยืนรับลูกคู่เสียงแจ้ว พอรับครบ ๒ จบ นวลละออก็ร้องเนื้อลำตัดและลำอย่างกะฉับกะเฉง

"เดชะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทั่วทุกทิศสถาน ได้ช่วยคลบบรรดาล ให้อ้ายเสตอับปรา ลิ่นชื่อหมดลาย ฟายแพ้วพิณาศ ทั้งบกเรืออากาศ ไทยพิฆาตเช่นฆ่า เป็กพ่อ!"

ประไพกับนั่นทช่วยกันรับลูกคู่เสียงลั่นซอลล์

"มายาเซาะลำไฟ ดินแดนของไทย ได้กลับคืนมา โช้ดโช้ ทหารของชาติ อดจากลำ้าหาญ ฝรั่งเศสกลัวราน ต้องยอมเซ็นสัญญา เป็กพ่อ"

นวนละออรำฉับ ๆ ทำทางไม่ผิดอะไรกับกิมหงวน ใครต่อใครพากันลุกขึ้นเฮโรเข้ามาล้อมรอบฟังลำตัด ผู้หญิง ต่างหัวเราะกันอย่างครื้นเครง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คงนั่งกอดเข่าอยู่บนพื้น ท่านพูดไม่ออกได้แต่กลอกหน้า นึกในใจว่าถ้าดิเรกมาปรากฏตัวให้ท่านเห็นในขณะนี้ ท่านคงจะกะทืบตาย.

อาเสียนนวนละออร้องต่อไปอีก

"กองทัพนิสาณ ประจัญบานรานรอน จำปาศักดิ์นคร เป็นของไทยแล้วหนา เมื่อครั้งก่อนโกงเอาไป กำปั้งใหญ่กว่าเรา จึงต้องยอมให้เขาแสนจะเสรีวิญญา"

ลูกคู่รับเสียงดังกว่าเก่า เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มออกมาได้ เผลอตัวช่วยนั่นทประไพรับลูกคู่ แต่นึกขึ้นได้ก็หยุดร้อง ยกมือเขกศีรษะตนเองเต็มแรง

"มาบัดนี้เรามี อาวุธดีที่ทันสมัย จึงได้เรียกร้องไป คืนมาให้เถอะนายจำ เมื่อไม่ให้ไทยก็รบและสงบด้วยชนะ ทหารไทยมานะ ยอมสละชีวะ กองทัพเกรียงศักดิ์ หาญหักไพรี ส่วนทัพพรหมโยธี ดีด้านบูรพา เป็กพ่อ !"

คนดูตบมือกราว เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เผลอตัวรำป้อช่วยรับลูกคู่ แต่แล้วก็นึกขึ้นได้อีก จึงหักมือตนเองจนร้องโื้อยออกมาดัง ๆ ท่านเจ้าคุณผลุดขึ้นยกมือห้ามแม้งามทั้งสาม

"เฮ้ย ! เลิกกันทีไวย์ ไม่เอาแล้ว กลับบ้านเดี๋ยวนี้อ ค่ำเหล้าค่ำอาหารเท่าไ้รเข้าจ่ายเอง โ้ - ประเดี๋ยพ่อเป็นบ้ำเลย"

สามนางหัวเราะก๊าก นวลละออชักิ้วแผลลืบ

"ลำตัดไม่ชอบฟังหรือครับ ถ้าเช่นนั้นเล่นจ๊วดีกว่า" แล้วนวลละออก็ทำปากยื่นนัยตาโต ทางแขนออก หมุนตัวไปรอบ ๆ ยกมือลูบหมวด ยกเท้าเตะอากาศในท่าจ๊ว

"ว๊าก – ว๊าก ---"

ประไพเอาปากทำคนตรี

"ตะลุงตุงพาง ! ตะลุงตุงพาง! คู่ตีคู่รู้ พาง ๆ ๆ พาง! ตะลือกต็อก ๆ – พาง !"

"ว๊าก ! –ตุงกะเซียงอ้า" นวลละออตะโกนจนแทบคอหอย.

นั่นเท่ากับประไพร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

"เย็ว ! ตะลุงตุงพาง !"

"ไค่มี๊"

"ฮือ !" ประไพร้องเสียงแหลม.

"ไว๊ว !" เจ้าคุณร้องสุดเสียง "บอกให้หยุด จ๊วตะหวักตะบวยอะไรกันร้องไค่มี๊ มีแต่เขาจี้มี๊"

นวลละออยกมือท้าวสะเอว

"ปู่โธ – มันต้องไค่ขึ้นไปเสียก่อนซีครับ จึงจะจีได้ เอาใหม่ไว๊ว พวกเราโหมโรงต่อไป อ้ายนั่น"

เจ้าคุณทำปากยื่นนัยตาลน เอ้อมมือคว่ำขวิดวิศกี

"เฮ้า – ใครกล้าดีลองเล่นอีกชีวะ พ่อไม่ตีกะบานด้วยขวิดเหล่าก็อย่าเรียกว่าลูกคน"

นั่นหาหัวเราะหึ ๆ

"เอ – แต่ก่อนแต่ไรทำไมไม่ห้ามผมล่ะครับ ?"

เจ้าคุณค้อนควับ

"ก็เวลานั้นแกเป็นผู้ชายนี้หว่า"

สามนางสะอื้นโหยงพร้อม ๆ กัน

"ว้า ---" นวลละออครางเสียงยาว "คุณอานี่ถ้าจะยัง ๆ เสียแล้วละแฮะ ผ่าซี, จะพยายามให้พวกเราเป็นผู้หญิงให้ได้ ผมเป็นผู้ชายครับ ผู้ชายร้อยเปอร์เซ็นต์ทีเดียว"

เจ้าคุณชักฉิว เลยตะโกนลั่นฮอลล์

"ผู้ชาย โธ – ลองแก้ผ้าออกมาดูชีวะ"

นวลละออกะโดดตัวลอย แล้วหัวเราะก๊าก

"นั่นแน่ – คุณอาจะให้ผมไปละซี โปติศจะได้ลากคอกผมไปโรงพักปะไร"

ผู้ที่ยืนดูอยู่รอบ ๆ หัวเราะครืน อยากจะเข้าใจว่า แม่งามทั้งสี่มีสติวิปลาศ.

ขณะนั้น, ที่หน้า "แฮปปี้โฮลด์" พล, นิกร, กิมหงวน ได้ปรากฏขึ้นข้างบันไดขึ้นลง แม่กะเทยทั้งสามมีใบหน้าอกบุญไม่รับ นายพัชราภรณ์นั่งขึ้นยกเก้าอี้ขึ้นสวมนั่งก่อน สวมเสื้อผ้าไทยสีเดียวกัน เสื้อหงวนนั่งกะโปรงและสวมเสื้อชุดสีพีระ นิกรแต่ชุดผ้าไทยคล้าย ๆ กับพล แต่สีโศก.

ขาประจำของ "แฮปปี้โฮลด์" คนหนึ่งเหลือบแลเห็นสามเกลอเข้าก็หัวเราะก๊าก เขายกมือขึ้นโบกตะโกนทักทาย พล, นิกร, กิมหงวน ในฐานะคุ้นเคย.

"ฮัลโหล – คุณกำแหง, คุณประชา, อาเสี่ยกิมหงวนคร้าบ ฮะ – ฮะ"

คราวนี้ทุก ๆ คนพากันมองไปที่สามสหาย แล้วการหัวเราะอย่างครั้นเครงก็ดังขึ้นอีก บรรดาผู้รู้จักกับสามเกลอต่างเฮโลกันเข้าไปหา.

นายอะไรคนหนึ่งปราดเข้ามาจับแขนกิมหงวน

"สวัสดีครับ อาเสี่ย, ไปประกวดแฟนซีที่ไหนมาครับ?"

เสี่ยหงวนปิดมือเขาออกทันที และยกมือตบหน้าเพียะ

"นี่แน่ะ, แกอวดดียังไงมาจับมือถือแขนฉัน"

สุภาพบุรุษผู้นั้นหน้าซีดเผือด ยกมือลูบคางแก้ม

"เอ๊ะ – เราคนคุ้นเคยกันแท้ ๆ คุณถือตัวด้วยหรือครับนี้?"

อาเสี่ยค้อนควับ จีบปากจิบคอพูด

"แกมารู้จักมักจี่กับฉันตั้งแต่เมื่อไหร่กัน พี่ลึคนแท้ ๆ โน่น – ตัวฉันนั่งอยู่ที่โต๊ะนั้น เห็นไหม? ประเดี๋ยวฉันก็จะบอกให้เจามาจะแตกหน้าแกห rokok เห็นฉันเป็นผู้หญิงจะมาเต้าะ ฮี – ไม่ใช่ตัวเปล่าเล่าเปลือย rokok ยะ ตัวฉันมีเงินตั้งปี๊บ ๆ อย่างนายนะขาอ่อนฉันก็ไม่ได้พบ"

สุภาพบุรุษผู้เคราะห์ร้ายทำคอข่นหลับตาปี เขาเปลี่ยนสายตามองดูหน้านายพัชราภรณ์ แล้วกล่าวถามเบาๆ

"ง่า – คุณ – คุณกำแหงครับ อุณหภูมิของอากาศที่ร้อนจัด ทำให้อาเสี่ยกิมหงวนมีอันเป็นไปถึงเพียงนี้เชียวหรือครับ?"

พลมองดูเขาจากศีรษะจรดปลายเท้า

"แกนะซีบ้ำ อย่างมาว่าเพื่อนฉันนะจะบอกให้ อวดดี, ผู้ชายอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ พี่ลึ! ซาดิเจ้าชู้ประตูดิน หมูหมาเกี่ยวสิ้นไม่เลือกหน้า"

นิกรลอยหน้าลอยตาพูดขึ้นบ้าง

"หรือคุณเห็นพวกเรามาตามลำพัง คุณเข้าใจว่าเราเป็นซ็อกการ์ทะมัง?"

คราวนี้, สุภาพบุรุษผู้นั้นก็มั่นใจเอจจริง ๆ จัง ๆ ว่า พล, นิกร, กิมหงวนมีสติวิปลาศไปแล้ว ก็ทำไมเล่าเขาจะไม่เข้าใจอย่างนี้ ในเมื่อสามเกลออยู่ในเครื่องแต่งกายผู้หญิง มีหน้าซ้ำเขียนคิ้วทาปากสวมรองเท้าส้นสูงเสียด้วย. เขาก็มศีรษะค่านับสามสหาย แล้วพุดยืม ๆ

"ขอโทษเถอะครับ เท่าที่ผมทำให้คุณระคายเคืองผม ผมเข้าใจผิดจริงๆ"

นิกรค้อนควับ

"อ้อ – เข้าใจดิฉันเป็นผู้หญิงชนิดนั้น หรือคะ?"

"มิได้ครับ"

"อ้าว ! แล้วยังงั้นคุณเข้าใจว่ายังไง ?"

เขาหัวเราะอย่างเปิดเผย

"เข้าใจว่าคุณสามคนมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนเหมือนแต่ก่อนนะซีครับ"

กิมหงวนเป็นพื้นเป็นไฟขึ้นทันที เขายกมือท้าวสะเอวแล้วพูดห้วน ๆ

"นี่คุณหาว่าเราเป็นบ้าหรืออะ ? คุณนะซีบ้า ! ผู้ชายอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ไม่เคยพบ"

พลเอื้อมมือจับแขนอาเลี่ย

"อย่าเอาพิมเสนไปแลกเกลือเลยคะ คุณหงวน, ทะเลาะกับคนสาระเลวยังงี้ทำไมเสียเวลา"

คนที่ยืนดูการทะเลาะวิวาทระหว่างกะเทยทั้งสามกับสุภาพบุรุษผู้นั้นต่างพากันหัวเราะคิกคักไปตามกัน พลกะชาจากแขนกิมหงวนและรั้งตัวนิกรพาเดินตรงไปที่โต๊ะหมายเลข ๑๒.

นันทา, ประไพ, นวลละออ ออกันขวัญหายไปตามกัน สามนางแลเห็นสามเกลอตั้งแต่เขาได้ถึงกับสุภาพบุรุษผู้นั้นแล้ว ต่างรีบไล่แม่เสิฟสาวให้ไปพื้นโต๊ะ แล้วนั่งกินเหล้ากันอย่างสงบเสงี่ยม ความมึนเมาหายไปหมด.

พล, นิกร, กิมหงวน เข้ามาหยุดยืนห่างจากโต๊ะเล็กน้อย กิมหงวนตาไวเหลือบแลเห็นเจ้าคุณปัจจนึก ๆ นั่งกอดเข้านัยดาปรืออยู่บนพื้น จึงอุทานขึ้นมาเบา ๆ

"อ๊วยตาย !" แล้วบู้ยไม้ให้พล, นิกรมองดูท่าน

กะดิ่งทองปราดเข้าไปคุกเข่าลงข้าง ๆ

"คุณพ่อ ! คุณพ่อคะ"

ท่านเจ้าคุณเผยอหน้าตาขึ้น พอแลเห็นสามเกลอท่านก็ทำหน้าเหวอ

"อ้อ – มาตามผัวแกระอะ?"

"คะ" ประไพจิบปากจิบคอดพูด "คุณอาหญิงสั่งให้พวกหนูรีบมานี่ คุณพ่อโทรศัพท์บอกไปไม่ใช่หรือคะ ว่า พ่อเทวดาสามคนนี่กำลังมาเหล่าเมฆาอาละวาดใหญ่?"

เจ้าคุณพะยักหน้าหงิก ๆ แล้วถอนหายใจยาว ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน มองดูพล, นิกร, กิมหงวนทีละคนแล้วหัวเราะหึ ๆ

"นี่พวกแกระจะไปเซดสิงห์โตที่ไหนวะ ฮะ – ฮะ ประเดี้ยวพ่อหัวเราะฟันหักเลย เฮ้อ – กรรมเวระอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ เป็นผู้ชายแท้ ๆ เสือกนุ่งสะเก็ด"

กิมหงวนทำปากจู๋ ขมวดคิ้วย่นหันมากะชิบกะชาบกับนิกร.

"เชื่อดิฉันเถอะค่ะ ถ้าคุณกรไม่รีบจัดการส่งท่านไปเร็ว ๆ ปล่อยให้ไว้นานจะรักษาไม่หายนะค่ะ กิดคูชีคะ ถ้าท่านมีจิตตั้งใจเป็นปกติ ทำไมท่านถึงพยายามเข้าใจว่าเราเป็นผู้ชาย"

นิกรชำเลืองมองเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แล้วทำตาแดง ๆ คล้ายกับจะร้องไห้ หันมาพูดกับพล

"ดิฉันสงสารท่านเหลือเกินค่ะ พี่พล"

พลยิ้มเศร้า ๆ

"ทำอย่างไรได้น้องกร ชาติก่อนท่านคงพรากลูกนกกลูกกา เเวอร์กรรมเลยตามมาทันทำให้สติฟั่นเฟือน ดีเหมือนกันแหละเธอ จัดการส่งท่านไปเถอะ ปรึกษาคุณภาเสียวก่อน"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ได้ยินโดยตลอด ท่านย่อขาลงต่ำแล้วกะโดดตัวลอย

"กูไม่บ้า !" ท่านร้องตะโกนสุดเสียง.

สามเกลอมองดูหน้ากันแล้วอมยิ้ม กิมหงวนกะชิบบอกพลเบา ๆ

"ดูให้ดีชีคะ นัยตาท่านขุ่น ๆ น่ากลัวออก"

นายพัชรภรณ์ยกมือขวาทาบอก

"ค่ะ – จริงค่ะ คุณหงวนช่างสังเกตจัง"

เจ้าคุณทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้ ท่านเดินเข้ามาจ้องหน้าพลนิกรกิมหงวนอย่างแค้นเคือง อุตสาห์ถอดกลั้วโทสะพูดกับสามเกลอเป็นอย่างดี

"นี่ – ฉันจะบอกให้ ฉันนะมีสติสัมปชัญญะเป็นปกติดีเสมอ แกสามคนนั่นแหละบ้า แกถามใคร ๆ เขาก็ได้ ถ้าแกเข้าใจว่าแกไม่บ้า แกบอกฉันหน่อยซิว่า ทำไมแกถึงแต่งตัวเป็นผู้หญิง ดัดจริตทาปากเขียนคิ้ว"

กิมหงวนหัวเราะเสียงใส

"ค่ะ – ค่ะ เอาเถอะค่ะ พวกหนูนะบ้า คุณอาแน่ดี"

เจ้าคุณค้อนปะหลับปะเหลือก

"โธ – อีเจ๊ยะบ่อโล๊ะ"

อาเสียวกหลังมือปิดปาก

"ตาย – ตาย คุณอาเนี่ย ทำไมถึงมาว่าหนูยังงี้ล่ะคะ ?"

เจ้าคุณลื้มตาโพลง

"ว่าชีวะ มึงอยากหาว่ากูบ้าทำไมละ" พุดจบท่านก็ร้องไห้ เพราะความแค้นใจในกรณีที่ถูกกล่าวหาโดยไม่มีมูลแห่งความจริง.

พล, นิกร, กิมหงวนมองดูหน้ากันแล้วอมยิ้ม นิกรพูดกับอาเสียวเบา ๆ

"อย่าถือท่านเลยนะค่ะ"

เสียงหวนหัวเราะ

"อู๋ – ไม่ถือหรอกค่ะ มีอย่างรื้อคะ ถือคนบ้าว่าคนเมา อีกประการหนึ่ง ดิฉันก็เคารพท่านในฐานะเป็นญาติผู้ใหญ่ ท่านจะด่าว่าดิฉันยังไงดิฉันไม่โกรธหรอกค่ะ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ปรีเข้ามายกเท้าตะกั้นกิมหงวนดั่งพับ ขบเขี้ยวเกี้ยวพินพุดกับอาเสี้ย

"อิชาจีปู้ ! มึงนั่นแหละบ้า"

กิมหงวนถอยหลังกรูด นวลละออพรวดพรวดลุกขึ้นยืนเดินเข้ามาขวางกลาง มองดูเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างเคื่อง ๆ

"คุณอาทำไมถึงตะเมียผมล่ะครับ แล้วยก"

เจ้าคุณ ยกมือทั้งสองบีบขมับ รวากับว่าเส้นโลหิตในสมองของท่านจะแตก

"โธ่ – โธ่ – โธ่ ! โว้ย ! ภูไม่อยู่แล้ว กลับบ้านดีกว่า" พุดจบท่านก็กะโดดตัวลอย วิ่งป่วน ๆ ออกไปจาก "แฮ่ปี่ฮอลล์"

สามหนุ่มสามนาง ต่างพากันมองดูหน้ากันอย่างตื่น ๆ กิมหงวนกล่าวกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

"โธ – น่าสงสารท่านเหลือเกิน คุณกร รีบตามไปดูท่านหน่อยซีคะ ท่านจะเตลิดเปิดเปิงไปไหนก็ไม่รู้ ประเดี๋ยวรถทับตาย"

กะดิ่งทองสั้นศิริชะ

"ปล่อยท่านตามเรื่องเถอะคะ คุณหงวน ท่านคงไม่ไปไหนหรอก นอกจากกลับบ้านและคงจะนั่งรถสามล้อไป"

อาเสี้ยสั้นศิริชะซ่า ๆ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"อาการของท่านไม่ใช่หน่อยนะคะ น่ากลัวจะต้องใช้เวลารักษาหลายเดือน"

นิกรว่า "โธ้ย – ดิฉันไม่รักษาเองหรอกค่ะ ดิฉันกลัวดีไม่ดีประเดี๋ยวเอาמידโกนมาเชือดลูกกะต๋ออดิฉันง่า – พรุ่งนี้ดิฉันจะส่งท่านไปโรงพยาบาลโรคจิตต์ค่ะ"

กิมหงวนหัวเราะ แล้วเขาก็พะยักพะยิดให้พล, นิกร เล่นงานแม่งามทั้งสามซึ่งต่างก้มหน้านิ่ง แสดงความเกรงกลัวสามเกลอเหมือนหนูกลัวแมว.

อาเสี้ยยกมือท้าวสะเอ้ว เค้นเสียงหัวเราะแล้วจิบปากจิบคอพุด

"อี – สงบเสงี่ยมดีจริงนะ พ่อมหาจำเริญ เจ้าคุณอาโทรศัพท์บอกไปว่า เฮียกับคุณนั่นและคุณประไพ กำลังเมาอาละวาดใหญ่ โธ่ – เสียนะเสีย เฮียกับดิฉันน่าจะอยู่ร่วมกันไม่ได้เสียแล้ว" พุดจบเสียงหวนก็ทำตาแดง ๆ คล้ายกับจะร้องไห้.

นวลละออกลืนน้ำลายเอือก ค่อย ๆ เหยหน้ามองดูกิมหงวนแล้วยกมือไหว้ประหลก ๆ

"แะ – แะ – ฉัน – ฉันว่า – ฉันไม่ได้กินเหล้าหรอกจ๊ะ ฉันมาเป็นเพื่อนฮ้ายสองคนนี่ต่างหาก"

กิมหงวนยกกำปั้นทุบหลังนวลละออเต็มแรง

"ยังจะต่อแหล่แก้ตัวอีก อ้อ – ประเดี้ยวแม่ตบหน้าตาแหกเลย"

ผู้ที่แลเห็นเหตุการณ์ตอนนี้ต่างทำตาปริบ ๆ ไปตามกัน ทุกคนลงความเห็นสอดคล้องกันว่า สามหนุ่มสามนางนี่คือบุคคลที่วิกลจริตอย่างไม่มีปัญหา.

นวลละออยิ้มแหย ๆ

"อย่าดูเสียนักเลยหงวน" หล่อนพูดแผ่วเบา.

อาเสี้ยเอื้อมมือจับนวลละออบิดเต็มแรง

"กลับบ้าน – กลับบ้านเดี๋ยวนี้" เขาพูดอย่างเด็ดขาด

"อ้อย – กลับซีจ๊ะ ปล่อยให้ – อ้อ น้าไหลเข้าท้อจ๊ะ ปล่อยให้เสียดื้อ ๆ ให้อ้อละ"

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย หันมาหรีตากับพลให้เล่นงานกับนันทา นายพัชราภรณ์ขมมือปิดด้วยแก้วเหล้าบนโต๊ะทั้งหมดตกแตกกระจายเกลื่อนกลาด.

"เล็ก – ไม่ต้องกิน แหม – สั่งเหล้าเป๊กมาให้พวกเราจนเต็มโต๊ะ เจ็บใจนัก" แล้วพลก็มองไปรอบ ๆ ส่งเสียดื้อ โคนลั่นฮอลล์ "ไหน – นั่งคนไหนที่มาเสิร์ฟโต๊ะนี้?"

พวกแม่เสิร์ฟสาวหัวเราะครืน ชูศรืกับลัดดาเดินตรงเข้ามาหาพล, นิกร, กิมหงวน

"สวัสดิ์ค๊ะ คุณพล" ลัดดาพูดยิ้ม ๆ

พลค้อนควับ

"ไม่ต้องมาสวัสดิ์ค๊ะฉันหรือจะ พวกหล่อนน่าจะปอกลอกตัวฉันไปถึงไหนกัน?"

ลัดดาหัวเราะคิก

"ใครคะตัวคุณ?"

"หน้อย – ทำไขสือไม่รู้จัก นี้ – คนนี้คุณนันทานี้แหละตัวฉัน" แล้วพลก็ปราดเข้าประชิดตัวลัดดา "หล่อนหัวเราะเยาะฉันหรือจะ?"

ลัดดาหัวเราะจนน้ำหูน้ำตาไหล หล่อนพูดพลางหัวเราะพลาง.

"เปล่านั้น คิฉันไม่ได้หัวเราะเยาะคุณหรือจะ"

นายพัชราภรณ์ขมวดคิ้วหน้าหน้า

"แล้วยังงั้นเธอหัวเราะอะไร?"

"คิฉัน – คิฉันหัวเราะที่คุณแต่งเป็นผู้หญิง"

พลนิ่งอึ้งไปสักครู่

"เอ๊ะ – ก็ฉันเป็นผู้หญิงนี่นา หล่อนจะให้ฉันอุตริแต่งตัวเป็นผู้ชายยังงั้นรี พี่เล็ก – อย่ามาอุยให้ฉันเป็นบ้าหน่อยเลย"

กิมหงวนพูดเอ็ดตะโรขึ้นทันที

"เถียงกันมันทำไมคะ คุณพล ตบมันเลย"

ลัดดาทำปากจู๋ เปลี่ยนสายตามาที่ใบหน้าอาเสี้ย

"จะตบดิฉันเรื่องอะไรคะ อาเสี้ย?"

กิมหงวนก้อนปะหลับปะหลือก

"เรื่องแกปอกดอกฝัวจันนะซี่ยะ อย่าทำมาลอยหน้าลอยตาพุดนา ประเดี้ยวแม่ – เคราะห์เสียแล้วอินี้"

ลัดดาหัวเราะก๊ากหันมาพุดกับแม่ตุ่มสาม โศก

"เลี้ยงไปเถอะเธอ ถ้าจะไม่ดีเสียแล้ว"

ชูศรีกะชิบพุดเบา ๆ "เขาเป็นบ้านี่นาเธอ"

"ก็บ้านี่ชี โธ – ยังจะถามอีก"

แม่ไทกะเทียมต่อขาอีมเล็กน้อย

"โธ – นำสงสาร อากาศหมู้นี้ร้อนจัดมาก ข้างบ้านฉันเมื่อวานนี่ก็เป็นบ้าไปหนึ่งคน อยู่ดี ๆ ถือมีคเหี้ยว ฟันใครต่อใคร"

ลัดดาหัวเราะ รีบจูงมือชูศรีเดินไปทันที พล, นิกร, กิมหงวนรีบมองดูด้วยความหึงหวง แล้วพลก็หันมาแหวนันทาอีก

"ว่าไงคะ จะกลับบ้านหรือจะนอนที่แฮ่ปี่ฮอลล์นี่?"

นันทาอีมทะแม่ง ๆ

"กลับจ๊ะ โธ – นอนที่นี้ยังงัยกัน ผีหลอกแย"

นันทาค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน หันมาทางกิมหงวน

"เฮ้ย – จัดแจงจ่ายทรัพย์ซี่ไวย กลับบ้านเถอะ โธ – บอกแล้วว่าอย่ามาที่ขวที่นี้ก็ไม่ใช่"

นวลละออยกมือเขกศีรษะนันทาเต็มแรง

"นี่แน่ เป็นคนชวนมาแล้วยังจะพุดเอาตัวรอด ประเดี้ยวพ่อตะหงายท้องเลย"

นันทาสูดปากเบา ๆ ยกมือคลำศีรษะ

"แหม – อ้ายเวรนี้มือหนักระยำเชียว"

นวลละออหัวเราะออกมาได้ หล่อนมองไปที่บาร์แล้วตะโกนขึ้นดัง ๆ

"เฮ้ – เอาบิลล์มาเก็บเงินไวย เมียมาตามแล้ว"

นายชุ่นใช้ผู้จัดการ "แฮ่ปี่ฮอลล์" ถือกระคาดสิชมภูแผ่นหนึ่งจิงเหาะ ๆ เข้ามาที่โต๊ะหมายเลข ๑๒ เขากำลังวิตกเป็นทุกข์มากในเรื่องค่าอาหารและค่าเหล้า ทั้งนี้เพราะนายชุ่นใช้มั่นใจว่า นันทา, ประไพ, นวลละออ วิกจริตนั่นเอง ฉะนั้นจึงเตรียมบิลล์ไว้พร้อมแล้ว พอนวลละออเรียกก็รีบเอาบิลล์มาให้

" นี่ครับ " เขาพูดอย่างนอบน้อม ส่งบิลล์ให้νωลละออ.

"เท่าไร? ชุ่นใช้?" แม่เสื่อถามยิ้ม ๆ.

"สี่สิบสองบาทขอรับ"

กิมหงวนยกมือขวาทาบอก เอ็ดตะโรลั่น

" ตาย – ตาย กินยังงั้นคะเฮีย สามคนเท่านั้นตั้งสี่สิบสองบาท กินยังงี้ก็อีกหน่อยก็เป็นจี๊เข้าแฮปปี้ออลล์
เท่านั้น โธ – ไม่รู้จักเสียขายเงินทองบ้างเลย "

νωลละออฝืนยิ้มอย่างยากเย็น แล้วพูดกับเสื่อหงวนเบา ๆ

"จ๊ะ – วันนี้หลายตั้งหน่อย "

อาเสี่ยยกกำปั้นเหวี่ยงลงกลางหลังνωลละอออีกหนึ่งคู่

"ทำไมถึงตั้งสี่สิบสองบาท?"

แม่เสื่อกลืนน้ำลายเอือก

" ยังไงก็ไม่ทราบจ๊ะ "

ชุ่นใช้รีบอธิบายทันที

"ง่า – วิสกีหนึ่งขวดสิบบาท โขคาสีขวดหนึ่งบาท เหล้าเป๊กยี่สิบเป๊กยี่สิบบาทครึ่ง อาหารห้าจานสี่บาท
ห้าสิบสตางค์ รวมสามสิบห้าบาทห้าสิบสตางค์ครึ่ง แล้วก็ค่าถ้วยแก้วแตกหมดนี้ ผมคิดเพียงหกบาทห้าสิบสตางค์
เท่านั้นแหละครับ ความจริงแก้วใบหนึ่งตั้งหนึ่งบาท "

νωลละออหยิบธนบัตรปึกเบ้อเริ่มออกมา จัดแจงจ่ายเงินตามจำนวนในบิลล์ แล้วบ่นพึมพำ

" คุณพลไม่ควรทุบแก้วแตกเลย ที่จะเสิฟเงินได้ตั้งหกบาทกว่า"

กิมหงวนตวาดเว็ดขึ้นทันที

" อ้อ – ที่ยังงี้รู้จักเสียขาย โธ – ประเดี๋ยวแม่เตะกางหักเลย เหล้าเป๊กตั้งยี่สิบเป๊กนะ เสียสั่งมาให้พวกนั้น
กินเอาประโยชน์อะไรกันหา? "

νωลละออยิ้มกะเรี๋ยกระราด

" ก็ – ง่า – ได้แต่อั้งบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ จ๊ะ "

เสื่อหงวนเค้นหัวเราะ หันมาพูดกับพล, นิกร

"ชาติผู้ชายละก็ก็ยังงี้แหละคะ ถีลอคดาซ่างห่างลอคดาเถี้ยน ลงได้อะไร ๆ บ้างแล้วเสื่อเท่าไรก็ไม่ว่า
พับแผ่! เจ็บใจ – เจ็บใจ รู้ยังงี้ไม่ยกมีฝัว อยู่เป็นโสดดีกว่า"

νωลละออเสริมขึ้นเบา ๆ

" ก็เป็นโรคฮีสทีเรียเท่านั้นแหละ "

" เป็นที่ช่าง " อาเสี่ยเอ็ดตะโร " อย่าทำมาพูดคินะเออ ไป – กลับบ้านเดี๋ยวนี้ หน้าด้าน – หน้าด้าน เมมา
เหล่าเข้าไปละก้อ กิริยามารยาทจะหาสักนิดเดียวก็ไม่มี แหม – ดิฉันคิดอยู่หน่อยเดียวเท่านั้นแหละว่าเสี่ยมีสตางค์
ม่ายยังงั้นดิฉันมีตัวใหม่ไปนานแล้ว อ้ายเรารีเป็นสาวเป็นนางเกลียดคนเมมาเหล่า แต่กลับมาได้ตัวจี๊เมมา"

พูดจบอาเสี่ยก็คว้าหูนวลละออจุกกะซอกตัวไปจากแฮปปี้ออลล์ แม่เสี่ยร้องเสียงหลง ใครต่อใครพากันโห
ร้องเสียงลั่นไปหมด พลตลิ่งตามองดูนั่นทาแล้วพูดเสียงหนัก ๆ

"ยังจะรำไรอยู่อีก ไปซิคะ ประเดี้ยวเจ็บตัวนา"

นั่นทาทำหน้าที่บ้องเบี้ยวขอบกล เดินตามพลไปโดยดี คงเหลือนิกรกับประไพเท่านั้น.

ประไพนั่งสับปะหงกหงัก ๆ เข้าญาณไปเมื่อสักครู่นี้เอง นิกรยกมือดีคหุประไพคังแปะ หล่อนสะดุ้งเฮือก
ลืมหูลง แล้วชักนิ้วแผ่สับร้องฮึกเฮมา ๆ.

"กะดิ่งทองแสนจะมินเมมา ---"

" พลัก " นิกรยกกำปั้นทุบหลังแม่งามเต็มรัก " โห – คนอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ เมมาจนไม่เป็นผู้เป็นคนแล้ว ไป –
กลับบ้าน !"

ประไพอมยิ้มแค้นตุ้ย

" ม่ายกลับมา – อิก – ก้าน – เขา – อังกูเร – ก้านเขา เป๊กพ่อ ก้านเขา อังกูเร ก้านเขา พอได้คิมเหล่า
ความโศกเศร้าก็สร้างซา เป๊กพ่อ"

นิกรยิ้มเล็กน้อย แล้วรีบทำหน้าที่โดยเร็ว

"ยังจะร้องลำตัดอีก ประเดี้ยวเถอะ เห็นไหมคะ ใคร ๆ เขามองดูไฟด้วยความขบขันและสังเวชใจทั้งนั้น
ช่างไม่อายเขาบ้างเลย ไป – กลับบ้านเดี๋ยวนี้"

ประไพผิวปากเพลงบ้า ๆ บอ ๆ อะไรเพลงหนึ่ง แล้วลุกขึ้นเดินโซเซออกไปจาก "แฮปปี้ออลล์" นิกร
สั้นศีรษะซ่า ๆ แสดงกิริยาอ่อนอกอ่อนใจ เดินตามหล่อนไปห่าง ๆ ผู้ที่อยู่ใน "แฮปปี้ออลล์" เสร้าใจไปตามกัน
เขาเชื่อที่เดี๋ยวว่าสามหนุ่มสามนางมีสติวิปลาศ.

-๕-

เสียงแผ่นเหล็กที่ประตูใหญ่หน้าบ้าน "พัชรภรณ์" ดังกังวาน ๑๐ ครั้ง เป็นเวลา ๒๒.๐๐ น.

ประตูกระจกฝ้าห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์ดิเรก ฌรงค์ฤทธิ์ ถูกเปิดออกเต็มแรง เจ้าคุณปัจจนึก ๆ
เดินเข้ามาในห้องอย่างรีบร้อน ใบหน้าของท่านฉมิงถึงอย่างน่ากลัว ท่านเพิ่งมาจาก "แฮปปี้ออลล์" เดียวนี้เอง
ตั้งใจจะมากะที่บิดิเรกให้สมกับที่เขาทำให้สามหนุ่มสามนางเปลี่ยนเพศกัน และทั้งหกคนต่างก็เข้าใจว่าท่านเป็น
บ้า.

ดิเรกกำลัง่วนกับการปรุงยาขนานหนึ่ง ตีอกเตอร์คนนี้มีสมาธิแน่นน่าชมมาก เวลาที่เขาทำงานเขาจะสนใจอยู่กับงานของเขาเท่านั้น.

" ดิเรก ! " เจ้าคุณร้องเรียกเสียงหนัก ๆ.

นายแพทย์คงจะสมยาต่อไป มีการชั่งตวงวัดตัวยาที่ผสมทุก ๆ ส่วน ยานี้คงเป็นยาวิเศษอีกขนานหนึ่ง ซึ่งดิเรกใช้เวลาคิดค้นมาหลายเดือนแล้ว ตีอกเตอร์หนุ่มไม่ทราบว่าเขาเข้ามาอยู่ในห้องและไม่ได้ยินเสียงที่ท่านร้องเรียกเขาด้วย.

" ดิเรก ! " เจ้าคุณเรียกเขาอีก " ดิเรก – อ้ายแก้วหูแตก – อ้ายลูกหมา "

นายแพทย์ยกหลอดแก้วขึ้นมองดูขีดข้างหลอด แล้วค่อยเทน้ำสีเหลืองที่อยู่ในถ้วยตวงยาผสมลงไป เขาพะยักหน้าหงิก ๆ แล้วยิ้มเล็กน้อย

" อ้อไรท์ – อ้อไรท์ " เขาพึมพำเบา ๆ

" อ้อไรท์ " เจ้าคุณพูดหัวน ๆ " ประเดี้ยวพ่อถิบขี้ไหลหрокมิง เฮีย – ได้ยินไหมโว้ย ดิเรก – โธ – อ้ายหมอลากข้าง "

ดิเรกหาได้ยินเสียงของท่านไม่ เจ้าคุณเดินอย่างสามขุมเข้ามา ยกเท้าเหยียดลูกแปดก้นนายแพทย์ดังพับ.

นายแพทย์คงทำงานต่อไป การผสมยาเป็นไปด้วยความละเอียดถี่ถ้วน เจ้าคุณเข้าใจว่าดิเรกกำลังทำเป็นไม่สนใจกับท่าน เลยโมโหโทโสมากขึ้น ท่านกะโดดเข้าคั่นคอดิเรกเต็มแรง ตีอกเตอร์ร้องลั่น

" เฮ้ – เฮ้ เป็นปล่อย ประเดี้ยวหายใจไม่ออก "

เจ้าคุณปล่อยมือออก มองดูหน้าลูกเขยของท่านอย่างเคือง ๆ

" วางงานเสียก่อน ฉันมีธุระพูดกับแก "

ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ เดินไปที่โต๊ะยาวิมห้อง หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งเอามาส่งให้เจ้าคุณปัจจุบันิก ๆ แล้วจัดแจงผสมยาต่อไป เจ้าคุณมองดูข้อความบนแผ่นกระดาษซึ่งมีตัวอักษรภาษาไทยปรากฏว่า

" อयरบกวนเวลาทำงาน "

เจ้าคุณปัจจุบันิก ๆ ขว้างปายทิ้ง ปากของท่านแบะขึ้น นัยตาแทบจะถลนออกมานอกเบ้า แล้วเจ้าคุณที่เอ็ดตะโรลั่นห้อง

" อ้ายตีอก ! มิง – มิงแกลังทำเป็นทองไม่รู้ร้อน " พุดจบท่านก็กะโจนเตะดิเรกดังป้าบ แย่งหลอดแก้วผสมยาในมือเขา ขว้างไปถูกผนังตึกแตกกระจาย.

คราวนี้นายแพทย์รู้สึกตัว เขาสะดุ้งเฮือกอ้าปากหาว มองดูเศษแก้วที่แตกเกลื่อนกลาด แล้วเปลี่ยนสายตามาที่สายตาที่โบน้าเจ้าคุณปัจจุบันิก ๆ

" โอ – มายก๊อด ! เป็นฉิบหายหมด " พุดจบดิเรกก็ยกมือทั้งหมตนเอง แสดงว่าหัวเสียอย่างที่สุด

เจ้าคุณซ้กใจไม่ดี กลัวว่าดิเรกจะเล่นงานท่าน

" ก็แก – ฉันเรียกแก – แกอยากไม่ได้ยินทำไมล่ะ "

ด็อกเตอร์เม้มริมฝีปากแน่น ยกมือชี้หน้าเจ้าคุณพลางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด

" ยู – ยูเป็นเลวมาก โอย – เล่นยังงี้ฝรั่งไม่ชอบเลย "

เจ้าคุณพูดเบา ๆ

" แต่คนไทยชอบนี่หว่า เฮ้ย – ดิเรก, แกจะว่าอย่างไร เด็กวันนี้ย้ายผ้าเมียสามคู่มั่นไปอาละวาดกันอยู่ที่
แฮปปี้โฮลล์ ? "

ดิเรกขมวดคิ้วขึ้น

" อ่า เพิ่งพูดเรื่องอื่น ผมอยากรู้ว่าทำไมคุณพ่อทำลายตลอดแก้วพะสมยาของผม ? "

เจ้าคุณยิ้มแห้ง ๆ ถอยหลังกรูด

" แกปล่อยให้ฉันพูดกับแกคนเดียวฉันก็ฉิวนะซี "

" แล้วคุณพ่อรู้ไหมครับว่า ยาที่ผมกำลังพะสมอยู่นี้ จะเป็นประโยชน์แก่คุณพ่ออย่างมากมาย "

เจ้าคุณบึ้งตึง ๆ หน้าเสียว ทำตาปริบ ๆ

" ยอะไรวะ ? "

" ปาโทโลยี ตรีگانอเมตรี คือพีไอ แฮร์ทูนิกออยล์ "

เจ้าคุณนัยตาเหลือก

" หา ? ยาปลูกผมของพ่อไซ้ไหม ? "

ดิเรกพะยักหน้า แล้วพูดหัวน ๆ

" เป็นลูก "

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

" ตายห่า พ่อไม่รู้จริง ๆ โว้ย ว่า – รู้ยังงี้ไม่ยกขว้างแตก โธ – พะสมให้พ่อใหม่เถอะวะ ไหว้ละ พ่อคุณพ่อ
ทูนหัว "

ด็อกเตอร์สันสิริชะช้า ๆ ถอนหายใจเอือกใหญ่

" ซอริ ปาป้า ไอจำตัวยาไม่ได้แล้ว นึกพะสมขึ้นตามหลักวิชา ซึ่งมีส่วนพะสมตั้งหลายสิบอย่าง "

คราวนี้ เจ้าคุณหัวเราะลั่น

" ถูย – อ้ายไม้ ถ้าเช่นนั้นแกก็พะสมตามอัตตโนมัตติหรือพะสมส่งเดชนะซี ไซ้ไหมล่ะ ? "

ดิเรกชักฉิว เขายกมือท้าวสะเอว เหยหน้ามองดูเพดานแล้วแหกปากหัวเราะ

" ฮะ – ฮ้า ยู – โง่แกมหยิ่ง ยานานานี้ไอพะสมตามหลักวิชาการแพทย์ คนที่หัวล้านกะบานหน่งอย่างป้า
ทานิ๊บบเดียวผมขึ้นทันที "

เจ้าคุณขมวดคิ้วขึ้น

"อ้ายผี ยาคะหวักตะบวยอะไรกันวะ ทาปั๊บจิ้นปั๊บ"

"อ้า – จริงกรับ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สิ้นศิริษะ

"พระอินทร์มาเขี้ยว ๆ ข้าก็ไม่ว่าเชื่อ มันจะเป็นไปได้อย่างไร นอกจากทุกวันแล้วผมก็ค่อย ๆ ขึ้นทีละน้อย"

ดอกเตอร์ณรงค์ฤทธิ์ชักฉิว

"ผมจะทดลองให้คุณเป็นขั้วตุตา"

เจ้าคุณลี้มตาโพลง

"หา? แกะผสมไว้อีกรึ? " ท่านถามเร็วปรือ

นายแพทย์ยอมยิ้ม

"เปล่าครับ แต่ว่า – ง่า -- เอาอ้ายที่มันหอกอยู่กับพื้นทดลองให้คุณพ่อคุณก็ได้ ผมป่ายติดปลายนิ้วทาหัวคุณพ่อ ถ้าหากว่าไม่มีผมโผล่ขึ้นมาผมยอมให้คุณพ่อกะทีบเลย"

ใบหน้าของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แดงระเรื่อ ใจเต้นตึกตักด้วยความปิติ

"จิ้นเต็มหัวเขี้ยวรี?"

ดิเรกหัวเราะก๊าก

"โน – ถ้าจะให้จิ้นเต็มกะบานต้องททายามาก ๆ แต่นี่คุณพ่อทำหลอดแตกหกหมดแล้ว ที่เหลือติดพื้นกะดานนิดหน่อย ผมพอจะทดลองให้คุณ เพื่อให้เห็นสรรพคุณยาของผม"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มแหะ ๆ

"เอา – ลองดูก็ได้ ถ้าทาแล้วผมไม่ขึ้นในทันทีทันใดฉันตะแคนา"

ดอกเตอร์ยอมยิ้ม

"ครับ – ตกลง เขิญคุณพ่อ ไปยื่นหน้ากะจกบานนั้น"

เจ้าคุณพุดยิ้ม ๆ

"จิ้นแน่นา?"

ดิเรกหัวเราะลั่น

"แน่ซีครับ ปู้โธ – คนเราโตจนหมาเลียตุคไม่ถึงแล้วจะมาโกหกกันเอาอะไร" พุดจบนายแพทย์หนุ่มเดินไปที่ผนังตึก ก้มลงเอานิ้วชี้ป้าย "ปาโทโลยี ตรีแกนอเมตรี คีอพีไอ แฮร์ทูนิก" ที่ติดอยู่ตามพื้นกระดานจนทั่วนิ้ว แล้วเดินเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

"ขอโทษป้า อนุญาตให้ผมเอานิ้วป้ายกะบานป้าหน่อยนะครับ"

เจ้าคุณยิ้มเป็น เพราะความที่อยากจะมีผม ท่านคิดว่าถ้าทาแล้วมีเส้นผมปรากฏขึ้นบนศีรษะท่านแม้แต่เพียงเล็กน้อย ก็เป็นอันว่ายาปลูกผมขนานนี้ศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ และท่านก็จะได้อ่อนนอนขอร้องให้ดิเรกช่วยคิดผสมขึ้นอีก.

ท่านก้มศีรษะลงเล็กน้อย

"เอา – ทาก็ทา เข้าประคูน, ขอให้ผมขึ้นอีกสักหย่อมเถอะวะ"

นายแพทย์หัวเราะหึ ๆ

"นั่นนะสิครับ มันจะได้науขึ้นอีก อย่างนี้มองคุณคล้าย ๆ มหาสมุทร เห็นแต่น้ำกับฟ้า จำเป็นจะต้องมีเกาะสักเกาะหนึ่งหรือสองเกาะ จริงไหมครับ ว้า – ใคร ๆ เขาหัวล้าน ทำไมไม่แดงแจ๋เหมือนคุณพ่อก็ไม่รู้ ว่า – คุณพ่อล้านมาตั้งแต่กำเนิดหรือครับ ? "

เจ้าคุณยิ้มอย่างยากเย็น

"เปล่า – พ่อล้านเมื่อ ปี พ.ศ. สองพันสี่ร้อยหกสิบ ขณะพ่อเป็นนายร้อยเอก ขุนประสิทธิยุทธการ"

ดิเรกพะยัคหน้าซำ ๆ

"ทราบไหมครับว่า ทำไมมันถึงล้านเอามากมายอย่างนี้ ?"

เจ้าคุณซักฉิว

"จะไปรู้เรอะ ผมมันร่วงไปวันละเล็กน้อย นานเข้าก็เป็นอย่างนี้แหละ ช้านะอายุเขาจะตายโหงไปแล้ว ไม่รู้จะแก้ไขอย่างไร ใครว่ายาปลูกผมที่ไหนดีก็ซื้อมาลอง แต่ไม่เกิดผล กลับยิ่งแห้งไปกว่าเดิม"

ต็อกเตอร์หัวเราะหึ ๆ

"เอาละครับ คุณพ่อคอยดูในกะจก ขอโทษนะครับ" พูดยบเขายกนิ้วชี้มือขวา ละเลงยาปลูกผมลงกลางกะบานเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ

"เฮ้ย ๆ ๆ เมื่อมันออกจนหมดนิ้วแล้วยังจะละเลงเอาอะไรอีกเล่า พ่อชี้ไว้" ดิเรกหัวเราะลั่น ยกมือขึ้นมา

"ฮึ – เหม็นตุ ๆ "

เจ้าคุณตบหน้าดิเรกเพียะ

"นี่แะ อ้ายหัวร้อย" แล้วท่านก็มองดูกะจกเงาบานใหญ่ "ยังงักันไว้ย ทำไมยังไม่เห็นมีผมขึ้นมาเลย"

นายแพทย์กลืนน้ำลายเอือก

"เดี๋ยวจีครับ ทำเป็นคนใจร้อนไปได้ อคใจรออีกหนึ่งนาที่เท่านั้นแหละครับ"

เจ้าคุณมีกิริยา กะสับกะต่าย ท่านยืนนิ่งอยู่สักครู่ใหญ่ ๆ แล้วความประหลาดใจก็บังเกิดขึ้นแก่ท่านทันที ตรงกลางศีรษะอันล้านเกลี้ยงของท่าน ปรากฏเส้นผมโผล่ออกมา ๒ เส้น และเส้นผมที่แลเห็นนี้ยาวออกมาทุกที.

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ดีใจราวกับถูกล็อตเตอรี่รางวัลที่หนึ่ง ท่าน โผเข้ากอดลูกเขยของท่าน

"ไซโย! ไซโย! เตี่ยเลย ลูกเขยยอดที่รักของพ่อ ฮะ – ฮะ ขึ้นแล้วโว้ย เพียงแค่คิดนิ้วนิดเดียวยังโผล่ ออกมาตั้งสองเส้น วูปี! ตีใจจ้งโว้ย" แล้วเจ้าคุณก็คลายมือที่กอดคิเรกออก เผลอตัวรำป้อรอบ ๆ ห้อง ปากก็ร้อง เพลง "โอดะเฮ เอ๊ย โอดะหีก ลูกขึ้นแต่ดึก ทำขนมดึก ๆ เอ้า – โอดะเฮ เอ๊ย – โอดะหีก ลูกขึ้นแต่ดึก ทำขนมดึก ๆ ไซโย ๆ - เออว่าไซค์ไซ้ อีแม่กะโล่ – ควายทุย เป๊กพ่อ ขนหางไม่มี แต่ว่า -- ไม่เสียที ที่เป็นควายทุย เป๊กพ่อ!"

คิเรกขึ้นปลงอนิจ มองดูเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

"เดี๋ย – คุณพ่อ อย่าพึ่งตีใจให้มากนักเลยครับผมสองเส้นที่มันโผล่ขึ้นมาอะ ไม่มีรากผมหรอกครับ"

เจ้าคุณสะอื้นเฮือก อ้าปากหาว

"หา? แล้วท่านก็มองดูในกะจก ค่อย ๆ ยกมือขึ้นจับเส้นผมสองเส้น ซึ่งยาวประมาณสามนิ้วฟูต เจ้าคุณ ลองดึงดูเบา ๆ เส้นผมทั้งสองเส้นติดมือท่านออกมาอย่างง่ายดาย.

คราวนี้ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

"ไซ้ – นำเสียดายเหลือเกิน คิเรก – แก – แก ต้องช่วยพ่อพะสมยาปลูกผมขนานนี้ขึ้นอีก นะ – แล้วก็ต้องทำ เร็ว ๆ คิดพะสมกินนี้แหละ พ่อจะเป็นคนปรนนิบัติตัวเอง แกจะกินอะไร โอวัลติน, กาแฟ, บิสกิต หรือแซนวิช ใส้กรอก พ่อจะจัดหามาให้แก ช่วยพ่อหน่อยนะลูกนะ นึกว่าเอาบุญ อ้ายหงวนมันจะได้เลิกล้อเสียดี้"

ต็อกเต๋อรัณรงค์ฤทธิ์ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"เป็นยาก ป้า – เวลาเพียงกินนี้มากแล้วไม่สำเร็จ ต้องค่อยคิดค่อยทำไปครับ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นำตาลล่อนหน่วย

"ยังจันรี ไซ้ – อ้ายเราไม่ควรขี้ขลาดพะสมยาแตกเลย นี้ – คิเรกแกบอกให้พ่อตีใจสักนิดได้ไหมว่า ยา ปลูกผมอันวิเศษนี้ แกมีหวังที่จะคิดค้นทำได้อีก?"

นายแพทย์พะยัคหน้ารับรอง

"ได้ซิครับ ได้แน่ ๆ แต่ช้าหรือเร็วเท่านั้น ผมเองก็จะต้องพยายามทำให้สำเร็จ เพราะผมมีหวังที่จะได้ เป็นมหาเศรษฐีคราวนี้ คนหัวล้านในโลกมีอยู่ประมาณสามล้านคนเห็นจะได้ ถ้ายาของผมออกขายเพียงขวดละห้า บาท ผมจะได้เงินถึงสิบห้าล้านบาท แล้วนอกจากนี้คนหัวเดี๋ยก็ยังจะซื้อไปใช้อีก"

ท่านเจ้าคุณยิ้มออกมาได้

"เออ – ดี รีบเร่งคิดเข้าเถอะพ่อคุณ มันอาายเขาเหลือเกินโว้ย ไปไหนหัวเป็นมันแผล็บ ใครเห็นใครก็ยิ้ม เยอะ"

คิเรกอมยิ้ม

"เอาละครับ โปรดอย่ารบกวนเวลาผม ผมจะทำงานของผมต่อไป"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือจับแขนต็อกเต๋อรัณย์

"เดี๋ยวก่อนดิเรก"

นายณรงค์ฤทธิ์ขมวดคิ้วขึ้น

"อะไรอีกล่ะครับ ?"

"ง่า – เรื่องอ้ายผัวเมียสามคู่นั้นแกจะว่ายังไง มันยุ่งกันใหญ่แล้วนา แกต้องรีบจัดการแก้ไขให้มันเป็นตัว
ของมันตามเดิม"

ดิเรกหัวเราะลั่นห้อง

"ตะกี้นี้เจ้าคุณอาและคุณอาหญิงเข้ามาเทศนาผมเสียจนเอากะบุงโกยไม่ไหว คุณพ่อโทรศัพท์มาจากแฮปปี้
ฮอल्लीใช่ไหมล่ะครับ?"

"เออ – ยายสามคนอาละวาดใหญ่เชียวแก"

นายแพทย์ขมวดคิ้วไปที่ตู้ใส่เครื่องเวชภัณฑ์ของเขา

"ผมเตรียมยาฉีดไว้ให้แล้ว ประเดี๋ยวเขากลับมาผมจะฉีดให้ ยานี้จะเข้าไปทำลายเลือดที่ฉีดเข้าไปคราว
ก่อน แล้วทั้งหกคนก็จะอยู่ในสภาพเดิม"

เจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย

"อือ – แกนี่ นักวิทยาศาสตร์เมืองนอกทำไมแกไม่ได้เลยผ่าซี เก่งทั้งทางแพทย์และทางวิทยาศาสตร์"
ด็อกเตอร์ยิ้มแป้น

"มหาราชาทอินเดียก็รับสั่งอย่างนี้ครับ"

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

"แกเอ๋ยถึงจ้าวเขากองคื้วันหนึ่งตั้งโกฏิหน เออ-ดิเรก, ช่วยคิดอะไรให้พ่ออีกสักอย่างหนึ่งได้ไหมวะ ?"

นายแพทย์ขมวดคิ้วขึ้น

"อะไรครับ ?"

เจ้าคุณบึ้งหน้ากึ่ หัวเราะหึ ๆ

"ช่วยคิดยาฉีด – ฉีดให้อ้ายหวงกลายเป็นหมาหน่อยเถอะน่า พ่อจะได้มีความสุขกับเขาบ้าง"

ด็อกเตอร์ณรงค์ฤทธิ์ไ้โครงศีรษะซ้า ๆ

"เป็นไปได้หรือครับ ถ้าผมทำคนให้กลายเป็นหมาได้ ผมก็คงทำกระดาดฟางให้กลายเป็นเบ็งก็ได้
นานแล้ว"

เจ้าคุณยกมือตอบว่าเขาและยิ้มเล็กน้อย

"อะไรก็ช่างเถอะ ว่าแต่ว่า แกต้องรีบคิดทำยาปลูกผมให้พ่อเร็ว ๆ หน่อยนะ"

ดิเรกอมยิ้ม

"ที่จริงปล่อยให้ล้านอยู่ยังงี้ก็ดีเหมือนกันนี่ครับ ฮะ – ฮะ ผมมอง ๆ คุณพ่อหน้าตาชอบกล คล้ายกับ
นกเถิดที่"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำปากจู๋

"เดี๋ยวพ่อถีบตายท่าเลย"

ต๊อกเตอร์แหงนหน้ามองดูเพดาน แล้วแหงนปากหัวเราะลั่น ขณะนั้น, เสียงแตรไฟฟ้าของรถยนต์คันหนึ่ง
ก้งวานขึ้น เจ้าคุณจำเสียงแตรได้ว่าเป็นรถสะดุ้งเก๋งของนายพัชรภรณ์ ท่านวิ่งตุดกะเพื่อม ๆ มาที่หน้าต่าง ถอด
กลอนเปิดบานหน้าต่างกะจกฝ้าออก โผล่หน้ามองดูแล้วยิ้มเล็กน้อย เดินกลับมาหานายแพทย์ดิเรก

"พ่อจะไปตามมันทั้งหกคนมาที่นี่ เพื่อให้แกจัดการนิตยาให้มันหายลักเพศเสียที"

นายแพทย์หัวเราะเบา ๆ

"ครับ, ผมเตรียมยาไว้พร้อมแล้ว"

เจ้าคุณเดินออกไปจากห้องวิทยาศาสตร์โดยเร็วเลยมาตามเฉลียงหลังตึกเข้าห้อง โถงออกมาหน้าตึก "สี่
สหาย"

สะดุ้งเก๋งหยุดเทียบหน้าบันไคตึกแล้ว สามหนุ่มสามนางพาก้าวลงจากรถ นันทา, ประไพ, นวลละออ
สร้างเมาไปมาก.

กิมหงวนยกศอกกะทุ้งหน้าอกนวลละออเต็มแรงแล้วตวาดแว๊ด

"ลงจากรถเสียทีซีชะ ถึงบ้านแล้ว"

นวลละออยิ้มแห้ง ๆ

"ว้า – เล่นกับเฮียอย่างนี้ อีกหน่อยก็คงเป็นผีในท้องตายท่าหรือ"

อาเสี้ยก้อนควับ

"ดี – ตายเสียก็ดี ฉันทันจะหาผิวใหม่"

นวลละออชักิ้วแผล็บ

"หาใหม่จ้างก็ไม่ได้ดีเหมือนนวล" พุดจบหล่อนก็หันมาทางประไพแล้วยกมือปลักหน้าเต็มแรง "เฮีย ! ตัน
เสี้ยที่ซีอ้ายเปรต โธ – พอรรถออกจากแฮ่ปี่ฮอลล์แกก็นอนหลับจนกะทั่งถึงบ้าน ลงโวยพวกเราอาบน้ำอาบทำ
นอนเสี้ยที่ ก็ทุ้มก็ยามแล้วก็ไม่รู้"

สามหนุ่มสามนางพากันก้าวลงจากรถ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินเข้ามาหา แล้วพุดกับนวลละออ, ประไพ,
นันทา

"ไฉ – ถูกเมียบ้อมแย้ไหม ? "

นวลละออค้อนควับ

"น่า – ลีละน่า คุณอาเล่นโทรศัพท์บอออกมาทางบ้านนี่นา"

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

"ไป – ไปพบกับดิเรกหน่อย ไปทุก ๆ คนเดี๋ยวนี้แหละ อ้า – ง่า – เดี่ยวนี้ในบ้านเราเกิดโรคระบาดร้ายแรงขึ้นคืออหิวาต์" ท่านเจ้าคุณโกหกอย่างคล่องแคล่ว "เจ้าแห้วเป็นเมื่อตอนหัวค่ำ สองจุดเท่านั้นตาโป้เลยส่งไปโรงพยาบาลแล้ว ดิเรกได้เรียกคนในบ้านมาฉีดวัคซีนทุก ๆ คนเพื่อป้องกันไม่ให้ติดต่อกับเจ้าแห้ว"

ทั้งหกคนมองดูหน้ากันอย่างตื่น ๆ และเชื่อกันว่าเป็นความจริง.

อาเสี้ยมถามเบา ๆ "คุณอาฉีดหรือยังคะ?"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

"ฉีดแล้ว อากลัวมากเลยฉีดเสียสิบเข็ม"

พลก่่าวกับคณะของเขา

"เอ – ไม่ได้การละกะ พวกเรารีบไปฉีดยาเสียเถอะกะ โรคพรรคนี่ลงเป็นแล้วมั่งจะไม่รอด โช – อ้ายแห้วเป็นยังงัยบ้างไม่รู้"

สนทนากันอีกสักครู่ต่างก็เดินตามเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตรงไปห้องทดลองวิทยาศาสตร์ เจ้าคุณซึกใจไม่ดีที่ท่านโกหกไว้และไม่ได้ซักซ้อมกับดิเรก ดังนั้นจึงรีบวิ่งไปก่อน ท่านมาถึงหน้าห้องทดลองวิทยาศาสตร์ก็รีบเปิดประตูพาตัวเข้าไป.

"เฮี้ย – ดิเรก"

นายแพทย์กำลังทำความสะอาดเข็มฉีดยา เงยหน้ามองดูท่านแล้วยิ้มเล็กน้อย

"อ้าย – ทำไมไม่พาพวกนั้นมานี่ล่ะครับ ?"

เจ้าคุณชกนี้มือขวาเตะริมฝีปากแล้วร้องซี้ด

"อย่าเอ็ดไป มันกำลังพากันมาแล้ว พ่อโกหกมันว่า เจ้าแห้วเป็นอหิวาต์เมื่อตอนหัวค่ำ และแก้ได้ฉีดวัคซีนให้คนในบ้านทุก ๆ คน"

ดิเรกหัวเราะ

"อ้อ – คุณพ่อนี้โกหกมีเหตุผลแบบคายดีเหลือเกินครับ เข้าทีมาก"

เจ้าคุณชกนี้เป็น

"อ้ายเรื่องโกหกคนละก้อ พูดแล้วจะว่าคุยวะ พ่อโกหกคนให้หลงเชื่อมามากต่อมากแล้ว"

ด็อกเตอร์จุกปากให้ท่านสงบปากเสียง สามหนุ่มสามนางพากันเดินเข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ต่างรุมกันไต่ถามดิเรกถึงอาการป่วยของเจ้าแห้ว ซึ่งคุณหมอก็โกหกพกลมไปตามเรื่อง ในที่สุดเขาก็ขอให้สามหนุ่มสามนางรับการฉีดวัคซีนจากเขา ซึ่งทุกคนก็ยินดีเต็มใจให้ฉีด.

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เป็นผู้ช่วยแพทย์ ดิเรกได้ฉีดยาที่เขาคิดผสมขึ้นให้พล, นิกร, กิมหงวน, ประไพ, นันทา และนวลละออ สิ้นเวลาไม่ถึง ๑๐ นาทีก็เสร็จเรียบร้อย ด็อกเตอร์ถอนหายใจโล่งอก

"เอาละ, ขึ้นไปหลับนอนพักผ่อนได้ อีกสักครู่ฤทธิ์ยาอาจจะทำให้เวียนศีรษะบ้างเล็กน้อย แต่ไม่ต้องตกใจ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พุดขึ้นเบา ๆ

"เฮ้อ – แกมันไม่ควรรอดูตรีเลย ดิเรก, ยุ่งนิบหาย"

นายณรงค์ฤทธิ์หัวเราะ มองดูสามหนุ่มสามนางซึ่งพากันเดินออกไปจากห้อง

"ไม่ใช่ดูตรีหรือครับ เป็นความสามารถของผมต่างหาก ยังไม่มีนักวิทยาศาสตร์คนใดเลยที่ทำได้อย่างผม ? "

เจ้าคุณพะยัคหน้าหงิก ๆ

"แล้วต่อไปแกจะคิดทำอะไรอีก ? "

" ก็ยาปลูกผมของคุณพ่อนะซีครับ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มแป้น เผลอตัวยกมือไหว้ปะหลก ๆ

" เออ – พ่อคุณ ช่วยทำให้สำเร็จทีเถอะวะ อ้า – ถ้าพ่อมีผมเหมือนคนอื่นเขาพ่อจะให้รางวัลแก่พันบาท" ดิเรกหัวเราะก๊าก จ้องมองดูกลางกะบานเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

"ขอโทษนะครับ ขอให้ผมตรวจศีรษะคุณพ่อหน่อยได้ไหม ? "

เจ้าคุณรีบพุดทันที

" ได้ – ได้ซี เป็นอะไรไปเล่า " พุดจบก็ก้มศีรษะให้ต่ำลงมา " เฮ้อ – ตรวจดูซิว่า พ่อมีหวังหายกะบานแห่งไหม ? "

นายแพทย์ยิ้มเล็กน้อย ทำมุกพุดพืด

" ว้า – กลิ่นเหม็นเขียวแรงเหลือเกินครับ เอ – น่ากลัวจะต้องผสมตัวยาอย่างแรง ๆ อ้า – ยาขนานนี้ต้องเข้าสตรีกันิน น้ำมันระกำ แล้วก็ทิงเจอร์ไอโอดีน แล้วก็สมุนไพรอีก หลายอย่างครับ มี – ข้าวเย็นเหนือ, ข้าวเย็นใต้, ใบมะขามแขก, ลูกขอม, เจตมูลเพลิง, ดิปลี, กะวาน, ข่า, ตะไคร้, หัวระพา, ใบมะกรูด, กะปี่, หอม, กะเทียม, ผักชีหย่ำ " "

"แหม ! " เจ้าคุณอุทาน " ยังกะเครื่องแกงเขียวอิ "

" ครับ – สมุนไพรเหล่านี้จะเรียกเส้นผมที่คุดอยู่ข้างในให้ไหลออกมา "

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มแหย ๆ

" อ้อ – มันคุดอยู่ข้างในยังงั้นรี ? "

" ครับ "

" อ้อ – ถ้าจะจริง ม่ายคนเรากงไม่ต้องตัดผมบ่อย ๆ อิ – อิ – ลงมือผสมยาหรือยังละดิเรก ? "

" ยังครับ ต้องพຽ່ງนี้ เพราะตัวยาบางอย่างไม่มี ผมจะต้องเอาสมุนไพรมากลั่นอีก ยาแก้หัวล้านไม่ใช่ว่าทำได้ง่าย ๆ ครับ ดีไม่ดีผสมผิดส่วนทาเข้าไปแล้ว หัวกลับยิ่งล้านไปกว่าเดิม "

เจ้าคุณนั่งอึ้งไปสักครู่

" เอาละ พຽ່ງนี้ก็พຽ່ງนี้ พ่อขี้นอนนอนละไว้ย สวัสดิ์ลูกเขยยอดที่รักของพ่อ ถ้าแก้สำเร็จ พ่อจะไม่ลืมบุญคุณแกลเลย "

" สำเร็จซีครับ โธ่ – มีศิริมาจากนอกตั้งยาวเพื่อย กะอีสมบัตียาปลูกผมทำไม่ได้ ก็ไม่ใช่ด็อกเตอร์นะซีครับ คนโดยมากมักจะไม่มีใครเชื่อความสามารถของตน เช่นมหาราชที่อินเดีย --- "

เจ้าคุณบัจฉนิก ๆ กลืนน้ำลายเอือก รีบเดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ทันที.

ขณะนี้, เจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ์ ๆ กำลังเดินขึ้นบันไดหลังตึก "สี่สหาย" เจ้าคุณบัจฉนิก ๆ แลเห็นเข้าก็รีบเดินเข้าไปหา ประมุขของบ้าน "พัชรภรณ์" ต่างไถ่ถามถึงเรื่องลูกหลานของท่าน

" ดิฉันเป็นห่วงเหลือเกินค่ะ " คุณหญิงพูดเสียงหนัก ๆ " ถ้าพ่อดิเรกไม่จัดการแก้ไขให้ในวันนี้ ดิฉันต้องฟันกะบานจริง ๆ "

เจ้าคุณบัจฉนิก ๆ สะอื้นเอือก

" ฟันใครครับ ? "

" ฟันพ่อดิเรกนะซีคะ อุตตริวิตถารไม่เข้าเรื่อง "

เจ้าคุณบัจฉนิก ๆ หันมาพูดกับเพื่อนของท่าน

" อือ – ถ้าจะเอาจริง "

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หัวเราะ

" แล้วว่ายังไงกันครับนี้ มันพากันมาแล้วไม่ใช่หรือ เมื่อตะกี้ผมได้ยินเสียงรด ? "

" ครับ – ครับมาแล้ว ดิเรกได้จัดการนิตยาให้เรียบร้อยแล้ว อีกสักครู่ก็จะกลับคืนในสภาพเดิม "

ประมุขของบ้าน "พัชรภรณ์" ทั้งสองท่านต่างถอนหายใจโล่งอก เจ้าคุณพูดกับคุณหญิงของท่าน

" สิ้นเคราะห์ไปที ทำให้เราพลอยยุ่งกับมันไปด้วย "

" ก็นั่นนะซีคะ ดิฉันจึงอยากฟันกะบานพ่อดิเรก เมื่ออาทิตย์ก่อนก็อุตตริทำให้ "ล่องหน" เล่นเอาดิฉันนึกว่าผี ตกอกตกใจจนเขี้ยวवाद "

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หัวเราะลั่น หันมาพูดกับเจ้าคุณบัจฉนิก ๆ

" ที่จริง, เจ้าดิเรกมีความรู้มากทีเดียว "

" ครับ – ถูกแล้ว ความรู้ของมันสูงมาก, อ้า – ผมมีข่าวดีที่จะบอกให้เจ้าคุณรู้ เออ – อยากฟังไหมล่ะครับ? "

แล้วท่านก็หัวเราะ.

คุณหญิงพูดเสริมขึ้นทันที

" เรื่องอะไรคะ ? "

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ กลืนน้ำลายเอือก

" เป็นข่าวดีสำหรับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ โดยจะเพาะครับ คือยังงี้ครับ เจ้าดิเรกมันจะทำยาปลูกผมให้ผมใช้ และผมจะได้แบ่งให้เจ้าคุณไช้บ้าง "

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ลืมตาโพลง

" หา – จริงหรือ เจ้าคุณ ? "

" จริงซีครับ, เจ้าคุณกับผมมีหวังที่จะหายกะบานหน่งในคราวนี้แหละ "

คุณหญิงประสิทธิ์ ฯ หัวเราะลั่นตึก

" มันจะเป็นไปได้อย่างไรกันคะ หัวออกแดงแจ๋ยังงี้ ให้เอายาสวรรค์วิมานอะไรมาทาก็ไม่หาย "

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ค้อนควับ

" เอ – คุณหญิงกับฉันนี่ ถ้าจะไม่ถูกเสียแล้ว ผ่าซี " แล้วท่านก็พูดกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ " ถ้าทำให้สำเร็จ ก้อเดี่ยวเลยนะซี เจ้าคุณ "

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

" สำเร็จครับ , สำเร็จแน่ ๆ ความจริงมันควรจะสำเร็จแล้ว " พูดจบท่านก็เล่าให้ฟัง เรื่องที่ท่านขว้าง หลอดแก้วพะสมยาแตก และดิเรกได้ทดลองให้ท่านดู.

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ จู๊ปากลั่น

" ปู้โธ – ไม่ควรหุนหันพลันแล่นนี่นา พับฝ่า นำเสียดายแท้ ๆ " หยุดนิ่งสักครู่จึงพูดต่อไป " ว่าแต่ว่าที่เล่า ให้ผมฟังนะ โทหกหรือเปล่า ? "

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ทำคอย่นหลับตาปี

" แล้วกัน คนอย่างผมนะเกิดมาไม่เคยโทหกใครหรอก ผมถือเสมอว่าคำจริงคือวาจาที่ไม่ตาย ให้ตายโหง ตายห้าซีเฮ้า ไม่เชื่อไปถามดิเรกดูก็ได้ "

" แหม – ต้องสาบานด้วย ผมเกลียดจังคนที่พูดคำสบถคำ ให้คืนตายซี "

คุณหญิงพูดเสริมขึ้น

" ขึ้นไปบนตึกเถอะกะะ ลูกหลานดิฉันมันจะเป็นยังงั้นบ้างก็ไม่รู้ "

การสนทนาสิ้นสุดเพียงเท่านี้ เจ้าคุณทั้งสองเดินตามคุณหญิงประสิทธิ์ ฯ ผ่านห้องโถงขึ้นบันไดไป

ณ บัดนี้

สามหนุ่ม สามนาง ต่างพากันหลับไหลสิ้นสติอยู่ในห้องของคน ฤทธิยาจิตทำให้มันเมาจนหมดสติ เพียง ๑๕ นาทีเท่านั้น ก็มีชีวิตจิตใจเป็นตามเดิม

เจ้าคุณกับคุณหญิงประสิทธิ์ ฯ และเจ้าคุณปัจจนิก ฯ พวกเขามาในห้องนายพัชราภรณ์ ต่างแลเห็นเขากับนั้นทากำลังนอนหลับสนิทอยู่บนเตียง คุณหญิงประสิทธิ์ ฯ กรากเข้ามาเขย่าตัวลูกชายของท่าน

" พล ! พลเอ๋ย – พล "

นายพัชราภรณ์ตกใจตื่น รีบพรวคพรวดลุกขึ้นนั่ง

" คุณแม่ – อ๊ะ – อ๊ะ – ตายโหง นี่ทำไมผมเอาเสื้อกะโปรงนั้นทานานุ่ง ว้า – ผมมาเอามากมายถึงเพียงนี้ เชียวหรือครับ "

ก่อนที่คุณหญิงจะพูดว่าจะไร ก็มีเสียงตึงตังโครมครามและเสียงโซ้งเซ้ง เพ่งดังมาจากห้องกิมหงวน แล้วมีเสียงใครวังโครมครามอยู่ที่เฉลียงหลังตึก.

อาเสี้ยนนั่นเอง

เขาวิ่งปูลง ๆ เข้ามาในห้องพล นवलละออถือ..... ตามเข้ามา เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ปราดเข้า

" ขอทีไวย์ "

นवलละออหายใจถี่เร็ว

"คุณอามองดูเฮียชี่กะ เมาเหล้าจนไม่เป็นผู้เป็นคน เอาเสื้อกะโปรงของหนูไปนุ่ง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะลั่น

" ก็แล้วเจ้าละ ทำไมถึงเอาเสื้อเชิ้ตกางเกงสากลของเจ้าหงวนมันมานุ่ง ดูชิรุ่มร่ามยังกะจิว "

นवलละออมองดูตัวหล่อนทันที

" ตายจริง ! " หล่อนร้องลั่น " ทำไมหนูถึงแต่งตัวยังงี้ ? "

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ซึ่งมีโอให้นवलละออคู้้นทา

"ไม่ใช่แต่แกหรือก ขายนันก็เหมือนกัน "

แม่เสื้อขมวดคิ้วย่น หันมาถามกิมหงวนเบา ๆ

" ทำไมถึงเป็นยังงี้ละเฮีย ? "

อาเสี่ยววาดแว้ด

" จะไปรู้เระอะ ฉันทะ ฉันทิดว่า ฉันทเป็นบ้าละ มันงไปหมคนไม่รู้ว่าจะไรเป็นอะไรแล้ว คล้าย ๆ กับว่า ฝืนไป ยุ่งฉิบหายเลย "

นั้นทาได้ยินเสียงพูดกันจ้อกแจ้ก ก็ตกใจตื่นรีบลุกขึ้นจากเตียง พอแลเห็นอาเสี่ยวแต่งกายเป็นผู้หญิง หล่อนก็หัวเราะก๊ก

"คุณหงวน ! ฮะ – ฮะ นึกขลังอะไรขึ้นมาละคะ ถึงได้แต่งตัวเป็นผู้หญิง " พุดจบหล่อนก็หันมาทางสามี แล้วนั้นทาก็สะอึกสุดตัว "พล ! ตายจริง เอาเสื้อผ้าของนันทไปนุ่งทำไม ? "

ยังไม่ทันที่พลจะตอบ ประไพก็จูงหุนิกรพาเข้ามาในห้อง แล้วประไพก็ยื่นตะลิ่ง อ้าปากค้าง มองดูคณะพรรคของหล่อนด้วยความตื่นเต้นแปลกใจ

" คุณพระช่วย ! " หล่อนพูดแผ่วเบา " นี่พวกเรากลายเป็นบ้าไปตามกันหรือยังไงกันคะ ? "

ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามหัวเราะลั่น เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ

" อธิบายให้พวกเด็ก ๆ มันหายสงสัยกันหน่อยเถอะเจ้าคุณ "

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ หัวเราะจนน้ำหูน้าตาไหล ท่านยกมือขวาขึ้นเหนือศีรษะ

" หยุด - หยุด - หยุด ! ฟังทางนี้ไว้ย, ไม่ต้องแปลกใจ "

กิมหงวนว่า " ทำไมจะไม่แปลกครับ อยู่ดี ๆ ผมเอาเสื้อผ้าของเมียมาใส่ "

" อูวะ ! ฟังข้าพูดก่อนซี "

อาเลี้ยมยิ้มแหย ๆ

" เอา - กรุณาอธิบายหน่อยเถอะครับ ผมสงสัยเหลือเกินว่าผมวิกลจริต ให้คืนตายซี พอตื่นนอนก็กลายเป็นผู้หญิง ไม่ทันจะรู้ตื่นสายปลายเหตุถูกนวลละออตะลุมบอน "

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ หัวเราะหึ ๆ

" ฟังนี้ อาจจะอธิบายให้ฟัง แก่ทั้งหกคนนะเสียที่อายดิเรกแล้ว ขานิดที่มันนึดให้แกเมื่อตอนกลางวัน ไม่ใช่ซาร์รักษาโรคหрок แต่มันเป็นยาที่ทำให้แก่กับเมีย ๆ ของพวกแก เปลี่ยนชีวิตจิตใจกัน " พูดจบ ท่านก็บรรยายให้ฟังโดยละเอียด สามหนุ่มสามนางแปลกใจอย่างยิ่ง.

ตอนสุดท้ายเจ้าคุณว่า " เดี่ยวนี้ พวกแกได้กลับคืนเป็นตัวของตัวเอง ตามเดิมแล้ว ขานิดที่นึดเมื่อตะกี้นี้ ไม่ใช่วัคซึนหрок อาโกหกพวกแกนะ เข้าใจกันหรือยังละ ต้นเหตุที่มันยุ่งเหยิงอย่างนี้ "

มีเสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อม ๆ กัน ต่างนึกทบทวนความทรงจำ แล้วความวิมุติงข้างก็ค่อย ๆ กระจ่างขึ้น ทั้งหกคนรู้สึกคล้าย ๆ กับว่าตนฝันไป นันทา, นวลละออ, กับประไพละอายมาก เพราะตนได้ไปกินเหล้าเมายาที่ " แฮ็ปปีฮอลล์ " และกอดจูบผู้หญิงฮอลล์ที่นั่น.

นวลละออ ทำหน้าเบ้เหมือนกับจะร้องไห้ พูดกับเพื่อนทั้งสองเบา ๆ

" น่าอายเหลือเกินกะ โธ - เพราะคุณดิเรกคนเดียว "

นันทาฝันยิ้มอย่างยากเย็น

" เราถูกดัมเสียสุขเขียวนะคะ ไม่ไหว คุณดิเรกทำให้พวกเราขายหน้าเขาทั่วเมือง "

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

" นวลยังดึน่า ผู้หญิงนุ่งกางเกงหรั่ง สวมเสื้อเซ็ดมเถไป เฮียกับเจ้าพลเจ้ากรณะซี ร้ายกว่าเพื่อน เตะนุ่งกะโปรงไปแฮ็ปปีฮอลล์ ว้า - ขายหน้าเขาจังเลย ไม่ได้ - ต้องเตะเจ้าดิเรก เอาไว้ฟรุ้งนี้ก่อน "

ท่านผู้ใหญ่พากันหัวเราะชอบใจไปตามกัน เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวกับสามหนุ่มสามนาง.

" เอาละ เลิกโทษนานกันที ที่ดิเรกทำอย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน พวกแกสามคนจะได้ขายหน้าเขา ไม่กล้าโผล่หน้าไปแฮ่ปี่ฮอลล์อีก "

กิมหงวนหัวเราะ ๆ " โอ๊ย – อย่างกลัวเลยครับ คนอย่างผมไม่รู้จักความอายหรือครับ "

นวลละออยกกำปั้นทุบหลังดังบึ๊ก

" นี่แน่ พุดออกมาได้ "

อาเสี้ยมยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

" ไป – ไปนอนเถอะนวล ง่วงแล้วละ ไปเร็วคนดี – คนดี นอนคนเดียวเดียวผีหลอกตายท่า "

คณะพรรคหัวเราะครืน ต่อจากนั้นทุก ๆ คนก็พากันออกไปจากห้อง นอกจากนั้นทากับพล.

อีกสักครู่ เสียงโครมครามโഴงเซ็งก็ดังขึ้นในห้องกิมหงวนอีก อาเสี้ยมจะละเมิดอริปไตยกับนวลละออ เป็นแน่แท้.

แล้วบ้าน "พัชรารณ" ก็อยู่ในความสงบเงียบ แต่แสงไฟในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ยังคงสว่างไสว ดิเรกของเรา่วนอยู่กับงานไม่เป็นอันกินกันนอน.

ป. อินทรปาลิต

วันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๔